

MÜCADELE

Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı

Haftalık Siyasi Gazete, Fiyatı: 20.000 TL, 6 Ağustos 1994 Sayı: 104

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ

Her üssümüz bir direniş kalesidir

İNANCIMIZIN, UMUDUMUZUN ADI KANLA YAZILDI DUVARA- İstanbul Bağcılar'da kontrgerillanın özel timleriyle Devrimci Sol sava

vaşçıları arasında 4 Ağustos'ta çıkan çatışmada üç Devrimci Sol savaşı saatler süren direniş sonunda duvarlara kanlarıyla "DS" yazarak şehit düştüler. Direniş uzadıka yüzlerce polisle takviye edilen infaz mangaları Hüseyin Aslan, Güner Şar, Özlem Kılıç'ın direnişini yenemediler

"BİZ TİLİ ÇEKEREK KARŞILARIZ ÖLÜMÜ"-Devrimci Sol savaşı işkencecilerin, katillerin "teslim ol" çağrılarını bu sözlerle yanıtladılar. Mermileriyle, sloganlarıyla, tiliylele karşıdılar düşmanla... Bine yakın polisle kuşatılmışlardı. Cesaretleri ve inançlarıyla seslendiler halk düşmanlarına. "Siz teslim olun, suçlu olan sizsiniz" ... "Halkın Adaletinden Kurtulamayacaksınız".

BAĞCILAR DİRENİŞİ, GELENEĞİMİZDE YENİ BİR HALKA, YÜRÜYÜŞÜMÜZDE GÜÇLÜ BİR ADIMDIR-Zafer yoldaşlarımızdır. Bağcılar direniş, devrimci hareketin ve savaşıların devrim yolundaki inancının, kararlılığının, gücünün ifadesidir. Sivil faşistler ve polislerle yaptıkları yaygara, direnişin gücünü, yarattığı hayranlık ve güveni kendilerinin korkusunu gizlemeye yetmemiştir. Korku ve yenilgi düşmanının sahnadadır. Zafer bizindir. Ve yeni zaferler doğuracaktır Bağcılar direniş.

Sömürü ve Zulme Karşı Güç Birliğinden uyarı mitingi

Bu memleket bizim

- Yaklaşık üç bin emekçi 31 Temmuz'da açığa ve zulme karşı isyanlarını haykormak için alandıydılar. Halklar ve Özgürlükler Platformu, SİP, TSİP, çeşitli sendika ve dernekler ile sosyalist dergi ve gazetelerin de içinde yer aldığı Sömürü ve Zulme Karşı Güç Birliği'nin düzenlediği miting 5 Nisan kararlarına siyasal bir karşı çıkışın ifadesi oldu.
- Devrimci Sol Güçler "Umudun Adını" haykırarak yer aldılar alanda. Ve alanda yer alan işçiler, memurlar, öğrenciler, gecekonducular, özürümler, karikatüristler, sanatçılar, esnafar yalnızca protestoya yetinmiyorlardı bu kez. Hesap sordular egemenlerden, "Bu Memleket Bizim" dediler. Ve "Artık Yeter" diyerek kendi iktidarlarının kendi ellerinde olduğunu haykırdılar.

MERHABA

10 günlük yayın yasağından sonra çıkan sayımız da DGM savcılarının olağanüstü (!) çabalarıyla toplatıldı. Toplatma gerekçesi yine değişmedi. "Halkı kıskırtmak", "Vatanın bölünmez bütünlüğünü tehdit etmek".

Evet, halkı kıskırtıyoruz: işsizliğe, açlığa ve zulme karşı ve bunu halka reva görenlere karşı halkı kıskırtıyoruz. "Vatan"ı değil, ama eşit olduğu varsayılan "vatandaşları" bölüyoruz; namussular ve namussuzlar diye ikiye bölüyoruz. İşte bunun için saldırıyorlar bize." Çünkü bizim sesimizde kendi sonlarını görüyorlar.

Bundan bir yıl önce 2 Ağustos '93 günü darbeci kontra çetesi de saldırı-mıştı bize. İhanet batağında yüzenler son bir çırpışla muhabillerimiz Zeynep Arkan ve Seveş Karakurumu arkadan kurşunlamışlardı. Darbeci ihanetin bizde gördüğü de aynı şeydi. Onlar da bize baktıklarında kendi sonlarını görüyor, yok oluşlarını engellemek için aslında korkularına, suçlarına kurşun sıkıyorlardı. Kıriletmeye çalıştıkları değerleri ve gelenekleri savunan

ve savunacak olan, bu uğurda can vermekten geri kalmayan nice Zeynep'ler ve Savaşlar olduğunu unut-mustard.

Yıllarca sabır ve özenle yaratılan değerleri, güzellikleri yok edebileceklerini, tüketebileceklerini sanıyorlardı. Suçlarının hesabından kaçarken, yeni suçlar işleyerek bir kontingenla çetesi haline gelmişlerdi. Suçlarını yüzlerine haykırđımız, onların kirlı yüzlerini açđa çıkardđımız, ihaneti mahkum ettiğimiz için saldırıyorlardı bize. Bizi kurşunlarla korkutabileceklerini sanıyorlardı.

Halkın umudu olan devrimci hareketin bu zorlu ve çetin mücadelede nice zorlukları ve güçlükleri alt ettiğini düşünmemişlerdi. Mücadeleye olan inanç, halka olan bağlılık karşışılan her çetin dönemin arkasından daha bir güçlü ayağa kalktığımızı bilmiyorlardı. Bize yabancıydılar, bizi tanı-mıyorlardı.

Uğradığımız bu saldırı bizi daha da kamçladı. Dostlarımız yanıma, düşmanlarımızı karşıma koydu.

Oligarşıye ve oligarşinin yönlendirdiği bir çete haline gelen darbecilere mat, görevimize daha sıkı sarıldık. Kuşatmalarda saatler boyu çatışan, "Umudun Adı"nı kanlarıyla yazan yoldaşlarımızı verdiğimiz sözü bir kez daha kazdık beynimize. Umudun sesini boğamayacaklardı, boğamadılar.

Devrimci hareketin, umudun bayrağını taşıyarak bugünlere ulaştık. Ağla-maz denilenleri aşan, başarılmaz denilenleri başaran devrimci hareketin yürüyüşünde bir solukluk bir adım olmadıkse ne mutlu bize.

Bu hafta Türkiye bir kez daha sarıldı. "Bıldirdik", "Kökünü kazdık" denilen devrimci hareketin insanları yeni gelenekler yaratıyor. Bu süre içinde direnişle ilgili tüm bilgileri toplamaya çalıştık. Ancak sürenin kısıaldığı ister istemez bunu engelledi. Haftaya daha geniş ve ayrıntılı bilgiler verebilmek için şimdiden çalışmaya başladık.

Haftaya buluşmak dileğiyle...

Bu Memleket Bizim!

Evet, emeğimizle, alın terimizle, "dış ile, tırnak ile" kazandığımız mevzilerimizle, can bedeli yarattığımız geleneklerimizle, emperyalizme ve oligarşıye karşı verdiğimiz mücadeleyle, bu memleket bizim...

Ahlaksızların, sömürücülerin, kan emicilerin, cellatların, zalimlerin bu memlekette yaşamaya hakları yok. Sıkılı yumruklarımızın, çakmak çakmak gözlerimizin öfkesi onlara... Onları kovana, yağma ve talanlarına son verene kadar da ne gözlerimizdeki öfke azalacak, ne sıkılı yumruklarımızdaki sınıf kini dinecek, ne de savaşıımız duracak!..

BÜROLARIMIZ

Sahib: Hazim Yayıncılık ve Tl. Ltd. Şti. Adına Çiğdem SEZEN

Yaz İşleri Müdürü: Cafer ÇAKMAK
Yönetim ve Yazma Adresi: Binbirdirek Mah. Terzihane Sk. Kalağası İhanı No: 11 Kat: 1
Sakınamet-İstanbul
Tel: (0212) 518 8417-518 68 57/Fax: 516 24 14

Baskı: Serker Matbaacılık

Fiyat: 20.000 TL. Almanya: 4 DM

Fransa: 15 FF, İngiltere: 4 SF

Hollanda: 4 Fl., İngiltere: £ 1.5

Abone Koşulları:

Yıllık Abone:

6 aylık: 450.000 TL. 1 yıllık: 900.000 TL.

Yurt dışı Abone: 6 aylık: 85 DM,

1 yıllık: 170 DM

Hesap No: Çiğdem SEZEN, T. İş Bankası

Aksaray Şubesi 1004844

Adana: İzzet Cad. 7. Sk. Kızılay İhanı Alkasa Özkan Ap. 47/A Kat:1

Tel-Fax: 351 9725

Ankara: Marmara Sk. Kırım Ap. No: 12/17 Şhihiye Tel-Fax: 434 10 92

Antalya: İnönü Cad. Açı Sk. Osmangazi Pasajı No: 9 Tel-Fax: 213 56 06

Bursa: Hacılar Mah. Konağları Sk. Asim İhanı (Haykel) No: 8/408

Tel: 224 47 80

Bolu: İzzet Hıyvalı Cad. Merneke Pasajı No: 1/8

Denizli: Dışkıl Çınar Meydanı, Çınar İhanı Kat: 3

Diyarbakır: İnönü Çıkması, Güçlü Pasajı No: 3/30 Tel-Fax: 221 85 89

Elaşığ: İsmail Mah. Hanlar Sk. Şişli Han No: 4/1 Tel-Fax: 212 45 19

Eskişehir: Emel Sarayı Kat: 3 No: 122 Tel-Fax: 231 16 44

Gaziantep: Gaziler Cad. Kanatlar Mah. Yenigeri Sk. No: 27 Kat: 5 Daire: 10

Tel: 233 18 59

İzmir: 853. Sk. No: 27/501 Bilen İhanı Konaş

Tel-Fax: 441 95 86

Karşı: Kızın Karabekir İhanı Kat: 2 No: 233 Tel: 223 75 25

Karslı: Medrese Mah. Dr. İsmail Yahız Cad. Park Oteli yanı No: 4-1

Kocaeli: İstiklal Cad. Hafız Şenil Sk. Demiroş İhanı Kat: 5 Tel: 325 75 33

Konya: Ulaşım İş Merkezi A Blok 3. Kat No: 320 Yeni Nikaş

Malatya: Pak. Kazanç İhanı Kat: 4 No: 121/122 Tel: 325 28 45

Mersin: Mahmutiye Mah. 118 Sk. Çağ İhanı Kat: 2 No: 13 Tel: 336 75 74

Samsun: 19 Mayıs Mah. Talimhane Cad. Bozacağı İhanı Kat: 3

Tel: 435 59 81

Şanlıurfa: Sırtbey Mah. Belediye Sk. Şeniyat Sitesi No: 508

Tel-Fax: 222 20 22

Traşone: Çarşı Mah. Uzun Sk. Kokoğlu Çarşı Kat: 3 No: 80

Tel-Fax: 326 10 70

Tunceli: Moğolay Mah. Okullar Cad. Boztaş Sk. Dış-Yeşen İhanı No: 11

Tel-Fax: 212 51 89

Zonguldak: Merkez Mah. Demireler Sok. No: 6 Kozlu Kat: 253 99 65

Köln: Hansaring 25-27 50670 Almanya

Amsterdam: Kinkersmaat 48 BG 1053 DX Amsterdam Nederland

Tel: 0031/20/67 61 745

Atina: Venetozov 5 3rd Floor No: 7 Platan Kaningos (Kaningos Square) 10677

Athens-Greece: Tel-Fax: 3648051

London: 2 B Prince George Road London-N 16

Tel: 0044/71/2499378

Paris: 18 Rue De Marignan 75010 Paris Tel: 00 331/42466254

MÜCADELE

İÇİNDEKİLER

Bizden korkun!	3
"Hu Memleket Bizim"	4
Kürt milletvekilleri "yardımlıyor"	5
Dersim ablukada...	6-7
"Sivil-siyasi çözüm" denilen tasfiyecilik... Pragmatizm ve "İslami çözüm"...	6-7
Habercilikte Özgür Ülke...	8
"Sosyal patlama" düşleri	9
İşsizliğin çözümüünü	
mücadelede arayalım	10
Direnirsek kazanırız!...	11
Tiilit çekerek karşılarız ölümü de!	12-13
Devrim yürüyüşünü asla durdurmadı Çukurova halkı	
Toros şahinlerini yaşıyor...	14
Yaptığımız işle kaynaşabiliyoruz...	15
Mümtaz Hoca artık "muhallif" değil... 40 haramilerin saltanatı	16
Dünden bugüne...	
İ) sini bulamayan DİSK...	17
Direndik, kazandık!	18
Bir darbeci prototipi; Ncedet	19
Yemen'de emperyalizmin "zaferi"! ETA savaşa devam ediyor...	20
Fransa'nın Ortadoğu oyunları ve Çiller...	21
Kültür/Sanat...	22
İsrgan	23

"Biz ölümü tilili çekerek karşınız" Bizden korkun!

Biz üç kişiydik. **Özlem, Güner ve Hüseyin...** Kuşatılmış üç kişiydik gece yanı. Karşımızda belki üç yüz belki üç bin kana susamış köpek. Panzerler, helikopterler, ölüm kusan her cins silah ve bombalar.

Biz üç kişiydik... Ellerimizde silahlarımız, dilimizde tilili, dilimizde savaş sloganları, dilimizde kurtuluş türkülleri... Azdı sayımız. Ama sayının önemi yoktu. Çünkü **yalnız değildik**. Gebe'de işinden atılan, dövülerek yerlerde sürülenler işçiler bizimle. Ankara'da coplanan memurlar, Çukurca'da evleri ateşe verilen Kürt köylüleri, toplama kamplarına hapsedilen Küçük Dılanlar, Rıdla'lar bizimle. Gün yüzü görmemiş, ekmek kuyruğundaki yaşlılar bizimle. Akhisar'da tutulmuş zorla elinden alınan köylülerin, Arhav'de üç kurşuna çay yaprağıyla boğuşan kadınların acıları bizimle. Gedikpaşa'da deriye can verip canlarından olan saygısalr, Mersin'de palet altında can veren iman işçileri bizimle.

Eziyetlerle, sömürülenlerle acı çeken **milyonlar-la carıyordu yüreğimiz**. Biliyor ve hissediyorduk; **halkın nabızında atıyordu**. Voksulun ahi vardı her mermimizde, **güçlenen adalet özlemi** vardı. Zorba olana **direnme özlemiydik** halkın. Zayıfın, horlananın başkaldırma özlemiydik. Türkün, Kürdün, Lazın, Çerkez'in, Arap, Gürcü vb. tüm milliyetleri **halkların, emekçilerin boyun eğmeyen sesi, başı dik yaşama arzusu**yduk.

Halklarımızın insanca yaşamaya hasretini, kurtuluş umudunu temsil ediyorduk. İşte bu yüzden zulmün tankına topona, ordu-suna polisine "**Biz ölümü tilili çekerek karşınız**" dedik. Teslim ol" çağlarını "**Siz teslim olun**" yanıtını aldı. Bir halaya girer gibi girdik savaşa.

Gök gürültüsünü andıran bomba seslerine, duvarları döven makineli tataraklarına karşıyordum marşlarımız. Savaş süüyor, "**Kızlere, Onbeşler, Bedrettin'ler** Yaşıyordu. Kavgaya çağırın "**alın kızıl bantlılar**" bizdik artık. Kallanlara, gidenlere, yoldaşlara, "**Bütün dünya halklarına bin selam**" yükseliyordu gökyüzüne.

Gece namınlularımızın kavgımcılarıyla yanarak sabaha evrilenken düşman artık düşünmekten çok, korkuyordu. Biz üç kişiydik. Onlar belki üç yüz, belki üç bin. Ama yenileniyorlardı işte. Umudu teslim alamıyor, kanımızda kızlaştırdığımız ateşi söndürüyorlardı. Kesindi, biz ölecektik. Ama halklarımızın kurtuluş umudu büyüyecek, zaferle inancı köklesecekti. Kesindi, biz ölecektik. Ama gün ışırken düşmanın yüzü kararakacak, devrimin iradesi kazanacaktı. Kesindi, biz ölecektik. Ama emekçilerin başı dik yaşama arzusu canlanacak, kavgı dostlarımızın ve yoldaşlarımızın yeni bir dünya için, bağımsızlık için, halk demokrasisi için, sosyalizm için savaşma azmi bilenecekti. Bunun için, bağımsızlık için, halk demokrasisi için, sosyalizm için savaşma azmi bilenecekti. Bunun için bir halaya girer gibi tilili çekerek girdik savaşa. Bunun için savaş sloganlarıyla karşıladık ölümü.

Gün ışığında yenilginin kara gölgesi vardı düşmanın yüzünde. Efendilerin ve cellatların, sömür ve zorbalığın direnen haklılık karşısındaki tarihsel yazgısı oturmuştu sanı suratlarına. Biz üç kişiydik, onlar binlerce. Ama biz yeniyorduk. Kuşatılan bizdik ama yüzlerce metre ötede bile sığınacak delik ara-

yan, duvar diplerine sinen onlardı.

Şaşkın ve zavallıydılar. İhanetle el ele verip bizi çürütebileceklerini sanmış ama yanlışlardı. İhanetin ektiği tohumları boy vereceğini, ruhumuzu kiretleip bizi yıkacağını düşünmüşlerdi. Nasıl direnebildiğimize, bu gücü nereden aldığımıza akıl sır erdiremiyorlardı. "**Nasıl olur da topu topu üç genç-cik insan, koskoca devlete böyle saatlerce kafa tutar**" anlamıyorlardı. "**Bunları nasıl diktiler karşı-mıza. Nasıl böyle yıkılmaz hale getirdiler**" diye kendi kendilerine soruyor ama yanıt veremiyorlardı. Darbe ihaneti sayesinde bizi yıpratmışlar, devrime inancımızı zayıflatmışlar, kararlılığımızı törpüleyip, vurup öldürerek, çöktükleri doğru değil miydi yok-sa? **Bütün yaptıkları bir işe yaramamış mıydı, boşuna mı yapmışlardı once şey? Celladın gör-düğü rüya gerçekti öyleyse; onlar öldürdükçe biz çoğalıyorduk. Ve onlar tükeniyordu öldükçe**. Sapsarı bir yüzde verdiler ölüm haberimizi. Gazete-cilere iki kelime söyleyemeyecek kadar tükenmiş, **canlı bir ceset gibiydi cellatların başı. Çünkü art-ık ölüm dolayısıyla damarlarında. Nabızlarında atan, yüreklerine dolan ölümdü**. Yanını yoktu on-lar için. Kapılarında kovdukları işçiler, döverek öldürdükleri işportacılar, kanla, copla bastırıldıkları işçiler, memurlar, evlerini başlarına yıkıldan kondu-lular, yani halk yoktu. Haklı olmak, onurlu yaşamak, sevmek sevimlik yoktu. Panzerleri, helikopterleri, zirhli araçları, bombaları, silahları vardı sadece. Bunu iyi bildikleri için cenaze-lerimize bile kudmuş gibi saldıran itlerini gelip ka-meraların önüne yerleşti-rmişlerdi. "Bağırın lan" di-yen polisler eşliğinde hav-layan köpeklerin "halk" ol-madığı açıkltı. Ancak bu bildik numaradan başka bir şansları da yoktu.

Yenildiler. Bize boyun eğdirmeyiler, diz çökme-dik önlerinde. Üstüne ye-min ettiğimiz silahlarımızı atıp aman dilemedik zalimden. Halkımıza, sehtillerimize ve yoldaşlarımıza verdiğimiz sözü canımız pahasına tuttuk. "Umudun ad"nı kanımızla yazdık tarihe. İçimiz rahat, kasıacak ömrümüzde bütün dünyayı sığırdık çünkü. İçimiz rahat, canımız devrime armağan olsun! Yoldaşlarımızın yüzümüzü kara çıkarmayacağını biliyoruz. İçimiz rahatsız. Bir bayrama gider gibi, bir halaya girer gibi rahat içtimiz.

Siz, patronlar, beyler, paşalar, kan emen asalak-lar... Halka yağırdığınız zamin, once ettiğiniz zul-mün, verdiğiniz acının yanınıza kar kalacağını sanmayı! Bu memleket babanızın çiftliği değil, ol-mayacak! Haykırıyoruz işte, BİZDEN KORKUN! Adaletimizden, yargımızdan, devrimi şiddetimizden korkun!

Çünkü yaptıklarınızın hesabını, mutlaka ama mutlaka vereceksiniz! Siz cellat sürüşü...

Siz de KORKUN BİZDEN! Aptal suratlarınızda ki korkuyu gizlemek için attığınız zafer naraları çok sürmeyecek. Halkın adaletinin er geç yakanza ya-pışacağından şüphemiz olmasın. Sokağınızda, evini-ze, yatak odalarınıza bile sinen korkuyu hatırla-yın!..

Ve siz "halk" adını kiretlen itler. "Kurt başı" yaptı-gınız ellerinizi, ölümlerimize uzanan kollarınızı iyi ko-ruyun! Siz de KORKUN ADALETİMİZDEN! Adaletimizin hesap soracağı günleri bekleyin. HALKIN DA GÜNÜ GELECEK!

Politikada Bu Hafta

inancımıza gücünüz yetmeyecek

Türkiye artık başkann, zulmün, vahşetin kâr etmediği, büyük bir sarsıntı yaşıyor. Her gün binlercesini yaşadığımız adaletsizliklerin, haksızlıkların, talanın, vurgunun yanı bu soygun ve yağma düzeninin büyüüttüğü bu sarsıntıyı durdurmaya ne işkencecilerin, ne kiralık katillerin, ne kontrgerilla çocuklarımızın, ne de zorbalığın gücü yetmeyecektir. Bizden çaldıklarıyla kurdıkları sarayları, saltanatları başlarına yıkılana dek, devrimci emekçi halkların kurtuluşu için savaşmaya devam edecekler.

Herkesin sustuğu, insanların ölümlerine konulan saatte gündemlerle oyalandığı, "kaderine" razı olduğu bir dü-zen düşlediler. Har vurup harman savurmaları kimse-nin itiraz etmeyeceği bir boyun eğmişlik yaratmaya çalış-tilar. Bunun için baskı, terör, televizyon, gazete, akılları-na ne gelirse kullandılar.

Ama başaramadılar!

İşte yine direniş ve mücadele sesleri yükseliyor. Grev-ler artık daha kararlı, insanlar hakları için kavgaya giri-yor. Mitinglerde alırlar once göz korkutmaya ve baskıya rağmen "Bu Memleket Bizim", "Halkıyız Kazanacağız" sloganları ile yankılanıyor.

Ve bir devrimci üste, bir kez daha kararlılığın, direniş-in bayrağı dalgalanıyor.

4 Ağustos günü, İstanbul Bağcılar'da devrimci harek-etin üç savcısı, kuşatıldıkları işlerinde yedi saat direne-rek dışmana teslim olmamanın, boyun eğmemenin man-i-festosunu yazdılar. Halkın savaşçısı ve halkın özelemleri-nin ve adaletin temsilcisi olmanın sorumluluğu ile tes-lim olmayı reddederek, bine yakın yürek, ayaş gürhü karşısında aldıkları sorumluluğu onurla taşıdıklarını dost-a-düşmana bir kez daha gösterdiler.

Ve bir kez daha bu ülkenin neresine giderseniz gidin, dağlarında, kentlerinde onların bayrak çektiği onur kale-riyle karşılaşacaksınız. Açlığın ve zulmün orta yerinde hepsi birer direniş kalesi olmaya aday üslerle hep karşı-nuza olacaksınız. Kentlerin her sokagında, dağların her ko-yagında birer savaş mevzu ile karşılaşmaktan korkacaksa-nız. Ve onlar her seferinde kurşun ve ateş sıcağını ya-sarken yürekleriyle, inançlarıyla, açgım ve zulmün buluş-tuğu her yerde dostlarına direnmenin, teslim olmamanın, i çatışmanın onurunu, düşmanlarına ise korkunun acizini yaşatacaklar.

Öltime tilili çekerek gitmek, ölümü isyan atesleriyle düşlemek ancak halk savaşçıların yapacağı bir şeydir.

Ölümü çaresiz kalan bu tilili, Türkiye emekçi halkları için sessizliği yurtan güçlü bir direniş çağrısı, bizim alın-terimizle saltanat sürenlerin yüreklerine korku eken güc-lü bir karşı kovuştı. Bu çığlık "Ölüme de tilili" diyenle-rin direnme geneğini ülkenin dört bir yanına ekenlerin çığlığıydı. Bundan böyle her zılgıt, her tilili ölümü yen-lerin ölümüstüzlüğe duydukları aşkın adı olacak.

Eli kanlı katiller, işkenceciler 4 Ağustos'ta Bağcılar Ki-razlı'da Uç Devrimci Sol savcısı karşısında sadece tarih önünde değil, oradaki binlerce insanın önünde de ağır bir yenilgi aldılar. Yenildiler. Çünkü kiralık namınluların kar-sısında halkın öfkesi ve kinyle donanmış yürekler vardı. Sömürü ve zorbalık düzenine karşı halkın öfkesi ve kin-i, oligarşinin kiralık namınluları karşısında ne eridi, ne yok oldu, tersine biraz daha büyüdü ve bilendi.

Dün Çiftçevazı'nda dalgalandırlan bayrak, Adana'da duvarlara kanla Devrimci Sol adını yazma geleneğine taşındı. Ve oradan Ankara ve daha nice üssün savunul-masına kadar bir gelecek yarattı.

Ve 4 Ağustos günü bayrak İstanbul Bağcılar'da üç sa-vacının ellerindeydi. Diğer yoldaşların kiskanırcasına inançlarını kanla yazdılar. Ve geriy silah arkadaşlarına, Türkü, Kürdü, Laza, Arabi, Gürcüsü, Abazasıyla Türkiye halklarına mertliğin, dürüstlüğün ve paylaşmanın en te-miz, en yalın mirasını bıraktılar.

Ve ne mutlu ki, bize grevdeki işçilerle, meydana ki memurlarla, işkencecileri yenilenlerle, gülerence aç kalan analarla, zindanların baş eğdiremediği tutsaklarla, canıyla, kanyla umudun yaratılmasına emek verenlerle, "Biz susuyoruz, ama konuşan sadece biz varız" diyenlerle aynı savaşın sıcağını paylaşıyoruz.

Evet, ne mutlu ki bize, bu adı, bu geleneği ve bu çüreti taşıyanlarla aynı kanalda akıyoruz.

*Kapansın el kapıları bir daha
açılmasın
Yok edin insanın insana kulluluğunu
Bu davet bizim Bu memleket bizim*

31 Temmuz Pazar günü Sirkeci'den Kadıköy'e giden 11.30 vapuru Kadıköy iskelesine yanaşırken yolcular kendilerini büyük kırmızı bir pankartın karşıladığını gördüler. Üzerinde iri sarı harflerle "Bu Memleket Bizim" yazıyordu. Vapurdan inenler ise bir çocuk kalabalığıyla karşılaştılar. Ellerindeki duvara slogan yazan çocukları resmeden bir pankartın üzerinde "Küçük ellerimizde, büyük dünyalar yaratacağız! Ya siz?" yazıyordu, büyüklüklerini sorgulamasına. Her yaşta çocuk vardı aralarında. Civil civilidiler. Yağmurla tazelenmiş bir günün canlılığını, neşesini taşıyorlardı coşkularında. Vapurdan inen kalabalığın pek çoğu çocukları "Ya Siz?" sorusuna olumlu bir yanıt vermesine ellerinde pankartlarıyla yürüyüş kortejini çoğalttılar. Sabah delicesine yağın yağmuru yarattığı "ya miting olmazsa" fedirliğini yerini bulurların arasından fazla yakmadan gülümseyen

İşçi ve emekçilerden uyarı mitingi

"Bu Memleket Bizim"

güneşe bırakmıştı. Dört bir yandan gelenlerle kalabalık arttı, kortej uzadı. Ve kalabalığın üzerinde rengarenk canlılığıyla pankartlar ve dövizler dalgalanmaya başladı. Özellikle dövizler, küçük büyük herkesin elinde, her birinde ayrı bir mesaj. Kiminde coşku, kiminde hakkını arayan bir öfke, düşmanı lanetleme vardı. "MF'ye Hayır" diyorlardı, "İşimiz, Aşımız Onurumuz İçin Alanlarda Birleşelim", "Krizin Sorumlusu Biz Değiliz" diyorlardı. "Devlet Kürdistan'da Katliam Yapıyor İzin Veremeyelim" derken de, diğer talepleri haykırıncan de, tüm dövizlerde "Yaşasın Güç Birliğimiz" imzası vardı. Her kesimden insan vardı kortejde; işçiler, memurlar, küçük esnaf, sanatçılar, öğrenciler, gecekondulu hak, mimar mühendisler, öğretmenler. Ellerinde pankartlarıyla hesap soruyorlardı iktidardan, kendilerini ezenlerden, sömürölerden, açığa ve yoksulluğa mahkum edenlerden.

5 Nisan soygun paketine karşı düzenlenen 20 Temmuz genel grevinin devamıydı bu miting. Çünkü mücadele bir güne sınırlı kaldığında, halka bu zulmü uygulayanlara karşı yaptırımı olunamayacağını biliyorlardı.

Nihayet kortej "Halkız Haklıyız Kazanacağız" sloganlarıyla mitingin yapılacağı Kadıköy Otopark alanına doğru yürüyüşe geçti. Yol boyunca "Yaşasın Güç Birliğimiz", "Tek Yol Devrim, Yaşasın Sosyalizm" sloganları atıldı. Miting alanı çevresinde polis tarafından oluşturulan kontrol noktalarına rağmen "Sömürü ve Zulme Karşı Güç Birliği'nin düzenlediği "Sömürü ve Zulme Karşı İşçi ve Emekçilerden Uyarı" mitingine gelenler bir yandan sloganlarını atmaya devam ederken, diğer yandan miting alanında çıkan Grup Yorum'un "Dağlara Gel" türküsüyle halaylara durdular.

Mitinge katılanlar arasında dikkat çeken gruplardan birisi de karikatür emek-

çileriydi. Kendilerine yumruk olmuş bir kalami amblem olarak seçen karikatür emekçileri, üzerinde sömürü ve zulmü anlatan karikatürlerin gizli bulunduğu 3 pankart taşıyorlardı. "Sömürü ve Zulme Karşı Mücadelede Birleşsek Kazanırız" diyerek alandaki yerlerini alan karikatür emekçileri meslektaşlarına da hakın yanında, emeğin yanında olmanın onurlu mesajını ilettiler.

Miting alanının çevresini saran polis tam bir keyfiyet sergiledi. Miting başyurunda belirtilen maddelere uymadığı veya kurum imzası taşımadığı gerekçesiyle birçok pankarta el konuldu. İYÖ-DER imzalı "Zorunlu Askerliğe Hayır, Halka Kurşun Sıkmayacağız" yazılı pankart da el konulan pankartların arasındaydı. Miting görevlileri yer yer polise müdahale ederek keyfi davranışlara engel olmak istediler. Ancak SIP üyelerinden oluşan tertip komitesinin yeterli inisiyatifli gösterememesi, polisin keyfi davranışlarını sürdürmesine yol açtı. Alana girişte yapılan aramalar sırasında ise 3 kişi de gözaltına alındı.

Ayşe Gülen Halk Sahnesi şir grubunun şifirleriyle, Grup Yorum'un türkülerıyla renk katmış mitinge 3 bin civarında insan katıldı. Haklar ve Özgürlükler Platformu adına İşçi Hareketi gazetesi Yazı İşleri Müdürü Mehmet Akdemir emekçi haki mücadele etmeye çağırarak, memleketin gerçek sahiplerinin her milliyetten emekçi halk olduğunu söyleyen konuşmasında; **"Onlar karşımızdakiler; aracılar, tefeciler, vurguncular,**

sömürücüler; onursuzdurlar, uşaklardır. Adalet onlar içindir, özgürlük onlar için, demokrasi onlar için, malmülk onlar için... Ve onlar bir avuçtur. Oysa biz gemiler doluyuz, trenler doluyoruz, tarlalar doluyoruz, fabrikalar doluyoruz. Öyle coğuz ki; madenler dolusu, yollar dolusu, zindanlar, ağıtlar, acılar doluyoruz.

Bize reva görülenler ise baskıdır, işkencedir, katliamdır. Sorgu odaları bizim için, mahkemeler bizim için, zindanlar, idam sehpaları hep bizim için...

Ama artık yeter; bıçak kemiğe da-

yandı. Artık yeter. Sizlere soruyorum kardeşler; yeter dememek için kaybedecek neymiz kaldı? Evet artık yeter, çünkü bu vatan, bu memleket bizim.

Çünkü, işçi ve emekçilerin, Kürt ve Türk halkının, Çerkez, Laz, Gürcü, Arap milliyetlerinden tüm halklarımızın kanyla yıkandı bu topraklar. Burjuvaların, bir avuç para babalarının değil..." sözlerine yer verdi.

Sosyalist İktidar Partisi Genel Başkanı Aydemir Güler de konuşmasında sömürü ve zulme karşı güçlerin birleşmesinin gerekliliğinden söz etti ve tüm emekçi halkı birleşerek mücadele etmeye çağırdı.

Mitingde ayrıca BEM-SEN Genel Başkanı Ali Oral, KES-DER Yönetim Kurulu Üyesi Tuncay Aydın, Gedikpaşa İşçi Sağlığı Kültür ve Araştırma Derneğinden Dr. Levent Karasulu, Gebze direnişinden işyeri temsilcisi Mehmet Demirci birer konuşma yaparak iktidarı emekçi halk üzerinde estirdiği zulme, yaşanan sömürüye ve bunun karşısında hakların ancak mücadele ederek kazanılacağına vurgu yaptılar. Ali Oral konuşmasında herkese, Sömürü ve Zulme Karşı Güç Birliği'ne katılmasını çağırısı yaparak, mitinge katılmalan kimi grupları teşhir etti.

Sömürü ve Zulme Karşı Güç Birliği'nin düzenlediği mitinge, güc birliğini oluşturan kurumlar ve ayrıca Emegin Bayrağı, İşçinin Yolu, Kızı Bayrak, Sosyalist İşçi okulları ve Partizan çevresinden gruplar katıldı.

Coşkuyla devam eden miting Grup Yorum'un söylediği türküler eşliğinde çeken halaylarla sona erdi. Miting bitiminde, herkesin yüreğinde, bilincinde Kadıköy'den tüm İstanbul'a yayılan "Açığa ve Zulme Karşı Ayaga Kalkalım" çağrısı ve binlerin "Bu Memleket Bizim" diyen sahiplenisi vardı.

Kürt milletvekilleri "yargılanıyor"

TBMM içinde 2 Mart'ta yapılan oylamada her zaman rast-girişinde durulduğu ve Ankara'nın bir hızla dokunulmaz-ra'ya sokulmadığı öğrenildi. İhtilan kaldırılarak polise teslim edilen, 15 gün gözaltında kal-dıktan sonra tutuklanan ve da-pıkması engellenmeye çalışıldı. ha sonra DEP'in kapatılmasıyla Yabancı ülke heyetlerinin meclis üyeleri de sona eren biri bağımsız, beşi DEP üyesi 6 Kürt milletvekilinin yargılanma-larına Ankara DGM'de baş-lanıldı. DEP Genel Başkanı ve Diyarbakır Milletvekili Hatip Dicle, DEP'e üye Diyarbakır Millet-vekilli Leyla Zana, Mardin Millet-vekilli Ahmet Türk, Muş Milletve-killi Sırmak Sakık, Şırnak Milletve-killi Orhan Doğan ile bağımsız Şırnak Milletvekili Mahmut Ali-nin dört aylık bir tutukluluk dö-neminin ardından 3 Ağustos'ta duruşmaya çıkarıldılar.

Duruşmaya ilgi oldukça faz-laydı. Çeşitli milletvekillerinin yanı sıra haktan 1500 kişiye ya-kın bir kalabalık DGM önüne gelmişti. Duruşma salonuna, yakın akrabalar dışında kimse alınmadı. Bu arada Adana, Mersin, Hatay gibi illerden ge-

Oligarşi DEP'li milletvekillerini "yargılayarak" amacına ulaşamayacak. Kürt halkının mücadelesinin engellenemeyeceğini ona göstereceğiz.

in "İşlediği suçlar" haber konu-lu yapıldı; ilgili ilgiliz devlet gö-levlerinin demeclerine yer ve-rildi. Milletvekillerine cevap hakkı verilmeden, kamuoyu önünde yargılanıp cezaları ke-sildi. Hatta MİT ve siyasi polis-in bafraflara dayanarak düzenlediği belgeler TRT tarafından kul-

lanılarak televizyon programları yapıldı. Oysa soruşturulması baş-layan bir dava üzerine yayın yapmak yasaktı. Bu yasağı hiçe sayarak henüz mahkemeye bile çıkmamış insanlarla ilgili yapı-lan yayınlar ile kamuoyunun önünde "suçlu" ilan edilirken kı-lını kiperden olmayan Ankara DGM savcı ve hakimleri, sıra avukat-ların konuşmasına gelince en küçük bir talebi bile "propagan-da" diye nitilemekte ve reddet-mekte bir sakinçe görmediler.

Böylece Ankara DGM daha duruşmanın başında kendi nile-iğini ortaya koydu. Yargılama-nın amacı, kapsamı ve yarat-mak istediği sonuç iddianame okunmaya başlanınca ortaya çıktı. DGM savcılarına göre, sa-nık milletvekillerinin "Kürt" ve "Kürdistan" kavramlarını kulan-maları bile bir suç idi. "böklü niyetlerinin kanyıydı. Milletve-killeri, çeşitli parti toplantılarında ya da kongre vb. yerlerde, Kürt halkının sorunlarını ve taleplerini içeren konuşmalar yapmak suretiyle işlemlerdi "suçlarını".

İk gün okunmaya başlanan iddianamede yer alan sözler, DGM savcılarının hukuk bilgisi

üzerine şüphe uyandıran birçok gafı göstermesi bir yana, esas olarak devletin mevcut politika-larını ifade etmesi yönüyle car-pıcıydı. Oligarşi "barış çağları ve uzlaşma istemleriyle" bir öl-güde yumuşak bir görünüm ve-reerek parlamento içinde kalma-ya çalışan DEP'in bu yaklaşı-mını yeterli görmemiş ve işbir-likçi "devlet yanlısı" bir tavrı al-ma noktasına gelmediği için TBMM içinde yer almasına ta-hammül edemedi. Ve ilk talimat MGK'dan geldi. İki yıldan beri birçok üyesi ve yöneticisi katledilen en son parti genel merkezi de ilerinde olmak üze-re birçok binası bombalanan DEP'in parlamentodan tasfiye süreci başlatıldı. Görevi sulisti-mal, rüşvet vb. birçok suçtan ötürü birçok milletvekilinin dos-yası bekletirken, DEP'li millet-vekillerinin dokunulmazlıklarının öne alınması ve bir çırpıda ka-rara bağlanması, belli bir politi-kanın göstergesiydi. Nitekim çeşitli hilelerle DEP üyesi olma-dıklarını söyleyen birkaç Kürt milletvekilinin dokunulmazlığı kaldırılmadı. Çünkü o zaman bir erken seçim gündeme gelebil-irdi. Dosyalar değil tavrı önemli-ldi. Dosyalarda yer alan sözde belgeler için görüntüsünü yerine getirmek için gerekiyordu.

Böylesi bir sürecin sonunda baş-layan mahkemede aynı bi-çimde uydurma gerekçelerle DEP milletvekillerinin şahsında Kürt halkının sesini kesmek iş-leme politikasının son halkası-dır. Devlet bu politikasıyla ama-cına ulaşamadı. Direnen, müca-dele eden bir halkın sesini kes-mek mümkün değildir. Ancak bu politika, devletin "demokrasi" ve "hukuk devleti" olma iddiala-rının ne kadar kof ve çürümüş ol-duğunu çok açık bir şekilde bir kez daha ortaya çıkardı.

Dersim ablukada

Devlet denizi kurutmaya çalışıyor. Gerilla mücadelesinin gelişkin olduğu Dersim bölgesi devletin özel saldırın hedeflerinden birisi. On yıllardır mücadeleyi destekleyen, gerillayı bağrıma basan Dersim halkı askerinin ve kongrelerinin dışındaki terörü altında. Bir yandan halkın gerillaya yardımını engellemek, diğer yandan da halkı baskı ve terörle susturmak için Dersim'in içlerini ve köyleri abluka altına alındı. Dersim'in Ovacık, Hozat, Cemışgezek, Pülümür, Nazımiye, Mazgirt ilçeleri ve köyleri, Dersim merkezine bağlı Karakoç nahiyesi ve köyleri, Pertek ilçesinde de Dere

Düzenin bütün militarist kurumlarıyla, zorla, zorbalıkla Kürt halkının haklarını gasp etme, yok sayma politikasını boşa çıkaracağız.

nahiyesi ve bağlı köylerinde yollara karargah kuran askerler tarafından yapılan cevimelerde köylünün içindeki yiyecek, ilaça el konuluyor. Köylüler i merkezden köye ya da ilçeye gelin-ceye kadar en az iki kez aramadan geçirildiklerini, birini aramada listesi yapılan erzakın daha sonraki noktalarda soruşturulduğunu ve 1 kilodan fazla yiyecekleri el konulduğunu anlatıyorlar. Ayrıca 1 torbadan fazla un da yasak kapsamında. Fazla una el koyan askerler ayrıca unun faturasını istiyorlar. Bu ambargo halkı açığa terk etme anlamını taşıyor.

Devlet teröründen yalnızca yerli halk değil, memurlar da etkileniyor. Tunceli valisinin emriyle memurlar izin almadan bulundukları yeri terk edemiyor, ilçeler ve köyler arasında seyahat edemiyorlar, izin aldiklarında ise panzerle göüp gelmek zorundalar.

Memurlar hasta olduklarında dahi il merke-zindeki hastaneye ya da başka bir ile gitmek için izin almak zorundalar. Öte yandan kırsal alanda devlet memuru olarak polis memurları ve subayların dışında hemen hiç kimse kalmadı. Okulları ve sağlık ocaklarının büyük çoğunluğu kapalı olduğu için öğrenim, ebe, hemşire gibi memurlar görev yerlerine gitmiyor.

Dersim'deki baskılar yıllardır hiç azalmadı. Değişik yöntemlerle devam etti. Bir süre önce

de Dersim ilçelerine saat 17.00'den sonra fiili anlamda sokağa çıkma yasağı konulmuş, ilçe-le-re giriş-çıkış engellenmeye başlanmıştı. Yolcu-ların yanlarında taşıdıkları eşyalar ve yiyecekler de sık sık yapılan aramaların soruşturma konu-su oluyordu. Son olarak yapılan uygulamalar ve konulan ambargo baskıların daha da artması anlamına geliyor.

Dersim ve ilçelerine girebilmek için artık Der-sim nüfusunda kayıtlı olmak şart. Çünkü arama-lar sırasında nüfus kağıtlarına bakan devlet güçleri Dersim doğumlu olmayanları geri çeviri-yorlar.

Devlet dağlardan sökülüp atmadığı gerillayı aç bırakmayı, halkı korkutup güç ettirerek geri-lemeyi, ilçeleri ve köyleri yalnız bıraktırmayı hedefliyor. Fazla yiyeceklerle ve ilaçlara da gerillaya gitme-gelmek zorundalar. sin diye el konuluyor zaten. Artık mücadelenin önünü kesmek için doğrudan halka yöneliyor oligarşi. Keyfi baskılarla, gözdağı vererek en güçlü, her şeye hakim olanın devlet olduğunu kabul ettirmeye ve böylece halkın umudunu yok ederek gerillaya bağını da koparmaya çalışıyor. Halkta gerilla arasındaki bağı koparamayaca-ğını anladığı için halkın olanaklarını azaltmak ya da daha kesin bir çözüm olarak halkı göçe zor-lamak yolunu seçiyor.

Tokat'ta halka işkence

Sivas ve Tokat dağlarında gerillanın yaşadığı devleti talaga düşürdü. Kürdistan'da "bitti bi-lecek" derken, bilmek bir ya-na, gerilla mücadelesinin Si-vas ve Tokat üzerinden Kara-deniz dağlarına doğru geli-mesini telasin anlı nedeni. Kürt ve Türk halklarının zulüm ve sömürü düzenine karşı direnişi gelirken, gerilla mücadelesi de bu temelde yaygınlaşıyor. Devlet güçleri ise çareyi sivil halka baskı uygulamakta gö-nüyor.

Tokat'ın Niksar ilçesine bağlı köylerde köylülerin ge-riillaya yemek verdiği, onları evlerine aldıkları gerekçesiyle Devlet gücünü tarafından terör ediliyor.

Niksar'a bağlı Mezere Kö-yü'nde, gerillaların köye gidip geldiği iddiasıyla (geçen hafta içinde) baskın düzenleyen jan-darma ve özel tim elemanları eski muhtarın 10 yaşındaki oğlunu köy meydanında ayak-larından asarak sürekli işken-ce yaptılar ve gerilla hakkında çeşitli sorular sordular. Şadoğlu Köyü'ne galein yine aynı işlemler, ellerinde ge-rillaya yardım ettiklerini iddia ettikleri 6-7 kişinin bulunduku-nu, her gün bünü listeye göre alıp, gerekleri yapıpcaıklarını söyleyerek bir hafta içerisinde 4 kişiye beşer gün aynısı kara-kola götürüp, ağır şekilde dö-venek işkence yaptılar. Bunun dışında da baskılar sürüyor. Jandarma, çevre köy-lerden her köy için 500-600 bin lira masraf parası istiyor, veremeyen köylün muhtarlarını toplaması yönünde tehdit edi-yor.

"Sivil-siyasi çözüm" denilen tasfiyecilik

Emperyalist devletlerin, özellikle de ABD'nin Kürt sorununa ilgisiz gözle görülür biçimde artıyor. Elbette, gerek Ortadoğu'daki statükoların oluşumunda gerekse oligarşinin uyguladığı politikalar içinde ABD'nin etkisi yeni değildir. Emperyalizme göbeğinden bağimli Türkiye oligarşisi, ABD'nin denetim ve yönlendirildiğini her zaman sadakate kabul etmiştir. 12 Eylül faşist cuntasının tezgahlanmasından, cuntanın biçimlendirdiği siyasi yapıya kadar her aşamada, hatta siyasi parti kongreleri içinde bile Amerikalıların müdahale etlerini görmek mümkündür. Aynı şeyin Kürt sorununda da söz konusu olduğunu söylemek için de birçok neden vardır. Ancak şimdiye kadar biraz daha gözi kapaklı yapılan müdahaleler son aylarda daha açık tasfiye edilmeye başlandı, gözle görülür hale geldi. ABD'den Türkiye'ye gelen ve asil gündemi Kürt sorunu olan Bakan yardımcılarının temaslari, ABD'ye davet edilen ve belirli düzeyde yönetim temsilcileri tarafından kabul edilen DEP heyetleri ile görüşmeler, askeri yardım üzerine getirilen kısıtlama kararları, ABD'nin gözle görülür hale gelen "İlgisi"nin somut biçimlerinden bazılarıdır.

ABD Emperyalizmi "İstikrarlı" Bir Ortadoğu İçin Kürt Sorununun "Çözümünü" İstiyor

Emperyalizmin açısından "istikrar"ın ne olduğu artık iyi biliniyor. Dünyanın neresinde emperyalizmin çıkarlarını tehdit eden bir halk hareketi varsa, orası istikrarsız olarak niteleniyor. Anti-emperyalist tutum ve politikaları sahip siyasi hareketlerin ya da iktidarların varlığı, dünya istikrarını bozan unsurları olarak niteleniyor. Ama örneğin bir Etiyopya, Sudan ya da başka Afrika ülkelerinde milyonlarca insanın açktan ölmesine yol açan felaketler emperyalizmin açısından "istikrarsızlık" olarak nitelenmiyor, istikrarın varlığı ya da yokluğu emperyalizm ve onun küçük iktidarlarının siyasal egemenliğinin güçlülüğüne, ekonomik çıkarlarının güvenciliğine göre tespit ediliyor.

Ortadoğu açısından ise "istikrar" sağlama operasyonları anti-emperyalist yoldur, tutum ve politikaları bütünüyle ortadan kaldırmak, çalışmaları sona erdirmek olarak şekilleniyor. Büyük petrol rezervlerinin bulunduğu ve aynı zamanda iyi bir pazar olduğu için jeopolitik önemi büyük olan Ortadoğu'da son yıllarda birçok emperyalist müdahale yapıldı.

İran-İrak savaşında Irak desteklenerek, İran yer yer aldığı anti-emperyalist tavırdan vazgeçmeye zorlandı. Savaşın sonunda bu kez dize getirilmesi için hedefe konan ülke, Arap miliyetçisi bir politika ile Ortadoğu petrolrolleri üzerinde güç sahibi olmak isteyen Saddam'ı Irak'tı. Körfez savaşı ile Saddam'ın tımarları törpüldü. Suriye'ye baskı uygulanarak Ortadoğu'daki etkinliği kırıldı. Ardından bölgenin devrimci dinamiklerini simgeleyen Filistin direnişi masaya yatırıldı. Ve İsrafilie uzlaşma sürecine sokularak "istikrarsızlık" kaynağı olmaktan azından bir süre için çikanıldı. Böylece emperyalizm "yeni dünya düzeni" adıyla ifade ettiği statükoyu oturtmak için belli bir mesafte almış oldu.

Ortadoğu'daki emperyalist egemenliğin en önemli üç ayağı İsrail-Mısır ve Türkiye olarak görülmekteydi. Bu süreçte gerek Türkiye'nin kendisine biçilen bu rolü oynamayabildi için, gerekse Ortado-

Sivil çözüm, masaya oturma, vb. süreçlere girmeden, tarafların anlaşması gibi gereklilikler doğmadan siyasal sistemde bazı değişiklikler yapılması uygulamasını belki de en iyi ifade eden kavramdır. Bu değişiklikler üniter devlet içinde tüm ülkede kısmi özerkliğe sahip bölgelerin oluşturulması, bu temelde bazı ulusal, kültürel hakların tanınması vb. olabilir. Ki kendi dilinde eğitim ve basın yayın hakkı verilmesi gibi bizzat Çiller'in dile getirdiği bazı hazırlıklar da, söz konusu "sivil çözüm" politikasının içeriği hakkında bir fikir verdir.

ğ'da istikrarı oturtabilmek için geriye kalan sorunlar içinde Kürt sorunu öne çıktı. Kuzey Kürdistan başta olmak üzere Kürt halkının verdiği özgürlük mücadelesi ve silahlı savaş, doğrudan emperyalizmin çıkarlarından, egemenliğinden çok bölge devletlerini hedef alıyor olsa da, taşıdığı potansiyel itibarıyla, emperyalizmin yerleştirmeye çalıştığı dengeler açısından çözülmesi gereken en önemli sorunlardan biri durumuna geldi.

Emperyalizmin "Çözüm"ü Özgürlük Mücadelesinin Tasfiyesidir

ABD için "istikrarlı bir Türkiye", aslında Kürt halkının ulusal taleplerinin karşılandığı değil, baskı altına alındığı, her türlü toplumsal muhalefetin susturulduğu bir durumu ifade ediyor. Bu anlamda ABD Kürt halkının özgürlük mücadelesini bastırarak, kendi çıkarları gereği oligarşinin yanında yer aldı. Başka ülkelerde edindiği kontrgerilla deneyimlerini oligarşinin militarist güçlerine aktardı, bizzat eğitimine katıldı. Ordu, polis vb. devlet güçlerinin sadece eğitime değil, silah, araç, gereç açısından güçlendirilmesine katkıda bulundu.

Ulusal kurtuluş mücadelesinin "ezil-

mesi" ve yeniden eski statükonun oturtulması, bölge istikrarı açısından emperyalizmin ilk tercihiydi. Ancak KUKM belli bir aşamaya geldikten ve oligarşinin inkarcı ve imhacı politikasının iflasi ortaya çıktıktan sonra, emperyalizm "sorunun çözümü" için yeni arayışlara yöneldi. Yeni arayışlar için oligarşi kadar "tutucu" olması mümkün de değildi, gerekli de... Çünkü bir halkın bazı ulusal haklarını tanımak, emperyalist egemenlik sistemi için temelden bir tehdit anlamına zaten geliyordu. Öncelikli sorunu, emperyalist egemenliğini garanti altına alacak işbirliği siyasal yapıların güçlendirilmesi ya da oluşturulmasıydı.

Körfez savaşından hemen sonra Irak'ta Saddam iktidarının dağılacağı varsayımı, üzerine yapılan hesaplarla, Ortadoğu'da devlet sınırları bile yeniden çiziliyordu. Ancak Irak ve Saddam iktidarı dağılmadı, bölge devletlerinden ve halklarından emperyalizmin beklediğini üzerinde bir tepki yükseldi ve bu senaryolardan çabuk vazgeçildi.

Geriye mevcut sınırların korunduğu bir statüko içinde Kürt ulusal hareketini kontrol altına alma ve giderek tasfiye etme seçeneği kaldı. Bunun için gerek ABD'nin ve gerekse Avrupa emperyalistlerinin izlenmesini istedikleri politika, Kürt halkının bazı ulusal haklarının verilerek, silahlı direnişin toplumsal temelini zayıflatılması ve desteği daralan gerillanın yok edilmesi idi. Emperyalizmin iradesini yansıtan bu politika ilk olarak Özalin başbakanlığı döneminde dile getirildi. Ancak oligarşi, içinde bulunduğu derin kriz nedeniyle kendi politikalarında küçük de olsa esnemeler, taktik değişiklikler yapmak durumunda değildi. Bunun yerine, bir yandan Özal ya da aynı politikayı dile getirilenler konuşturularak Kürt halkının vaatlerle oyalanması ve gündemin "meşgul" edilmesi sağlanırken MGK'ya yürütülen bastırma ve imha uygulamasına devam edildi.

Bu arada emperyalistlerle uzlaşmalar, pazarlıklar yapıldı, programlar hazırlandı. Emperyalizmden istenen süreler içinde oligarşi istediği sonucu alamadı. Üstelik Kürdistan'daki katliamlar dünya kamuoyuna yansımaya ve çeşitli demokratik kurumların hareketlenmesine yol açtı. Bu koşullarda emperyalist devletlerin hükümetleri de, baskılarını artırdılar. Almanya biri 26 Mart 1992'de, diğeri 15

Nisan 1994'te iki kez silah ambargosu koyarak, ABD ise Mayıs ayı içinde Türkiye'ye yaptığı askeri yardımın yüzde 25'ine çeşitli koşullar koyarak baskılarını somut hale getirdiler. Ambargo ve kısıtlamalar daha sonra kalkmış da olsa, uyarıcı nitelikleri itibarıyla önemiydi.

ABD ve Almanya, silahlı mücadele veren PKK'ya karşı oligarşiyi desteklediklerini açıklıyorlar, ancak oligarşinin uyguladığı salt askeri çözüm politikası nedeniyle sivil halkın temel hak ve özgürlüklerinin ihlal edilmesine karşı olduklarını, soruna sivil çözüm bulunması gerektiğini belirtiyorlardı.

Emperyalistlerin Kaygısı İnsan Hakları İhlalleri mi?

Amerikan kongresi AGİK Komisyon Başkanı Senator Denis De Concini, bundan bir süre önce gazetemlere yansıyan demecinde "...Çeşitli konulardaki dış politika çıkarlarıyla hükümetlerimizin keşifmesine rağmen, Türkiye'de köleleşen insan hakları durumu, Türkiye'nin bölgesel-siyasi işlevlerle yönetici rol oynamasını desteklemeyi giderek zorlaştırmaktadır." derken ABD'nin uyarısını "İnsan hakları savunuculuğu" temelinde dile getirmişti. Keza Temmuz ayı içinde Türkiye'ye gelen İnsan Hakları ve Çalışma Yasamından Sorumlu ABD Dışişleri Bakanı Yardımcısı John Shattuck da ABD'nin Kürt sorununa yaklaşımını "İnsan Hakları ihlalleri" üzerine oturtuyordu. Türkiye'deki insan hakları ihlallerinin birçoğunu Türkiye'nin "terörist eylemlere karşı haklı mücadelesinden kaynaklandığını" belirten Shattuck, ne olursa olsun terörizme karşı mücadele gerekçeyle insan haklarının ihlal edilmesine karşı olduklarını belirtiyordu.

Sanki dünya kadar Türkiye'deki insan hakları ihlallerinden haberi yoktu. Ya da bugünkü siyasal baskı ve terör rejimini kurumsalaştıran 12 Eylül askeri cuntasını tezgahlayanlar kendileri değildi.

Aslında emperyalizm kendi egemenlik sistemini yaymak için, ideolojik planda "insan hakları" ve "demokrasi" kavramlarını hep bir demagogi malzemesi olarak kullanmıştı. Vietnam'da onbinlerce Vietnamlıy katlederken kendisini "demokrasi" savaşısı ilan etmişti. Keza dünyanın birçok ülkesinde kan dökücü, işkenceci faşist diktatörlükleri işbaşına getiren veya destekleyen de yine ABD'nin kendisi idi. Onun savunduğu "insan hakları" ABD emperyalizminin çıkarlarının olduğu yerde başlar, bittiği yerde sona erdi.

ABD ve diğer emperyalistler, insan haklarının değil her zaman kendi egemenliklerinin savunucusu oldular. Öte yandan gerek "insan hakları" demagogilerine olsun, gerekse özellikle DEP'in kapatılmasıyla ortaya çıkan "demokrasi" demagogilerine olsun oligarşinin köseye sıkıştığı da bir gerçek.

Avrupa Parlamento Başkanları Toplantısına katılan Cindoruk ülkeye dönüşünde bu sıkışıklıklarını şöyle dile getirdi. "Türk demokrasisine güven kayboldu. En acı olan, eski doğu Avrupa blokunun bile bizden hesap sormasıdır. Batı terörle mücadelemizi destekliyor. Türkiye'nin bölünmesine karşılık. Ancak bir siyasi partinin kapatılmasına batıya anlatamıyoruz."

Ülke politikalarını belirlemede pek bir etkisi olmayan Karayalçın bile Brüksel'de, Avrupa Birliği Komisyon Başkanı ile yaptığı bir görüşmeden sonra, Türki-

ABD, "sivil çözüm" diyerek, bazı kısmi "reform"ların Kürt ulusal kurtuluş mücadelesini tasfiye etmeyi planlıyor.

ABD ve Avrupa'nın baskısının boylesine yoğunlaşması, ne onların insan hakları ihlallerini yeni görmüş olmaları, ne de sadece DEP'li milletvekilleri sorunuydu. Sorun, TC'nin uyguladığı askeri çözüm politikası ile bu için çözüleceğine ve emperyalistler için istikrarlı bir ortamın oluşturulacağına olan inancın bitmiş olmasıydı.

ye'ye döner dönmez katıldığı ilk MGK toplantısında "Bu iş böyle olmaz" diye rek Avrupa'da kendisiyle yapılan baskıların açığa vuruyordu.

ABD ve Avrupa'nın baskısının boylesine yoğunlaşması, ne onların insan hakları ihlallerini yeni görmüş olmaları, ne de sadece DEP'li milletvekilleri sorunuydu. Sorun, TC'nin uyguladığı askeri çözüm politikası ile bu için çözüleceğine ve emperyalistler için istikrarlı bir ortamın oluşturulacağına olan inancın bitmiş olmasıydı.

"Sivil Çözüm" Aldatmacası

Bundan sonra atılması istenen adım konusunda, Türkiye'ye gelen İnsan Hakları ve Çalışma Yaşamından Sorumlu ABD Dışişleri Bakan Yardımcısı John Shattuck'un "sivil çözüm" sözü oldukça anlamlıydı. Bir dizi görüşmenin ardından "Buradaki temasların sırasında sivil ve demokratik çözümleri konuştuk," diyen Shattuck, ABD politikalarını ifade ederken "Bizim tarafımızda sivil ve daha çok demokratik çözümler onaylanmaktadır," diyerek "sivil çözüm" kavramını bir kez daha kullandı.

ABD sözcüsünün sorunun dile getirildiği her defasında ısrarla siyasi çözüm yerine sivil çözüm kavramını kullanması, elbette rastgele yapılmış bir seçim değil. Siyasi çözümünden, genel anlamıyla siyasi çatışmanın tarafının olduğundan hareketle, karşılıklı olarak oturup uzlaşma süreci anlaşılır. Devletin ne PKK'ya ne de DEP'li Kürt halkı adına "taraf" olarak kabul etmekten uzak bulunduğu bir süreç, siyasi çözüm sözü de ayakları havada ve eksik kalıyordu. Emperyalizmin, oligarşiye PKK ya da DEP'le görüşme yapma dayatması yoktu. Hatta emperyalizmi "kına" etmeye çalışan DEP milletvekillerine ABD'li yetkililer "PKK'nın dışında bir çözüm" istediklerini ifade etmekten geri durmuşlardı.

Sivil çözüm ise, masaya oturma, vb. süreçlere girmeden, tarafların anlaşması gibi gereklilikler doğmadan siyasi sitemde bazı değişiklikler yapılması uygulamasını belki de en iyi ifade eden kavramdı. Bu değişiklikler üniter devlet içinde tüm ülkede kısmi özerkliğe sahip bölgelerin oluşturulması, bu temelde bazı ulusal, kültürel hakların tanınması vb. olabilirdi. Ki kendi dilinde eğitim ve basın yayın hakkı verilmesi gibi bizzat Çiller'in dile getirdiği bazı hazırlıklar da, söz konusu "sivil çözüm" politikasının içerdiği haklarda bir fikir verirdi.

ABD'li bakan yardımcısının "sivil çözüm"

züm" sözü ile Çiller'in Kürtçe eğitim ve yayın hakkı sözü şüphesiz biraz daha ayrıntılandırılarak ve bazen de süslenerek sunulacaktır. Ancak özü itibarıyla, bu uygulamanın, Kürt halkının özgürlük talebini yok etmek için, onu birtakım ulusal hak kırımları ile aldatma anlamı taşıdığı çok açıktır. Buna karşın küçük burjuva milliyetçi hareketin bu tür "çözüm"lere kapı aralayarak politikaları, girişimleri de sürüyor.

Geçtiğimiz Mart ayı içinde Brüksel'de yapılan Kuzey Kürdistan Konferansı'na gönderdiği mesajda, PKK lideri A. Ocalan yaptığı önerileri dikkati çekmişti. PKK lideri aynı devlet gibi bir dayatmalarının olmadığını belirttikten sonra, Türk devleti ile diyalog yoluyla sorunlara çözüm arayabileceklerini ve serbest siyasi faaliyet zeminini olursa savaşın sona erebileceği mesajını vermişti.

Boylesine açığa yapılan ve özgürlük savaşının nihai hedeflerinden vazgeçtiğini açıkça ilan eden bir uzlaşma çağrısının bile oligarşi tarafından kabul edilmemesi, Filistin ya da İrlanda, hatta El Salvador'da örnekleri bilinen görüşme uzlaşma yolunu en azından şimdilik bir ölçüde tikiyor. Bu tavır, "sivil çözüm" diye nitelenen politika açısından ise hiçbir şeyi değiştirmeye elbette. Eğer görülebilir-se, emperyalizmin Kürt ulusal hareketini tasfiye etme ve Kürt halkının özgürlük talebini ulusal hak kırımları ile boğma planını daha fazla açığa çıkardı.

Emperyalizmin manevralarının görülmesi ve bu manevraların gelececek alternatif politikaların üretimi gerektiği bu süreçte tersine olarak, Avrupa'da bulunan DEP milletvekillerinin temasları içinde, milliyetçi bakış açısı ile düşünülen siyasi korutk örnekleri artmaya başladı. Avrupa halklarına, demokratik kurumlara Kürt halkının taleplerini anlatarak, ulusal özgürlük mücadelesine katkı yapan, çekilen acıları dünya halklarına duyuran ve bu yarıyla halkın mücadelesine olumlu bir katkıda bulunan DEP milletvekilleri, emperyalist devletlerin kapılarını aşındırırken, bu olumluluğun zıddına dönüşmesine yol açacak yaklaşımlarla emperyalizmin politikalarına alet olma tuzağına düşüyorlar.

ABD ziyaretleri sırasında Temsilciler Meclisi Komisyonlarının kimi üyelerinden, komisyon başkanı ya da yardımcılardan randevu alıp görüşme yapmalarını, Kürt sorununun duyurulması için önemli bir adım olarak görüyorlar. Çeşitli ABD'li yetkililere sorunları anlatılabilemiş olmayı, Türkiye'nin sıkıştırılmasına yol açacak önemli bir girişim olarak yorumluyorlar.

Oysa yanıltıyorlar. Birincisi, ABD yönetimi Türkiye ve Kürdistan'daki durumları, oldukça yakından ve sürecin içinden zaten izliyor. Önemli olan Kürt halkının sesini emperyalist devletlerin yöneticilerine değil, kamuoyuna, emekçilerine duyurabilmektir.

İkincisi, randevu alıp görüşme yapmanın da sorunların çözümünü kolaylaştıracağı gibi pesin yargılara düşülmemelidir. Iraklı feodal-milliyetçi liderler C. Talabani ve M. Barzani yıllardır ceplerinde diplomat pasaportu, ülke ülke dolaşıyor, emperyalist devletlerin kapılarını aşındırıyorlar. Bu anlamda ABD'li senatörler açısından kapıları çalan ilk Kürt vekilleri DEP'lidir değildir. DEP'li değil biraz Iraklı Kürt liderlerin deneyiminden ders çıkarabilirse, onlar gibi hareket etmenin boş bir çaba olduğunu görmekte zorlanamayacaktır.

Emperyalist devletlerin kapılarında, Kürt halkı için hiçbir olumlu katkı, kazanç elde etmenin olanağı yoktur.

Pragmatizm ve "İslami çözüm"

Partiler, kitle örgütleri hatta emperyalist devletler Kürt ulusal sorunu konusunda tartışıyor, "çözüm" yollar öneriyor, olasılıkları değerlendiriyorlar. Paneller, konferanslar düzenleniyor... Her kafadan bir ses çıkıyor. Kimi sivil çözüm, kimi siyasi çözüm diyor. Devrim haric her türlü çözümden söz ediyor. Sivil, siyasi, askeri, İslami vb...

Bunlardan birisi de 9-10 Temmuz günlerinde Berlin'de düzenlenen "Kürt Sorunu ve İslami Çözüm Konferansıydı. Konferansın konusu kadar konuşmacılar da dikkat çekiydi. Müslüman kardeşler örgütöndü Fehmi Huweydi, DEP'ten Nizamettin Toğuç, Şeyh Saif'in torunu-eski DYPLi yeni bağımsız milletvekili A. Melik Fırat, eski RP'li yeni DP MKYK üyesi Altan Tan, Özgür Ülke'den Selahattin Çelik, ERNK adına Mustafa Karasu ve konferansı düzenleyen Kürdistan İslami Hareketi (KIH) adına Abdurrahman Dürre ile Mele Saif'in yanı sıra çeşitli dini örgütlenmelerin temsilcileri... Ayrıca düzenlenen konferansa PKK Genel Sekreteri A. Ocalan da bir mesaj gönderdi.

Konferans sonrasında kamuoyuna topluca açıklanan sonuç bildirgesi ise oldukça çarpıcıydı. Çünkü konferansa katılanlar çözüm olarak "Savaşın taraflarını Hucurat Suresi'nin 9. ayetine uygun bir temelde Kur'an'ın hakeimliğine ve barışa" çağırırdılar. ERNK temsilcisi Mustafa Karasu'nun sonuç bildirgesini onaylaması ilk bakışta biraz şaşırtıcı gibi gelse de küçük burjuva milliyetçi anlayışın pragmatik yaklaşımları hatırladığında, aslında genel yaklaşımın doğal bir parçası olduğu söylenebilir.

Toplantının sonunda imzalanan bildirinin içerdiği bir yana, toplantıya katılan kişilerin niteliği daha başlangıçta pragmatizmin ilk örneğini ortaya koydu Örneğin toplantıda temsilcisi ve sonuç bildirgesinde imzası bulunan Müslüman Kardeşler örgütüne yönelik PKK değerlendirmesi oldukça ilginçti. "Din Sorununa Devrimci Yaklaşım" adlı kitabında A. Ocalan gerekçe ABD emperyalizmi, özel de Türk işbirlikçileri tarafından İslam dininin İslam kökenli halkların uyanışını engellemek için kullanıldığını, bu çerçevede sahte İslamcılarla Ortadoğu monarşilerince muazzam parasal destekler yapıldığını anlatı ve buna örnek olarak da Müslüman Kardeşler örgütünü verdi. Oysa aynı örgütün önde gelenlerinden Fehmi Humeysi'ye, küçük burjuva milliyetçileri kendi organize ettikleri konferansa "Kürt Sorununa İslami Çözüm" üzerine düşüncelerini ifade ettiklerinde bir sakınca görmemiş. Konferansa biraz daha geniş tabanlı ve etkili bir görünüm verebilmek için, çağrıldıkları Müslüman Kardeşler örgütü için din söyledikleri sözleri, yaptıkları değerlendirmeleri bir kenara attılar.

Pragmatizm, dinü ve yanrı değil, sadece bugünün çıkarlarını, bugünün gerekliliklerini düşünür. Büyük çoğunluğu Müslüman olan Kürt halkının desteğini kazanabilmek adına, din ve İslam konusunda PKK pragmatizminin başlangıcı yeni değildir. Çeşitli dergi ve gazetelerde yer alan makalelerde İslama yaklaşım değişik boyutlarıyla ele alındıktan sonra bu görüşlerin derlenip toplanıldığı bir kitap, "Din Konusunda Devrimci Yaklaşım" adıyla ve AH Fırat imzasıyla 1991 yılında yayınlanmıştı. Küçük burjuva milliyetçi önderlik tarafından devletin kendi önüne dikmek istediği "Din" engelini aşmak, devletin elinden din arınmak için etkili bir yaklaşım getirdiği iddia ediliyordu bu kitapla.

Devletin halkın dini duygularını kendi egemenlik amaçları için kullanmamasını önüne geçmek için bir tutum belirlemek elbette yanlış değildi. Ve elbette cephe örgütlenmesi içinde özgürlükten, eşitlikten yana olan Müs-

lumanların, dürist din adamlarının yer alabilmesinin koğulları oluşumları gerekiyordu. Ama bu konuda adam atarken niye "kıtapta önerildiği gibi- "İslam dini ve ulusal kuruluş anrsındaki değiri ilgisiz kuran ayetlerine dayanarak açıklanam" gereği duyuluyordu. Kitapta bunun yanıttı bulmak zor. Çünkü yanıt küçük burjuva milliyetçi hareketin ve önderliğinin çizgisini, tüm taktiklerini belirleyen pragmatizmdir.

Pragmatik anlayış, doğru olan değil o an için "yararlı" olan tutumu benimser. PKK önderliği de öyle yaptı. İslamı, onun toplumdaki var olan olumsuz misyonunu, egemenlerce kullanılan tarzını gözmeden gerek kendi amaçları için yeniden yorumladı. Zorlama, faydacı, populist ve tarih biliminin hiçe sayan bir yorum... Kısacası milliyetçi önderlik kendi ulusal kuruluş programını ortaya koyan, dürist ve halktan yana, zulme, zorbalığa ve emperyalizme karşı olan Müslümanlar bu program için mücadelede çıkarmak yerine, kendi çizgisine İslamı bir renk katmak Müslümanlar için çekici hale getirmeye çalıştı.

"Din Sorununa Devrimci Yaklaşım" kitabında yapılan, özette, "İslamın devrimci özü", "İslamın eşitlikçi özü", "İslamın gerçek devrimcileştirici, uyuşulayıcı yönü", "uygarlığın görkemli hazırlayıcısı İslam" gibi nitelmelelere bolca yer verilerek, İslamı yeni bir anlam ve işlev yüklenmesiydi. Bu aynı zamanda mevcut mücadelenin İslamı amaçlarına ters düşmediğini de, Müslüman halkı anlatılmıydu.

Bu tür yaklaşımlar kısa vadede belli yararları sağlasın olsa bile devletin ödenen bir kullandığı din aracı etkisiz hale getirmeyi. Tersine şiddet araçları devletin elinde bulunan siyasal, sosyal ve kültürel egemenlik araçları Kürt halkı nezdinde etkisiz hale gelirken, din olgusu din kaldi. Tüm düzen partileri Kürdistan'da birer talimatiye haline geldikleri halde, Refah Partisi kendi tabanını koruyabili. PKK ise yerel seçimlerde tüm düzen partilerine tavrı aldığı gibi RP'ye tavrı alamadı. Barış korucu RP istisnalarından seçime girdiği halde, İslami bir seçim malzemesi haline getiren bu parti teşhir edilemedi. Hatta bazı bölgelerde DEP'e yer vermesi beklenen kesimlerin DEP seçiminde çekilince RP'ye yönelediği gözündü.

Batman ve Diyarbakır'da kontingentlerinin oyuncuğu duruma gelen Hizbullah'ın bir kanadının bunca eylemlerine hatta kendilerini açıkça devlet yanlısı nitelimesine rağmen, teşhir ve tecrit edilerek etkisizleştirilmeyişinin bir nedeni de din olgusunun hala din kalmıştıdır. Devletin gerek RP ve gerekse Hizbullah aracılığıyla bölgede kendi politikalarını uygulamaya devam etmesi ise bir şey söylemeye olanak veriyor, İslama görünerek Müslüman halkı kazanma politikası, devletin dini alet olarak kullanma zemininin canlı kalmasına katkıda bulundu. Ama bu politikanın tek olumsuz sonucu bu kadarla sınırlı değildir. Ulusal kuruluş mücadelesinin amaç ve hedeflerinde bulanlık ve ideolojik-politik çizgisinde kafa karışıklığı yarattığı da uzun vadede kaçınılmaz sonuçlarıdır.

Pragmatizmin düünden bugüne yarattığı olumsuz sonuçları değerlendirmek yerine, çözümü Hucurat Suresi'nde bulan konferans sonuç bildirgelerinin altına ERNK imzası atmak, "İslamcı çözüm" tartışılmasının daha da meşullaşmasının dışında bir sonuç yaratmayacaktır. Ama akla başka bir soru daha geliyor. Mele Abdurrahman Dürre'nin dediğine göre İslam özü sulh ve anlaşma. Yoksa küçük burjuva milliyetçilerinin "İslamın devrimci özü" dedikleri, ısrarla tekrarlardıkları "siyasi çözüm"ün dinsel ifade ediliş olmasının...

Habercilikte Özgür Ülke

"Kürtler enteresan insanlar bakın; geçen gün çıkmışlar İstanbul'a gelmişler. İki tane adam inat etmişler. Birisi elenmiş ki, ben suyun altında fazla kalırm, öteki demiş ben daha fazla kalırm. Derken ıdılaya giriyorlar ve suyun altına dalıyorlar. Henüz netice belli değil. Daha kimse suyun altından çıkmamış."

Kürtleri çok inatçı ama aynı ölçüde de akılsız yerine koyan bu fıkrayı "sanatçı" Ahmet Kaya Florya Şenlikköy konseri sırasında dinleyicilere anlatmış. Ahmet Kaya'yı tanıyanlar, böyle densiz bir fıkrayı anlatmış olmasına şaşırmasın. Ama Ahmet Kaya konseri, yukarıdaki fıkraya ile Özgür Ülke gazetesinde yer alırsa doğrusu şaşırılmak elde değil. Haber servisinde sorumlu kişiler ya sayfalarına koydıkları haberleri okumuyorlar, ya da içinde "Kürt" kelimesi geçen her habere ilgi göstermiyorlar.

Kültür-sanat sayfasında bu haber ve fıkranın yer aldığı, Özgür Ülke'nin 25 Temmuz Pazartesi günü sayısının ilk sayfasında yer alan bazı haberlerin başlıkları da şöyle: "Öldürülen Yüksel Güzel adlı Kürt gençin babası..." "Kürt vekiller ABD' den döndü", "Kürt askere rahat yok".

Tüm bunlar, haberlerin öne çıkarılan yanını yorumu yer bırakmayacak şekilde ortaya koyuyor. Olayın özü ne olsun, Kürt sözcüğü geçiyorsa haber yapılması, yorumun zorlanmasına, dolayısıyla gerçeklerin bilinçli şekilde çarpıtılmasına neden oluyor. Örneğin "Kürt askere rahat yok" denilirken, Kürt askerlere özel bir baskı uygulandığının ötesinde, objektif olarak da olsa diğer milliyetlerden askerlerin "rahat" olduğu imajı verilebiliyor. Askerliğin kendisi sorgula- nacağına "Kürt milliyeti" olgusu ön plana çıkarılıyor. Ve böyle bir habercilik anlayışı yanlışla düşünmey, okuyucuyu yanlış yönlendirmey de kaçınılmaz kılıyor.

"İstedikimi Yazarmı Demek Doğru mu?"

Habercilikte tarafsız olmak diye bir durum kuşkusuz söz konusu olamaz. Oduğuna söyleyenler sadece kendi tarafını gizleme kaygısı içindedirler. Neyin, hangi ölçülerde, nasıl haber yapıldığı, taraf olmanın kıstaslarıdır.

Ancak bunların yanı sıra, dürüst habercilik anlayışında haber yapılan olaya, kişilere ya da kurumlara karşı sorumlu olmak zorunluluğu vardır. Bu sorumluluk aynı zamanda okuyucuya karşı saygının gereğidir. Yani dürüst ve okuyucularına karşı sorumlu gazetecilik, gerçekleri, olayın ana temasını gözardı edip, istenilen yanı ön plana çıkarmak değildir ve olamaz. Ancak Özgür Ülke gazetesinde böyle olumsuzluklara çokça rastlanıyor.

Örneğin 25 Temmuz Salı günü Özgür Ülke'de "Açık grevleri kazanımlarla sürüyor" başlıklı haberde Buca'da kazanılıp biten açık grevi ve Aydın Cezaevinde süren açık grevi anlatılıyor. Çanakkale'deki tutsaklar da Aydın'a destek oluyorlar. Haberin büyük bölümünde, tek tek isim de vererek Aydın'da des-

tek olan Çanakkale Cezaevi'ndeki tutsakların açıklamalarına yer veriliyor. Bu arada asıl haber konusu ve destek verilen Aydın Cezaevi'nden Ümit İltir'in yaptığı açıklamaya ise yalnızca değinilip geçiliyor. Üstelik açıklama yapan Ü. İltir'in kim olduğu ve ne adına konuşulduğu yazılmak da "unutuluyor". Böylece haber Devrimci Sol tutsaklarından ve eylemlerinden söz etmeden tamamlanıyor.

30 Mayıs'ta Yasemin Okuyucu isimli bayan tutsak, duruşma sırasında DGM salonunda Amerikan bayrağı yakıyor, mahkeme dıran çıkartmasına karar verince slogan atarak direniyor. 31 Mayıs'ta bu haber Özgür Ülke'de yer alıyor ama bir eksiyle: Yasemin Okuyucu'nun hangi davadan yargılandığı ve eylemi niçin yaptığı yine "unutuluyor"...

Sivast'a, Dersim'de, Karadeniz'de, Devrimci Sol gençlerin eylem yapıyor, karakol basıyor, hain cezalandırıyor, çatışmalara giriyor, şehitler veriyor. Yani savaşın içinde yer alıyor. Ama Özgür Ülke sayfasında tüm bu gelişmeler haber konusu olmuyor. Özgür Ülke'ye göre ARGK dışında kır gerillası yok, ne yapıyorsa ARGK yapıyor. Bu nedenle ARGK dışındaki eylemler, ya yine ARGK'ye mal edilerek yazılıyor, ya da "doğrulanmadığı için yer verilmedi" tü-

Özgür Ülke'de olayın, haberin yansıttığı gerçekler değil, verilme istenen mesaj ön plana çıkarılıyor. Milliyetçiliğin pragmatizminden beslenen böyle bir sübjektivizm ise "taraf" olmakla ifade edilebilecek bir olumluluğu ortaya koymuyor, gerçekleri çarpıtmak, okuyucuyu yanıltmaktan öte bir anlam taşıyor...

Devrimci Sol ile ilgili olmadığı bilinen bir tutsak çıkıp DGM'yi boykot ettiğini söylüyor. Haber sanki Devrimci Sol tutsaklarının DGM boykotuna katıldıkları izlenimini verecek şekilde yayınlandı.

Yine 1 Temmuz günü haberde "Devrimci Sol davisini protesto" başlığı ile büyüke

bir haber yapılıyor. Darbecilerin mahkemesinde, yine birkaç kişinin boykot tavrı açıklaması

PKK 'li tutsaklar DGM boykotunu süresize cevirdi

PKK davasında 6 tahlili

Devrimci Sol da

boykot'a katılmalar sürüyor

Devrimci Sol olarak

niteleniyor, gerçekler bilinci bir şekilde çarpılıyor. Her iki haberde de adeta Devrimci Sol'a DGM'ler boykot ettiriliyor. Cezaevlerinde yüzlerce Devrimci Sol tutsağı, dışı dışı mücadeleler içinde kendi isimlerini ve tavrılarını dostla da, düşmana da gösterdikleri halde Özgür Ülke görmezden gelmeye devam ediyor. Özgür Ülke yüzlerce tutsağın iradesine, kararlarına, tutumlarına aldırıyor ve kendi bildiğini okuyor. Üstelik "DGM boykotu" konusunda bunca "özel" haberden sonra, 29 Temmuz'da Ö. Ülke'de yer alan bir haber oldukça ilgi çekiciydi. Haberde, İstanbul DGM'de görülen bir dava- da İzmit PKK tutsaklarının duruşmaya çıktığı ve 6 tahliliye kararı olduğu yazılıyor. Ama "PKK davasından tutsakların" duruşmaya neden çıktıklarına ve boykot tavrına neden katılmadıklarına ilişkin tek satır yer almıyor.

Bir başka örnek, yayınlanmayan "Türkiye Solu" dizisidir. Bu dizi için çeşitli siyasi çevrelerden görüş isteniyor. Birçok kişiye kurumun emeğinin geçtiği bir çalışma sonrasında, dizi yayımlanmıyor. Sorulduğunda "Üç-dört günü geçen dizileri yapmamız karanımız var", "Sayfa düzenini değiştirdik" vb. cevaplar verip oyalıyorlar. Son anda ise daha önce konuşulan ve anlaşılan bazı noktalarda muğlak, net olmayan sözler ederek, oyalama tavrılarının devamı olan bir tutum sergiliyorlar. Gazetenin ilgileri bu tavrıyla, raporların muhataplarına ve okuyucu kitlesine karşı sorumsuzluk örneği sergiliyorlar.

Darbeci ihanet çetesinin kontracı yayınları, "İçindekiler" bölümü ile Özgür Ülke'de yayımlanıyor. Darbecilerin hırs ve küfür dolu ifadelerine yer vermekte sakınca görülüyor. 18 Temmuz tarihli bir sayfa arasında Devrimci Sol'a "Ne o despot parçası, ne de çetes!" diye saldırılmasına göz yumulması bunun son örneklerinden birisidir. Oysa kendi ifadeleriyle "taraf"ları birbirleri için söyledikleri sözlerle yer veremeyeceklerdi. Ama darbeciler için bu işleniyordu. Üstelik çok daha önce, Mücadele gazetesinin bir ilanını "resimde gerilla olması hukuki sakınca yaratıyor" diyerek, inandırıcı olmayan bir gerekçe ile kabul etmeme titizliğini gösterdikleri de henüz unutulmamıştı...

Haberin Özüne Değil İsteğe Göre Atılan Başlıklar

Yeni Demokrasi Hareketi adına konuşma yapan Cem Boyner, "PKK'nın terörist olduğunu, teröre karşı mutlaka silah kullanmak gerektiğini, bu konuda cabalan desteklediğini" belirtiyordu. Ancak bir ek yaparak, "Mandela hastane kalmadı, sonunda devlet başkanlığına çıktı. FKÖ'yu görüyorsunuz. Bizde de biraz cesaret olsa biz de yapabiliriz. Bizim onlardan neyimiz eksik." diyordu. Özgür Ülke'nin

haberciliği de bu noktada başladı. Boyner'in önceki sözleri 17 Temmuz tarihli gazetedeki yer alıyor, ancak bunlar hiç söylenmemişcesine başlığa "uzlaşmacılık" tarafı çıkarılıyordu. Daha önce "Herkes kendi teröristiyle görüşüyor." türünden haberlerle verilmeye çalışılan mesaj bu kez Türkiye'den birisinin sözleriyle verilecekti. Bu "fırsat" kaçırılmazdı.

ABD'nin "Ez ve Utulaz" formülünü ifade eden Boyner böylece adeta olumlandı, uzlaşmacılık göklerine çıkartıldı. Özgür Ülke yaptığı bu haberde milliyetçi anlayışın uzlaşmacılığına temel aldığından, Boyner'in asıl anlatmak istediklerini, haberin özünü çarpıtmakta bir sakınca görmemişti. Gerçekler olduğu gibi verilerek burjuvazinin ikiyüzlülüğü teşhir edileceğine burjuvazinin kuynuğuna takılmıştı...

Özetle Özgür Ülke'de olayın, haberin yansıttığı gerçekler değil, verilme istenen mesaj ön plana çıkarılıyor. Milliyetçiliğin pragmatizminden beslenen böyle bir sübjektivizm ise "taraf" olmakla ifade edilebilecek bir olumluluğu ortaya koymuyor, gerçekleri çarpıtmak, okuyucuyu yanıltmaktan öte bir anlam taşıyor...

"Sosyal patlama" düşleri

Emekçiler 5 Nisan soygun paketinin sonuçlarını gidererek artan bir hızla **yoksullaşarak yaşıyorlar**. **Yoksullaşma** ve sefaletle birlikte işsizlik çığ gibi büyümeye devam ediyor. 5 Nisan'dan bu yana sokaka atılan 700 bin emekçi ile birlikte işsiz sayısı açıklanan verilere göre 7.5 milyona ulaştı. Sadece işsizlikle değil, küçük esnaf ve sanatkarların iflaslarında da adeta patlama yaşıyorlar. İflas edip kepeklerini indiren onbinlerce esnafı her gün yenileri ekleniyor. Aım gücü birkaç ayda yanı yarıya azalan işçi ve memurların kazanılmış hakları, sözleşme zamları ya da belirlenmiş diğer alacaklarını gasp ediyor. Küçük üreticiler bir yandan zararları eziliyor, öte yandan ellerindeki ürünü yok pahasına tüccar-tefeciye kapıtrıp gidererek yoksullaşıyor, açlıkla yüz yüze geliyorlar.

Eğemen sınıflar, 5 Nisan saldırsı ile emperyalizme bağımlı çarpık kapitalizmin krizini halkın sırtına yükleyerek atlatmaya çalışıyor, tüm emekçileri yoksulluğa, açığa sürükliyorlar. Olgarşı bir yandan bunu yaparak öte yandan halkın isyan etmesinden duyduğu korkuyu dile getiriyor. Eğemen sınıfların "sosyal patlama" korku manşetlerine yansıyor. Burjuva medyada, patronları adına konuşan bezirganlar ekonomik-siyasi krizin sosyal krize yol açtığını ifade ediyor, hükümeti uyarak **"halk patlamak üzere"** vb. diyorlar. Elbette onlara bunu söyleten olgu halkın düzene duyduğu derin memnuniyetsizlik ve büyüyen öfkesidir.

Bir vanda yoksulluğa, rüşvette, çalıp çırparak, "yu patlasın, gal oynasın" keşif süren bir avuç asalak, öbür vanda yoksulluk, açlık, kan ve gözyaşı ile acı çeken milyonlar... Bu koşullarda olgarşisinin, olgarşı adına yönelenlerin ve onlara kölese uzaklık yapanların duyduğu korku elbette tamamen yersez değil.

Evet, halk burjuva zıppelerinin med-yadan taşan zevk-ü safasına bakıp kendi yaşamıyla kıyaslayarak bu bozuk düzene lanetler yağıdır. Evde, işyerinde, çarşıda, pazarda "Bir dokun bin ah işit" misal ötekî homurdanmalar, bilmek bilmeyen şikayetler duyuluyor. İşçiler, memurlar, esnafılar, köylüler, kadınlara, gençler, kıscası tüm halk, pahalılıktan, işsizlikten, geçinemekten yakınıyor. Emekçiler, kendilerine bunları reva gör-enlere ateş püskürüyorlar. Burjuva düzenin sözcüleri halkın bu durumunu "millet isyan noktasına geldi" diyerek ifade ediyorlar.

Ancak halkın bu derin memnuniyetsizliğine, biriken öfkesine rağmen manşetlere yansıyan "sosyal patlama" gerçekteşmiyor. Yani emekçiler bir türlü ayaklanmıyor. Tekeli burjuvaları bün-yesinde toplayan TUSİAD, emekçilerin neden ayaklanmadığını anlamak için araştırma bile yapılabiliyor. TUSİAD Başkanı halkın mevcut açık ve yoksulluğa rağmen isyan etmeyişini, memnuniyetsizğin "sosyal patlama"ya dönüşme-sini **"SHP'nin iktidarda sübab işlevi görmesi, sendikaların sağduyulu davranması"** vb. ile açıklıyor.

Onyıllardır işçi sınıfının ayaklanmamasını bekleyerek pusuya yatan "oportünizm" ise bu soruyu kendine soma zahmetine bile katlanmıyor. TUSİAD'ın yaptığını bile yapmıyıp beklenen (bekledikleri) "sosyal patlama'nın neden gerçekleşmediğini sorup yanıtlayarak dersler çıkarmayan "sosyalistler", "komünistler"

kendileri için kader haline getirdikleri hayal kırıklığından da bir türlü kurtulamıyorlar. Bu ruh hali içinde, keskin işçilik siyasetini, işçi sınıfı dalkavukluğunu elden bırakmadan silahlı mücadele yürüterek güç ve umut haline gelenleri kendilerince küçümseyebiliyorlar.

"Ben Dev-Sol'a, PKK'ya karşı da savaşım ama benim uykularımı kaçır-an işsizlerin durumu. Bugün sokaka atılan 600 bin işsiz bir ayaklanırsa, böyle bir sosyal patlama olursa ne yapacağımı bilmiyorum, uykularım kaçıyor." Koç Grubu patronlarından İnan Kırac'ın Ertuğrul Özkök'e aktardığı ve bir polis şefine ait olduğu belirtilen bu sözleri Hürriyette yayınlandıktan bir ay sonra kullanan "Gerçek" böylece bir yandan silahlı mücadele yürütenleri sinse küçümsemeye kalkıyor, öte yandan

ham hayaller inşa etmeye devam ediyor. "Ya işsizler ayaklanırsın!" Ciddi öddi "işsizlerin ayaklanmasından bahsedince bu "devrimci komünist"lere ve pusuya yatıp "ayaklanma" bekleyen benzerlerini artık ülke gerçeklerine dönmeleri gerektiğini hatırlatmak gerekiyor.

Evet, her geçen gün açılanan yaşam koşullarına, işsizliğe, açığa, sefalete karşı ortaya çıkan tepkilerin ötesinde çok daha boyutlu, çok daha derin bir memnuniyetsizlik var olduğu halde, emekçi yığınlar iyice çürüyen bu düzene, bu düzenin temsilcilerine öfkeyle lanet yağdırdıkları halde, neden ayaklanmıyorlar?

Bunca yoksulluğa, yoksulluğa, açığa ve zulme rağmen neden "sosyal patlama" olmuyor?

Dergilerinde Devrimci Sofun "çökme noktasına geldiğini" sayıyaraklar, örgütsüz ve dağınık durumdaki işsizleri "ayaklandırmak" gibi ham hayallerle uğraşmak yerine bu sorulara yanıt veremeye çalışırlarsa daha yararlı bir iş yapmış olurlar.

Üstelik bu sorulara yanıt vermek, "halkın ayaklanmaması" bekleye bekleye perisan olan ve yıllarını hayal kırıklıkları ile geçirdikten sonra "Bu halk adam olmaz" sonucuna varan ya da ayaklanmıyor diye halka kızıp "Bu halka bir yere varılmaz" diyerek (sanki ıthal bir halkta devrim yapılabilişmiş gibi), gevezelik eden ve yığınları klanı meşrulaştırmaya çalışarak umutsuzluk hastalıklarını sağa sola bulaştıran "küçük burjuva zararlarına karşı etkin bir mücadele için de gerekli.

Su çok açıktır ki emekçi halkın büyük bir çoğunluğu yaşamından, ona bu yaşamı dayatan yönetenlerden ve hemen hiçbir kurumuna güven duymadığı bu çarpık düzenden memnun değildir. Kar-

şısına çıkan tüm devlet kurumlarından, uygulamalarından, yasalarından şikayetçidir. Düzenin meclisinden, bürokrasından, mahkemelerinden, ordusu-polisinden, basınından yaka silken halk, bunların pek çoğuna karşı derin bir nefrette doludur. Özellikle "politikacılara, "birbirinin aynı" olarak gördüğü düzen partilerine, rüşvetçi hırız devlet çarkına, pislik üreten medyaya... Kıscası düze-

makta, ancak yine de çoğu zaman boyun eğerek, olan bitene katlanmayı seçmektedir.

Onyıllardır "ayaklanma" bekleyenler ya da bekleye bekleye bıkip usanıp "bu halk adam olmaz" diyen "küçük burjuva zararlılar" gerçekle bu öfkeyi ve bu halkı tanınamakta, ayaklan bu topraklarda, ancak kafaları başka yerde olduğu için

olan biteni anlamamaktadırlar.

Ancak anlaşılacak bir şey yoktur. Bu halk baskı ve terörle sındırılmış, korkuyla örgütsüzleştirilmiştir. İskence ile, cezaevi ile, idamlar, katliamlarla, 12 Martlar, 12 Eylül'lerle halk pastüze edilmiş, politikadan uzaklaştırılmıştır. Depolitizasyon olgusu silahlı mücadele ile önemli ölçüde kırılmakla beraber, beyinlerdeki karakolların, yüreklerdeki korkunun yıkılması sağlanabilmiş değildir. Bunun yanında özellikle küçük burjuva karakter nedeniyle düzenin nimetlerinden yararlanma ödemi bu düzene karşı baş kaldırılmaya engel olabilmektedir. Görün-tüdeki "başarı şans"ını, tek başına "kur-tulma" umudunu körükleyen, kolay yoldan "köseyi dönme"yi propaganda eden düzenin bu sahte umutlarının yarattığı bilinç yanılgısı ortadan kaldırılmadıkça, geniş kesimlerin kendiliğinden isyan etmesini beklemek bu sahte umutlar kadar boş bir hayaldir.

"Bu halk aptal" değildir. Ancak o kadar aldatılmıştır ki artık kimseye güvenmez olmuştur. Düzenin sağından soldan yedici darbelerle serseriletilmiş, altta kalmamak için kendince "uyanık" olmak gerektiğini inanmaya başlamış, "kendi bacağı kurtarmak" için "altta kalanı canı caksın" diye düşünebilecek bir hale getirilmiştir. Üstte kalmak için alttakini ezmeyi, "düşene bir tekme daha vurma" propaganda eden kapitalizmin vahşetle insanı erdemlerden koparmış, geçmişin dayanışma, yardımlaşma gibi olumlu özelliklerinden, onur, namus gibi değerlerden uzaklaştırılmıştır. Burjuva iletişim organlarının, medyanın çok yönlü bombardımanı ile kendi tarafsız, kültürel değerlerinden koparıp bireyselliği temel alan, "insana yabancılaşmayı dayatan emperyalist-kozmopolit kültür ile yozlaştırılmıştır.

Bütün bunları besleyen ve bunlardan beslenen önemli bir olgu da bütün çarpıklığına, aklı dışı oluşun, adaletsizliğine, pisliğine rağmen "Mevcut düzenin değişmeyeceği, buna kimsenin gücünün yetmeyeceği" düşüncesinin, kaderçiliğin halkı bağlamakta oluşudur. Kıscası halk düzenin değişmesini istemekle, ancak bunu "olmayacak duya *amin* demek" şeklinde görmekte yani düzenin değişebileceğine inanmamaktadır. İşte bu yüzden "Halksınız ama düzeni değiştiremezsiniz" ya da "devlete devlet lazım" diyen çok sayıda emekçiye bu düzenin yıkılabileceğini kavratmadan, mücadele edilecek, bedeller ödeyerek de kazanılabileceğini göstermeden halka adım atmak mümkün değildir.

Halkta bugün had safhaya varan ve olgarşı bile "sosyal patlama" tedirginliğine düşüren derin memnuniyetsizliği, buna denk düşen bir eylemli tepkiye açığa çıkarmak, halkın öfkesini düzene vurulan güçlü darbelerle dönüştürmek "ayaklanma" düşleri içinde yazıp-çize-rek, halka "Bak işte bunlar sizi sömürüyor" deyip durarak olacak iş değildir. Halk bunu, kendisine söylenenlerden daha iyi bilmektedir, yaşamaktadır. Sorun, halka mücadele edilecek bu düzenin yıkılabileceğini, eşit, adil ve özgür yeni bir düzen kurulabileceğini gösterme, milyonlarca emekçi kazanabileceğine inandırma ve onlara bunu olanaklı kılmak aracı, politik-askeri örgütlenmeler sunabilme sorunudur.

Silahlı savaşımı ile düzene güçlü darbeler indirerek halkın öfkesine tercüman olan, halk düşmanlarına karşı adaletleyle geleceğin düzenini temsil eden, darbeler alsa da yenilemezliğin ortaya koyarak halkı zaferi kazanacağına inandıran, söyledikni yaparak, yaptığını savunarak halka güven veren bir devrim hareketi yapılabileceği bir işir bu. Günlük geçim derdinin dar sınırları dışına çıkamayan, sahte umutlarla, günlük yapay meselelerle oyalanan halkı, mevcut bilinç çarpıklığından kurtarıp dikkatini siyasal sorunlara çeken, düzen değişikliği talebine cevap veren ve bunun mümkün olduğunu kavratran bir mücadele anlayışıyla hareket etmek bir zorunluluktur. Halkınlığın her şeyin üstünde tutan, kazanacağına sonsuz bir güle inanan ve bütün bunları silahlı mücadelesi ve onu bütünleyen kitle mücadelesi ile krda-gehirde yürüttüğü faaliyetle ortaya koyan öddi bir alternatif-finin varlığını kitlelerin karşısına somut olarak dikmek gerektirir.

Bugün halk kitlelerinin tepkilerini irili ufaklı eylemlere döktüğü, daha büyük tepkilere ve eylemlere gebede olduğu günler yaşıyoruz. Bütün sorun savaşma kararlılığını göstermek ve bunu hayata geçirmek. Biz istedikten, halkın umudu olabilmek için savaştıktan sonra başar-mamak için hiçbir neden yoktur.

Gerisi "taftir. Ve onyıllardır benzer şeyleri dinleyen halkın- kamı lafa toktur. "Ayaklanma" düşleri içinde bekleyip yazıp-çizerek "hazırk" yapmak ancak yeni hayal kırıklıklarına ve küçük burjuvazinin gevezeliklerine götürür. Bu ülke için, emekçi hakları için bağımsızlık isteyenler, demokrasi isteyenler, sosyalizmi isteyenler, emeğin özgürlüğünü, eşitliği ve kardeşliği isteyenler, silaha sarılmaktan başka bir yol olmadığının bilmedirler. Devrimci hareketi bugüne taşıyan, yüz-birlerce emekçi için umut haline getiren bu gerçek, umudu yarına taşıyacaktır.

İşsizliğin çözümünü mücadelede arayalım

Mevcut sistemin iler tular hiçbir yanı yok. Zam üretiyor, yolsuzluk üretiyor, işsizlik üretiyor. İşsizlik artık emekçilerin günlük yaşamının önemli bir parçası durumunda. Sokaklarda her türden satıcılar yapanlar herçele işsiz. Herhangi bir işte çalışan çoğu insan ise özellikle bugün işsizlik tehdidi altında yaşıyor.

Sorun tek başına, bir iş bulma, iş hakkını istemenin de ötesindedir. Devrimci-demokrat toplumsal potansiyelin önemli bir kısmını işsizler oluşturuyor. Öyle ki, "Zincirlerinden başka kaybedecek hiçbir şeyi yok" sözleri ülkemizde en çok işsizler için geçerli bir deyim...

Resmi olan, olmayan, sokakta iş yapan, yapmayan ve gülmüşi fabrika, şirket, inşaat kapılarında iş aramakla geçiren 7.5 milyon işsiz insan. Ülkütcü boyutlarda olan bu rakam Türkiye'de çalışabilir konumda olan nüfusun üçte birinden daha fazla...

DYP-SHP hükümetinin 5 Nisan'da oligarşinin istikrarı için aldığı kararlar, beraberinde işçilerin kapı dışarı edilmesini getirdi. İşten atılanların sayısının birkaç ay içinde 600 bine ulaşması sermayedârların sendikacılarla alay etmesine kadar vardı. "Bu şekilde eylem yapacak işçi bulamayacaklar" dediler. Fabrikalara onaylarını vermiş metal işçilerinin üzerinde estirilen işçi kıyımına son sendikacıların tepki göstermemesi de olayın başka bir boyutunu oluştuyordu. Bir fabrikada bir anda birkaç bin işçinin işten atılması karşısındaki tepkisizlik diğer patronları yüreklen-dirdi. Çünkü örgütlü görünen işçiler için sendikalar sessizlik ve tepkisizlik tablosu çiziyordu.

Bu birimler ülkemizde karşımıza devasa bir işsiz ordusu çıkarıyor. Eğitimi ya da eğitimsiz işsizler, küçük zanaat sahipleri, kepek kapatan esnaf, özelleştirme, sendikasızlaşım ve az işçile daha kar uğruna yüzler yüzer, biner biner fabrikalardan, atölyelerden işten atılanlar hep aynı kaderi paylaşıyorlar...

İşsizlik Hepimizin Sorunu

İşsizlik, çalışan-çalışmayan hepinizin sorunu ve öncelikle her gün işten atılma tehdidiyle yaşamaya zorlanan emekçilerin sorunu. İşsizinden memnuna hiç kimse, "Ben şu kadar yıllık çalıştım. Emekli olmama az kaldı. Beni atmazlar." türünden yaklaşımlar içine giremez. Çünkü bu düzen ve onun temsilcileri halkın geleceğini değil kendi günlerini kurtarma telaşındalar. Bu nedenle emekliliğine bir ay kalmış insanları dahi işten atabiliyorlar, yaşlı, sakat insanların kapı önlerine bırakabiliyorlar.

Emekçiler için sorunlu ve gıyvasından başka bir şey üretmeyen bu düzenin önüne bir duvar gibi dikilmek için işsizlerin örgütlenerek mücadelede aktif rol oynaması gerekiyor. Çünkü bu düzen çürümüştür, emekçilere verebileceği hiçbir şeyi bulunmamaktadır. Bizler için hem işsizliğin ortadan kaldırılması, hem de iş hakkının güvence altına olması emekçilerin emeklerinin karşılığını aldığı, ülkemizin öz kaynaklarının yine ülkemiz emekçilerine geri döndüğü, somutunun olmadığı ve bağımsız bir ülke ile olanaklıdır. İşsizliğe karşı mücadeleimizi bu anlayışla yoğunlamalıyız.

Örgütlü olan, sınıf çıkarlarını savunan işçi-memur, tüm emekçiler, işsizlerin örgütlenmesinde kendilerine önemli bir sorumluluk düştüğünü bilmelidirler. İşçilerin işyeri kapılarında ağlayarak iş istemelerine, intiharlara sürüklenerek eriyip gitmesine seyirçi kalamayız. Bu düzenin işleyişinden kaynaklanan işsizlik ancak düzenle birlikte ortadan kalkacaktır. Bu bilinçle işsizler ordusunu, düzene karşı harekete geçirecek politikalar üretmeli, onları devrimci saflara çekmede ısrarlı olmalıyız.

İskenderun belediye işçileri süresiz açık grevinde

İskenderun Belediyesi'nden atılan 254 işçinin 2 Haziran günü başlattıkları eylem, süresiz açık grevine dönüştürüldü. 25 Temmuz'da İskenderun Genel-İş Sendikası binasında başlatılan süresiz açık grevi halen 36 işçile sürüyor.

İskenderun halkının yanı sıra demokratik küle örgütleri, Yeraltı Maden-İş Sendikası ile Devrimci Sağlık-İş Sendikası deniştirte olan işçilere gıda ve para yardımı yaparak desteklerini gösterdiler. İşçiler ayrıca maddi gelir sağlamak amacıyla eylemleri sırasında çekilen resimlerini kartpostal haline getirerek satışa sundular.

29 Temmuz'da bir heyet oluşturarak işçileri ziyaret eden Hatay Tabipler Odası, işçileri muayene ederek drenişçi işçileri desteklediklerini belirtti.

Gericilerden eğitim emekçilerine saldırı

Ankara Sincan Belediye Başkanı Bekir Yıldız'ın Eğitim-İş Sendikası'na üye öğretmenlere yönelik tehditleri Milli Saldırıya dönüşü.

29 Temmuz günü Eğitim-İş Sendikası'na gelen bir avuç gericide, sendika kapısını kırarak içeriye girdiler. Sendikadan demirbaş olan 5 milyon değerindeki eşyaya el koyan gericiler sendika tabelasını da indirerek yerine "Fatih Mahallesi Belediye Zabıta Amirliği" tabelasını astılar.

Yargı yoluyla sendikanın bu-

lunduğu binayı ele geçiremeyen RP'li Belediye Başkanı Bekir Yıldız "Burayı aşevi yapacağım" diyerek halka eğitim emekçilerini karşı karşıya getirmeye çalışıyor.

29 Temmuz günü eğitim emekçileri ikinci bir saldırıyla karşı karşıya kaldılar. Başlarında Belediye Başkanı Bekir Yıldız'ın bulunduğu 40-50 kişilik gericiler saldırılarını "Alışsınız" diye bağıarak büroda bulunan öğretmenlere ve çalışanlara saldırdılar ve sendika avukatını linç etmek istediler.

Bu saldırıdan sonra Eğitim-İş Genel Başkanı Niyazi Altunya, olayı Sincan Kaymaklığına, Ankara Valisi'ne, İçişleri, Milli Eğitim, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlıklarına bildirmesine rağmen Belediye Başkanı Bekir Yıldız'a hiçbir yasal işlem yapılmadı. Niyazi Altunya yaptığı basın açıklamasında "Biz sendikacılar, öğretmen ve eğitim çalışanları haktan hukuktan ve demokrasiden yana olan tavırmızı koyacağız." diyerek saldırıyı protesto etti.

Bem-Sen 1 No.lu Şube 1. Olağan Genel Kurulu yapıldı

Bem-Sen 1 Nolu Şube, 30 Temmuz'da DSK Toplantı Salonu'nda 1. Olağan Genel Kurul'u yaptı.

Bem-Sen üyeleri ve diğer işkollarından kamu emekçilerinin katıldığı kongrede salon, emekçilerin taleplerini ve mücadele perspektifini içeren döviz ve pankartlarla donatıldı. Zafer Direnen Emekçinin Olacak", "Krizin Faturası Emekçilere Çıkarılamaz", "Yaşasın Emekçilerin Mücadele Birliği", "Emekçiyiz Haklıyız Kazanacağız" dövizleri bunlardan bazılarıydı. Hakları ve Özgürlükler Platformu, TİYAD'lı aileler, DSK Genel-İş ve Tüm Bel-Sen'in çelenk gönderdiği genel kurul devrim şehitleri anısı için yapılan saygı duruşu ile başladı. Devrim Kurulu'nun seçiminden sonra Bem-Sen üyesi bir emekçi, emekçiler üzerinde

Bem-Sen mücadele içinde kuruldu, mücadele içinde büyüyecek

oynanan oyunları anlatan bir konuşma yaptı. Bem-Sen Yönetim Kurulu üyesi Aysel Güngörmöz ise örgütlenmenin öneminin ilişkin görüşlerini açıkladı.

Bem-Sen 1 Nolu Şube Yönetim'in kongreye yönetim, denetim ve mali raporlarını

sunmasından sonra yeni yönetim kurulunun seçimine geçildi. Tek listenin oylandığı kurulda önümüzdeki süreç için tüm emekçilerin ve belediye emekçilerinin birliği yönünde mücadelenin esas alınması hedef olarak konuldu.

Bir işçi düşmanı: Oleyis Sendikası

Adana (Mücadele)- Adana Çukobirlik Fabrikası yemekhanesinde çalışan yaklaşık 108 işçi taseren firma Serma Kargo-Yemekçilik Ltd. şirketi tarafından 14 Aralık 1993 tarihinde işten atılmışlardı. Atılan işçilerin örgütlü bulunduğu Oleyis Sendikası ise işçi kıyımı karşısında "Örgütlü gücümüz işçi direnmeyiz" gerekçeyle yapılacak eylemi engellemiş, işçilerin işten atılmasına sessiz kalmalarını istemiştir. Oleyis Sendikası yöneticileri işverenle yaptığı gizli görüşmeler sonucu 30 işçinin geri alınması konusunda anlaşmışlardı. Atılan işçilerden Mustafa Türkeri sendikamın bu tavrını protesto eden bir basın açıklaması yaparak 29 Temmuz günü Oleyis Sendikası'nda açık grevine başladı. Türkeri, yaptığı basın açıklamasında "Yeni yönetim işçi girecek işçilerin listesini oluştururken yönetime yakın olan insanları seçerek diğerlerini gözden çıkardı. Bizleri ise bekletti, işveren sözleri istemiyor gerekçeleriyle oylandılar" dedi.

Sendika yönetimi ise kendilerine yönelik bu protestoyu kabul etmeyerek Mustafa Türkeri'yi açık grevinin ikinci gününde sendika binasında döverek yaka paça dışarıya attılar. Mustafa Türkeri'nin bu olaydan sonra sendika yöneticilerinin ayıldan vazgeçmek için süreklilik olarak üzerinde baskı kurduklarını, ancak her şeye rağmen eyleminden vazgeçmeyeceğini söylemesi üzerine Sendika Başkanı Ziya Gökalp tarafından tartaklanarak sendikadan dışarı atıldığını söyledi. ☐

Suser işçilerine işsizlik tehdidi

İSKİ'ye bağlı bir şirket olan Suser'de işçiler topyekün kapiya konulma tehdidi yaşıyor. İşçi kıyımında ANAP'lı belediyeleri de sollayarak son süratle birinci sıraya yükselen RP'li belediyeler kıyım yarısını daha da hızlandıyorlar.

İSKİ Genel Müdürlüğü son günlerde yaptığı çalışmada, 1200 işçinin çalıştığı Suser'i kapatma hazırlığı içinde. Gerekçe ise, "Suser'in zarar ettiği" şeklinde. İşçilerin üyesi olduğu Tes-İş 5 No.lu şube yetkilileri ise bu konudaki açıklamalarında şunları söylediler: "Suser'in kapatılması halinde bu işleri İSKİ'nin yapacağı belirtiliyor. Bu Büyükşehir Belediyesi'nde tezgahlanan bir oyundur. İSKİ bir süre bu işleri yürütecek, daha sonra da İG-SUDAS'a devredilecek. Ekonomik nedenler bahane.

Diğer işçi kıyımlarında olduğu gibi, RP'lilerin bu gerekçesi de göstermelik olmaktan öte bir şey değil. Hemen hemen hepsi SHP döneminde işçi alınan işçilerden kurtulmayı toplu kıyımda görüyorlar.

İşçi sınıfı mücadelesi içinde duyarlı ve devrimci tavırlarıyla önde olmuş olan Suser işçileri, böyle bir kıyım geçit vermeyerek direnmelidirler. ☐

Tepebaşı belediye başkanına işçilerden tepki

Emeğin karşılığını almak için hak arama mücadelesi veren emekçiler Tepebaşı belediye meclisi toplantısında "Bu eyleme katılanlar vatan hainidir" şeklinde konuştu. Ayrıca Eskişehir Büyükşehir Belediye Başkanı Aydın Arat da TİS ile ilgili olarak "B. Meral gelsin de işçileri kurtarsın. Bunlar 30 milyon maaş istiyor" demesi büyük tepkilere neden oldu.

27 Temmuz'da bir basın toplantısı düzenleyen Belediye Başkanı Orhan Soysağ da ben-

zer bir tavrı, 20 Temmuz genel grevine katılan işçiler için belediye meclisi toplantısında "Bu eyleme katılanlar vatan hainidir" şeklinde konuştu. Ayrıca Eskişehir Büyükşehir Belediye Başkanı Aydın Arat da TİS ile ilgili olarak "B. Meral gelsin de işçileri kurtarsın. Bunlar 30 milyon maaş istiyor" demesi büyük tepkilere neden oldu.

27 Temmuz'da bir basın toplantısı düzenleyen Belediye Başkanı Orhan Soysağ da ben-

ni şöyle diye getirdi. "Başta Belediye Başkan'ın olmak üzere tüm halkımızın hizmetlerini işçiler görüyor. Buna karşılık 19 yıllık vasfı bir belediye işçisi 5.5 milyon, bir yıllık vasfı bir işçi ise 2.5 milyon lira aylık alıyor. Enflasyonun üç rakamı olduğu bir ülke şartlarında bize Sadece yüzde 20'lik bir artış öneriliyor. Bunu kabul edemeyiz. İşçiyi vatan haini diyen bir anlayışla masaya oturulmaz, pazarlık yapılmaz. İşçiler olarak bizim alınmaz

açık. Kimin vatan haini olduğu değerlendirilmesini halkımız yapacak."

Aynı gün Harb-iş Sendikası da yazılı bir açıklama ile tepkisini belirtti. Açıklamada, "Biz kavga ya davet ediyorlar. Kavga davetleri kabulümüz. Gerekli olduğu bin işçiyi eşleri ve çocuklarıyla birlikte belediyenin önüne getirebiliriz. Atını çışerek belirliyoruz, bir tek belediye işçisine zarar gelmesi durumunda üretime gelen meşru gücümüzü sonuna kadar kullanacağız" denildi.

DSİ 3. bölgeye bağlı makine kılmal işçileri de tepkilerini sözlerle dile getirdiler. "Hak aramak vatan hainliği değildir. Hak aramak, sıkıntıların dile getirmek gibi bir eylemdir. Vatan hainliği sonucunu çıkararak SOYDAŞ'ın işi adresine seslenmektedir. Adil vatan haini işçi düşmanı SOYDAŞ'ın."

TURK-İŞ Bölge'ye bağlı 18 sendika başkanının ortak imzalı basın açıklamasında da: "Soysağ ve Arat, diğer tüm politikacı-

lar gibi kırdıra gelebilmek için işçi dostu ve demokrasi havarisi kesilmişlerdir. Oysa bugün özde belediye işçilerine, genelde de işçi sınıfına düşmanca sözler sarf ederek gerçek yüzlerini ortaya koymuşlardır. İşçi sınıfı vatan haini değildir, bunu kimse iddia edemez. Eskişehir ve Türkiye la birlikte belediyenin önüne getirebiliriz. Atını çışerek belirliyoruz, bir tek belediye işçisine zarar gelmesi durumunda üretime gelen meşru gücümüzü sonuna kadar kullanacağız" denildi.

DSK Sosyal-İş Sendikası Eskişehir Şubesi de yaptığı basın açıklamasında "Hükümetin sömürüye bağlı politikalarına, anti-demokratik uygulamalarına emekçiler elbette karşı çıkacaklardır. 20 Temmuz'daki eylem, işçilerin en doğal hakkıdır. Ekonomik krizin faturası işçilere ve emekçilere çıkarılmaz. İşçi sınıfının mücadelesi sadece ücret artışıyla sınırlı değildir, olmalıdır." denilerek belediye başkanlarının sözleri protesto edildi.

"Adil düzen" kurbanları iş hakkını geri istiyor

İstanbul Büyükşehir Belediyesi'ne bağlı İSTON (İstanbul Beton Elemanları A.Ş.)'dan Haziran ayında atılan işçiler direnişlerini sürdürüyor.

8 işçinin işten atılmasını protesto için tüm işçilerin ürettiği durdurmasının ardından işçi kıyımını sürdüren İSTON Müdürü fabrikaya önüne kapattı. İşçiler işe geri dönmek için müdahalelerini yoğunlaştırdı. İSTON'un RP'li müdürü bu şirketin İstanbul'da Refah Partililerin temsilciği şirketi olarak bilinen Albayrak şirketine satma ya da işletme hakkını devretme planları yapıyor.

İşlerini geri dönmek istediklerini belirten İSTON işçileri ise bir süredir ara verdikleri eylemlerden sonra, 2-3 Ağustos tarihlerinde İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nin önüne gelecekle eylemine başladılar. İşçilerle birlikte yakınları ve çocuklarının da katıldığı eylem sırasında zaman zaman "Adil Düzen Dediler Hak kimiz Yediler", "Babamızı İğten Attılar Biz Aç Braktılar" vb. sloganlar atıldı.

İşçi kıyımına karşı durmak, haklarımızı elde etmek ve korumak için direnişin, mücadeleden başka çare yoktur.

2 Ağustos'taki eylem sırasında Genel-İş 8 Nolu Şube Mali Sekreteri Şükrü Ercan Büyükşehir Belediye Başkanı Recep Tayyip Erdoğan'a götürdü. Tayyip Erdoğan'ın Ş. Ercan'a yanıtı ise RP'nin politikasına uygundu. Öyle ya, RP işçi kıyımı ile ünlenmişti. Tayyip Erdoğan, "Şimdi siz işe almamız RP'nin prestijini sarsar" diyordu.

3 Ağustos'taki oturma eylemi sırasında işçi çocukları

Belediye Başkanı ile görüşme istedikler. Ancak kapıda bekleyen görevliler, "Siz gördü büyükleriniz gelsin" diyerek çocukları içeri almadılar.

İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı, belediye binası önüne polis getirerek işçileri dağıtmaya çalıştı. Ancak işçiler işe alınmaları konusunda olumlu bir karar alınmazsa eylem yerinden ayrılmayacaklarını söyleyerek oturma eylemi devam ettiriyor.

Akpaş Madencilik işçileri:

"Patronun oyununu bozacağız"

1970 yılında Adana Pozantı'da Kromit Ltd. adıyla kurulan madencilik şirketi Pozantı ve civarında yıllardır yaptığı sahtekarlıklar ve işçi kıyımı konusunda uzmanlığıyla tanınıyor.

Kromit Ltd. kurduğunda ilk günden bu yana neredeyse hiç vergi ödememeyi başarmış bir şirket. Bunu da sık sık yaptığı isim değişiklikleri ve işyerini kapatma taktikleriyle sağlıyor. Kromit Ltd. diye işe başlayan şirketin en son kullandığı isim ise Akpaş Madencilik olup, Şimdi de Akpaş Madencilik işyerinde sendikalaşmış işçiler çalıştırılmak, işyerinde örgütlü bulunan DİSK'e bağlı Maden-İş'te toplu sözleşme yapamamak için yeni yöntemler geliştirmekle meşgul. Son olarak işveren sendikaya üye işçilerden 8 tanesini işten atarak sorunu çözümlenmiş.

Çözümlenmiş olanı olduğunu ise işyerinde çalışan işçiler şöyle dile getirdiler: "Akpaş Madencilik'te şu anda 300 kişi çalışıyoruz ve patronun olmadık numaralar yapabileceğini bildiğimiz için sendikaya üye olarak haklarımızı koruyalım dedik. Biz buna dedik ama patron

şimdilik bizden baskın çıktı. Biz işyerinde %51 çoğunluğu sağladık ve toplu sözleşme yapabilmek için yetkiyi kazandık. Ama patron tutup sendikalaşmış arkadaşlarımızı işten attı. Son duruma göre sendikalaşmış işçilerin sayısı %51'in altına düştü ve toplu sözleşme hakkını kaybettik. Patron sürekli olarak buna benzer taktikler uygulayarak işyerinde bir araya gelmemizi, örgütlenmemizi engelliyor. Bunda da patrona akıl veren ve kendine "solucun" diyen sentiyer peşinin rolü var. İlk geldiğinde -bundan 6 yıl önceydi- biz işçilere, örgütlenin, hakkınızı arayın diye akıl verirken şimdi de tutmuş patrona akıl veriyor. Örgütlenme konusunda şimdilik başarısız olsalar da işçiler mücadele etmeye kararlılar çünkü asgari ücret alıp, madencilik yapmak, dışındaki ocakta 2-3 gün aç kalmak istemiyorlar. Bir de göçerinin önünde birkaç katırta işe başlayıp da işçilerin alınterleriyle bugün holding sahibi olan patronun önünde yenik düşmek istemiyorlar. Tüm çalışan patronun gelenek haline getirdiği oyunlarını bozabilmek."

Zonguldak'ta işçi hareketi gazetesi çalışanlarına baskı

Zonguldak (Mücadele)- 20 Temmuz'da genel grev için Zonguldak'ta "madenci anıtı" önünde toplanan kamu çalışanları, emekçiler ve yerel madenci işçileri dogan atarak hükümet binasına yürünmüş, yürüyüşü kazmedemeyen polis de yürüyüş sonrasında kitleye saldırıyordu. Saldırı sırasında gözaltına alınan 10 kişiden 7'si serbest bırakılırken, işçi hareketi gazetesi Zonguldak temsilcisi Na-

zan Yılmaz, muhabir Sezai Oruç ve gazete ekuyucusu Leyla Alp çıkarıldıkları mahkeme tarafından tutuklandı. İşçi Hareketi gazetesi yapıldığı basın açıklamasında Zonguldak temsilcisinin, muhabirinin ve okurlarının keyfi bir şekilde tutuklanmasını protesto ettiriler. Açıklamada emekten yana kavga sürdüren sosyalist basının da sürdürülmeyeceği vurgulandı.

Tek başına onur savaşı

Mersin (Mücadele)- Dört aydır çalıştığı Mersin Kültür Müdürlüğü'nden atılan Bilal Limoncu ev eşyalarını müdürlük binası önüne yığarak tek başına oturma eylemine başladı. Eylemin kamuoyuna yansımından rahatsız olan Kültür Müdürü Yusuf Ziya Ak, 4 aylık ev kirasına vereceğini söylediği Bilal Limoncu'dan direnişi bitirmesini istedi.

Bilal Limoncu'yu yetkililerin olaylamaya yönelik habırları sü-

rerken, 25 Temmuz'da oturma eylemine başlayan Bilal Limoncu Kültür Müdürlüğü'nün ve Valinin sözlerine güvenmediğini çünkü düzenin şimdiye kadar kendisine hiçbir şey vermediğini, düzenin belli bir kesimin çıkarlarına hizmet ettiğini, bu yüzden halka bir şey veremeyeceğini belirttikten sonra şunları söyledi: "Emeğinden başka satılabilecek hiçbir şeyim yok. Onurda bir iş sağlanma kadar direnme devam edeceğim."

Hayat pahalılığını protesto eden öğretmen intihar etti

Mersin (Mücadele)- 17 yıldır öğretmenlik yapan Mehmet Uslu hayat pahalılığını, emir maaş zamlarını protesto ederek, Mersin Atatürk Parkı yakınında 31 Temmuz Pazar günü saat 9.00 civarında kendisini denize atarak intihar etti.

Çevresinde demokrat olarak bilinen, görev yaptığı okul, lardaki meslektaşları ve öğrencileri tarafından çok sevilen,

fakir öğrencilere de yardım eden Mehmet Uslu intiharını yapma seven birisi olarak biliyor.

İntihar eden öğretmenin cebinden Cumhurbaşkanı Demirel'e ve Başbakan Çiller'e yazılmış bir mektup çıktı. Ayrıca kızıye özel bir mektup da ha öldüğünü belirten polis, mektupların içeriği konusunda bir açıklama yapmadı.

Tilili çekerek ka

BAĞCILAR YENİMAHALLEDE BİR DİRENİŞ ODAĞI-6 saat süren çatışmada Devrimci Sol savaşıclarını teslim alamadılar. Güner Şar, Özlem Kılıç ve Hüseyin Aslan Devrimci Solun direnme geleneğinin tereddütsüz sürdürücüsü oldular. 4 Ağustosta günün ilk saatlerinde çatışarak şehit düştüler...

HALK SAVAŞÇILARI SAHIPLENDİ-Gece saat 02.20'den itibaren telefonlarla aranan merkez büromuza operasyon hakkında sürekli bilgi bırakıldı. Çatışmanın olduğu Yenimahalle'de halk muhabetimize gördüklerini, duyduklarını anlattı. Hepsi direnişin, savaşıcların kararlılığının canlı tanığıydı.

KURTULUŞUN YOLUNU GÖSTERDİLER BİR KEZ DAHA-Yenimahalle direnişi, devrimci hareketin onur tarihine kanla yazıldı. Aslan bayrak, kanla yazılan "DS" adı, haykırılan sloganlar ve tilili... Devrimci Sol savaşıclarının kararlılık, soğukkanlılık ve devrimde devrimci harekete bağlılığının göstergesi oldu.

02.00 BAĞCILAR YENİ MAHALLE

Bağcılar Yenimahalle'de küçük bir sokak Hayırlı... Hayırlı sokakta sessizlik gece saat 02.20 sularında seri silah sesleriyle bozuldu. Silah sesleri başladığında sokak ısızı değişti. Ekip otoları, panzerler ve ederinde otomatik silahları bombalarıyla özel kılıfları imleri Hayırlı sokakı adeta ıgall etmişlerdi. Hayırlı sokak ve etrafındaki sokaklardaki hazırlıklar son birkaç saatte sürüyordu. Polisler sürekli olarak Kırazlı bölgesine yaklaşarak yapıyorlardı. Tüm bu hazırlıkların hedefi 4 numaralı evin çatı katıydı. Evde ise 3 Devrimci Sol savaşıçısı vardı.

Evdeki Devrimci Sol savaşıcların polis açtığı ateşe anında ateşle karşılık vermekte tereddüt etmediler. Sokakları ıgall orduları gibi saran polisler, kendilerine yönelen ilk ateşle birlikte tati canlarını kurtarmak için oradan oraya atlayıp korunmaya çalıştılar. Kalabalık olmanın polislere verdiği güven savaşıcların ateşleyle çok çabuk dağılmıştı. Artık panzerlerin, bombaların güncesindeki polislerin tek yayı vardı: Korku...

"DİRENİŞE BAKILIRSA, BİZİMKİLER..."

Çatışmanın başlamasının üzerinden 20 dakika bile geçmeden gazetemizin merkez bürosunun telefonu çaldı. Telesekretere bıraktığı notta bir okurumuz "Bağcılar Yenimahalle'den anıyorum. Burada müthiş bir çatışma başladı. Silah seslerinden sloganlar duyulmuyor. Direnişe bakılırsa, „bizimkiler...“ diyorodu. Telesekretere bırakılan notlar bununla bitmedi. Direniş sürdüğüçe mesajlar gelmeye devam etti.

Kolay bir "zafır" kazanacağını sanan polis, bir kez daha yanlışmış; gün ağarkırken direniş sürüyordu...

Devrimci Sol için direnmek gelenektir. Kırazlı'da gece başlayan çatışma sürerken, bu geleneğe yeni bir halka daha ekleniyordu.

"SİZ TESLİM OLUN!"

02.00'de başlayan çatışma sürdüğüçe, polis üssün etrafını yeni polis güçleriyle takviye ediyor, sandık sandık mermi, bomba taşıyordu Kırazlı'ya. "Teslim olun" çağrısı yapan polisler gerekerek daha suskunlaşmaya başladılar. Çünkü Devrimci Sol savaşıcları aynı çağrıyı onlara yapıyorlardı...

Çatışmanın olduğu evin yakınında

oturan ve gece boyunca çatışmayı izleyen halktan biri şöyle anlatıyordu bu konuşmaları: "Saat 02.00'yi geçmişti. Silah sesleriyle uyandım. Polisler ağır silahlar ile eve ateş açıyorodu. İçerdekilerse bir yandan slogan atarken, diğer yandan da polise ateş ederek cevap veriyorlardı. Polisler arada bir teslim olun' dediklerinden polisleri dinlemediler bile. Onlar da polislere sesleniyor ve 'Asil siz Devrimci Sol'un adaleatine teslim olun, halkın adaletinden kaçamayacaksınız' diyorlardı." İşte bu diyalog polisleri suskunlartırmıştı.

"ÖLÜME BİLE SAYGILARI YOK, KÖPEKLER..."

Sabah 8.20 sularında çatışma bitmiş ve 6 saat süren direnişin ardından 3 Devrimci Sol savaşıçısı şehit düşmüştü. Polisler ve gece boyu çatışmanın içinde yer alan timler "görevlerini" bitirmiş, savcı gerekli protokol işlemlerini yapmış, sokaktan ayrılmak üzereydi. Şehitlerin, Güner'in, Özlem'in ve Hüseyin'in cesetleri henüz götürülmüştü.

Sokakın başına geldiğimizde konuşduğumuz insanlar 2 kişinin gözüaltına alındığından bahsettiler. Gözüaltına alınarak kalabalığın içinden alınmıştı. Cesetler evden çıkarırken, polislerin organizasyonu ile birlikte hareket eden faşistlerin şehitlere küfretmesine sinirlenen ve müdahale eden iki kişi polisler tarafından gözüaltına alınmakta gecikmişti. Polis, kurduğı müzansen bozulsun istemiyordu. Gözüaltına alınan bir kişi daha olduğunu ise konuşmalardan çıkarıyorduz. Yaşlı bir amcının "Yeter be ölüme bile saygınız yok Köpekler" diye tepki göstermesi onun da gözüaltına alınmasına yetmişti.

"BAĞIRIN, BAĞIRIN, ALKIŞLAYIN..."

Çatışmanın yaşandığı Bağcılar, Yenimahalle lerici-demokrat yapıya sahip bir emekçi semtiydi. Bütün gece boyunca süren çatışma binlerce insanı bir araya getirdi. Sabah saatlerinde daha da artan kalabalığın içine giren polis, halka "Bunlar PKK'lı" söyletisini yaydı. Benzer şekilde Üçanavar'ından getirilen sivil faşistler de PKK'lı söyletisiyle birlikte Türk şovenizminden medet umarak "Kahrolsun PKK" sloganıyla halkı kıskırtmaya çalıştılar. Yer yer resmi üniformalı polislerin, "Bağırın, bağırın" diye halkı slogan atmaya zorladıkları görüldü.

Yüzlerce, binlerceydi düşman... Kurunlarla, bombalarla yıkımlardı adeta evi... Ama yenemediler onları. Direniş bittiğinde kulaklarında Devrimci Sol savaşıclarının "Asil siz teslim olun" çağrısı yankılanıyordu hala.

Tüm bunlar polisin toplanan halkı provoke etmek için faşistlerle birlikte organize etmeye çalıştığı gösteri sırasında yaşandı. Daha sonra gelişmelerle ilgili olarak bölgede yaptığımız görüşmelerde basına ve kamuoyuna "halk desteği" diye lanse edilen faşist gösterinin de iç yüzünü öğrendik.

Gösteri sırasında orada olan bir esnaf gösteriyi ve tepkisini dile getirenken hala kızgındı: "Gece boyu süren çatışmanın ardından sabah hemen sokakın başına koştuk. Bir süre sonra iki bine yakın bir kalabalık oldu. Gelenlerin çoğu da mahalle haklıydı. Hepimiz geceboyu direnen insanları merak ettiğimiz için oradaydık. Yani halk devrimcileri görmek için gelmişti. Ama bir süre sonra sivil polisler kalabalığın içine dağılmaya başladılar. Ön sırada da kırk elli kişilik bir kalabalık getirtiler. Tüm bunlar Menzih'in konuşmasından kısa bir süre önce oldu. Polisler daha sonra ellerinde telsizleriyle çıktılar sahneye. Kalabalığı alkışlatmaya ve slogan ettirmeye çalışan önderler, önceden hazırladıkları için tezahürata başladılar. 'En Büyük Türkiye', 'Kahrolsun PKK' diye bağmaya başladılar. Ama kalabalığın içinde sayıca az kaldıklarından, polisler de onlara destek olsun diye zorla milleti bağırttırmaya çalıştılar. TV çekimlerini de işte bu arada yaptılar. Polisin yönlendirdiği adamların Üçanavar'ından gelen faşistler olduğunu anladığımızda tepem attı. Bir tanesine vurup yere devirdim.

Konuşmayı dinleyenlerden de biraz önce konuşan arkadaşın gösterdiği tepkilerin benzerleri geldi. Polis gösterisine katılanların Üçanavar'ından gelen faşistler olduğunu herkes biliyordu. Normal zamanda bölgeye bile gelmekten korkan faşistler, şimdi mahallede devrimcilerin arkasından küfür ediyorlardı. Bunu kabullenmek zordu.

Çatışmanın ardından gittiğimiz Bağcılar Yenimahalle'de gün boyu halkın düşüncelerini aldık. Herkes direnişi konuşuyordu. Bir kısmı silah seslerini duymuş, bazıları ise çatışmayı baştan sona kadar izlemişti. Daha çok çatışmayı izleyenlerle konuşmaya çalışıyoruz. Her biri altı-yedi saat süren direnişin farklı bir yönünü anlatıyorlardı çünkü.

"DEVİRİMCI SOLCU OLDUKLARI BÜTÜN GECE SÜREN DİRENİŞLERİNDEN BELLİYDİ"

Yenimahalle bölgesi gazetemizin okurlarının da yoğun olduğu bir bölge olduğundan, insanlarla diyalog kurmakta

Güner ŞAR Öz

yerde alıyorlardı."

Çatışmanın hemen tamamını izleyen bir başkası alıyor sözü bu kez. "Bütün gece süren direnişlerinden belliydi Devrimci Solcu oldukları. Çatışmanın başından sonuna kadar slogan atıp marş söylediler. Gerçekten de müthiş bir çatışmaydı... Şerefleriyle öldüler. Saygı duyuyorum. Analar böylelerini zor doğurur!" diye diyorodu başka bir siyasetsempati duyan genç birisi de.

ÖLÜMÜ TİLİLERLE KARŞILADILAR

Herkes bir şeyler anlatmaya çalışırken birden susuyoruz. Ve çatışmayı baştan sona izleyen arkadaşın sözlerine

Şımarız ölümü de!

kulak veriyorum... "Polisler bağırıp, çağırıp morallerini bozmaya çalışıyorlardı. Birden bayırların sesi geldi. Polisler de ateşi kesmiş dinliyorlardı. Boşuna uğraşıyorsunuz, biz ölümü tıllillerle karşılıyoruz" diye bağırıyorlardı. Ardından tıllillerin sesi geldi. Her yanları çevrilmiş ama onlar tıllili çekiyorlardı."

Ölümü tıllillerle karşılamamın anlamını düşünürken, gece direnişin ilk başladığı saatlerde camdan dışarı bir de bayrak asıldığını öğreniyoruz. Devrimci Sol bayrağı. Anlatılanlara göre bayrak pencerinin önünden aşağıya doğru sarılmıştı... Evi bir an gözümüzün önüne getiriyoruz. Sabaha ne bayrak, ne de bayrağın asıldığı olduğu yüzde duvar kalmamıştı. Her yer atılan bombalar ve kurşunlarla delik deşik olmuş, yıkılmıştı. Evi komple yıkılmışlardı. Ama 16-17 Nisan'da Çiftelievaz'da dalgalandan bayrağı yok edememişlerdi.

UMUDUN ADI DUVARLARA

KANLA YAZILDI

Çatışmayı izleyenlerin anlattıklarının bir kısmı TV ekranlarına da yansdı. TV'de eve art arda bombaların atıldığı gösterildi. Her bomba evin iç duvarları, merdiven boşluğu yıkılıyordu. Polis saldırırken, yalnızca karşısındaki Devrimci Sol savaşçıların değil, direniş odayı olan üssü de topyekün yok etmek istiyor gibiydi. Saatler süren bombalamanın ardından üç Devrimci Sol savaşçısı şehit düştüklerinde bile geriye güçlü bir silah bırakmışlardı. Duvara kanla yazılmış "DS" yazısı karşılıklı polisleri. Umudun Adı bir kez daha kanla işlenmişti duvarlara...

LIÇ

Hüseyin ARSLAN

MENZİR ÖLÜ GİBİYDİ

Menzir operasyonun başındaydı. Ve kolay bir zafer bekliyordu. Ama içerideki üç savaşçı onların binlerce polisine, kurşunlarına, bombalarına karşı kanlarının son damlasına kadar direnmekte kararlıydı. Direnişini bekliyordu Menziri. Devrimci Sol savaşçıların tıllıldığını düşünüyordu. Ancak 7 saati bulan boylesine bir direniş onun tüm yüzünü, moralini altüst etmişti. Operasyon sonunda TV'de açıkça görüldüyordu, sinirli ve elleri titreyen bir halde, "zafer kazanmış bir komutan" gibi değil, bir zavallı gibiydi. Yüzü sapsarıydı. İçeri girildiğinde kanla yazılmış DS yazısını görmek onu bir kez daha sarımsı olmalıydı. Menziri kur-

şunladıkları, bombaladıkları yer görüldüğünde, devrimcilerin nasıl dirençli olduğunu, ne kadar büyük bir morale ölmeyi okuduklarını da görmüştü. Her operasyondan sonra "bitti" dedikleri Devrimci SoFu bitiremeyeceklerini anlamış gibiydiler, içeriden tam bir ölü gibi çıktı Menziri. Görüntüde üç savaşçıyı öldürerek kazanmışlardı. Ama asıl kendilerinin tükendiğini, kaybettğini görmek, onları her dakika, her saniye öldürüyordu.

TEPKİLER...

Çatışmanın bitmesinden hemen sonra hejeller Yenimahalle'ye direnişin olduğu sokağa gitmeye başladılar. Öğlen saatlerinde TİYAD'lılar, OKM'iler, İYÖ-DER'iler, Devrimci Mücadelede Kamu Emekçileri, SIP ve İŞ-DER'ilerle beraber gazetemizin de içinde bulunduğu bazı sosyalist dergi ve gazetelerden oluşan bir heyet çatışma yerindeydi. Heyetin sağlıklı bir inceleme yapması polis tarafından çok fazla taziye edilen ev sahipleri tarafından engellendi. Aynı gün avukatlarından oluşan bir heyet çatışmanın olduğu evde incelemede bulundu. Mücadele Birliği Platformu da bir açıklamaya katılmı kınadıklarını, cinayetlerin hehatının sorulacağını vurguladı.

Devrimci Sol Güçler Şehitlerini

Sahiplendiler

Sabahın erken saatlerinde biten direniş aynı günün akşamı ve sonraki gün İstanbul'un pek çok semtinde duvarları dolduran sloganlarda, asılan pankartlarda sürüyordu.

Bağcılar halkı şehitlerine sahip çıkmakta geçkmedi. Başta direnişin yaşandığı Yenimahalle semti olmak üzere tüm Bağcılar yazılamaları donatıldı. 5 Ağustos günü yapılan Devrimci Sol Güçler imzalı yazılamalarda, "Selam Ol-sun Çatışarak ve Direnerek Şehit Düşen Devrimci Sol Savaşçılarına", "Yaşasın Devrimci Sol", "Yaşasın Önderimiz Dursun Karataş", "Yaşasın Bağcılar Direnişimiz" yazıyordu.

Gazi Mahallesinde Devrimci Sol Güçler imzasıyla yaklaşık 20 yere "Yaşasın Bağcılar Direnişimiz", "Eli Kanlı Katillerden Hesap Sorduk. Soracağız", "Ölgesini Döktüğü Kanda Boğacağız", "Yaşasın Sivas. Zara Direnişimiz", "Devrim Şehitleri Ölümüstü" yazılamaları yapıldı.

Direnin olduğu günün akşamında Eserler'deki Devrimci Sol Güçler "Menzir Halkın Adaletinden Kurtulamayacak", "Yaşasın Halkın Adaleti" diye yazıyorlardı duvarlara. Ve şehit düşen yoldaşlarına söz veriyorlardı: "Yaşasın Bağcılar Direnişimiz", "Bayraklarını Zafere Kadar Taşıyacağız."

Aynı gece Armutlu, Hisarüstü, Derbent, Sarıyer, Çeşme ve Albayrak'ta da duvar yazılamaları Bağcılar direnişini selamlıyordu. Bağcılar direnişi bir geleceğin devamıydı, Armutlu, Hisarüstü ve Derbent'te bunu anlatıyordu yazılamalar: "16-17 Nisanın Sıhahımız, Cesaretimiz ve İnançımız Yaşatıyoruz", "Cesaretin, İnanın ve Onurun Adı Devrimci Sol".

Paşabahçe'de ise Çiğdem Mahallesi ilkokulunun duvarına "Yaşasın Bağcılar Direnişimiz-Devrimci Sol Güçler" yazılı

ve bombalı süsü verilmiş bir pankart asıldı.

5 Ağustos günü gazetemizi Devrimci Sol Güçler adına telefonla arayan bir kişi, Eserler Karabıyır Mahallesi'ne "Yaşasın Bağcılar Direnişimiz-Devrimci Sol Güçler" imzalı bir pankartın asıldığını, ayrıca yazılamaların yapıldığını belirtti.

Kurtuluşun Yolu Şehitlerin Yoludur

3 Devrimci Sol savaşçısının katledildiği bölgeye giderek inceleme yapan ve TİYAD'lı aileler, ÖZGÜR-DER, Haklar ve Özgürlükler Bülteni, Sosyalist İktidar Partisi, İşçi Sağlığı Derneği, Ortak Kültür Merkezi, İşçi Hareketi, Halkın Gücü, Mücadele gazetesi, Halkın Hukuk Bürosu, Be m-Sen, İYÖ-DER'ilerden oluşan heyet TİYAD'da 5 Ağustos günü bir basın açıklaması yaptı. Basın toplantısına katışarak şehit düşen devrimcilerin aileleri de katıldı. Toplantıda Haklar ve Özgürlükler Platformu da ayrıca yaptığı basın açıklamasında "Türkiye halkları 4 Ağustos günü Bağcılar direnişinde, karalamalara, çarpıtmalara ve demagojilere rağmen bir kez daha yaşad ve gördü ki, gerçek kurtuluş; bilmek tüketmek bilmenin bir inanç ve kararlılıkta, düşünme 6.5 saat boyunca ecel terleri döktülerin yoludur." diyerek katliamlar, infazlar ve hiçbir yok etme yönteminin bu mücadeleyi durduramayacağını belirtti. Toplantıya katılan Hüseyin Arslan'ın annesi Şehinaz Arslan bu açıklamayı şu

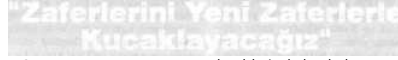
sözlerle tamamlıyordu. "Bu çocuklar orada 6 saat boyunca çatışarak direnmişlerse, ben böyle bir evlat daha doğurmak istiyorum. Onlara gurur duyuyorum."

4 Ağustos Direnişi DGM Salonlarına Taşındı

"Sloganlarımız direniş alanı olan her yerde haykıracağız" diyen Devrimci Sol tutsakları 5 Ağustos'ta İstanbul Mills davasında geleneklerini devam ettirdiler. Mahkemeye gelen Devrimci Sol tutsakları, ringten iner inmez başlattıkları "Yaşasın 4 Ağustos Bağcılar Direnişimiz", "Bağcılar Katliamının Hesabını Soracağız", "Yaşasın Devrimci Sol" sloganlarıyla mahkeme salonuna kadar yürüdü-ler.

Devrimci Sol tutsaklarının mahkemede Bağcılar direnişine ilişkin okumak istedikleri dilekçe, mahkeme tarafından engellenmek istendi. Tutsaklar heyetlin bu keyfi tutumunu aileleriyle birlikte sloganlarla protesto ettiler. Heyetin içeride çevik kuvvet ve sivil polisleri çağırmasıyla tutsaklar ve tutuklu ailelerine yönelik vahşi bir saldırı başladı. Polisin bu saldırısı mahkeme salonunun dışında da devam etti. Devrimci Sol tutsakları mahkemede kişısında da "Yaşasın Halkın Adaleti", "İşkencilerden Hesap Sorduk, Soracağız", "Yaşasın 4 Ağustos Direnişimiz", "Yaşasın Önderimiz Dursun Karataş" sloganlarını atarak saldırıyı protesto ettiler.

Devrimci Sol tutsaklarından açıklama:

Şehitleri sahiplenmenin, yaşatmanın bir güzel örneği de Sağmalcılar Cezaevi'nde yaşandı. Sağmalcılar Cezaevi'ndeki Devrimci Sol tutsakları, sahiplenişlerini 5 Ağustos'ta yaptıkları bir açıklamayla kamuoyuna yurdular. Şöyle diyorlardı açıklamalarında:

"Devrim tarihini kanla, canla yazmaya devam ediyoruz. Ülkemiz devrim tarihi yeni bir kahramanlığa ve direnişe tanık oldu. Apo'nun, Niyazi'nin, Saboların yarattığı kahramanlık ve direnme-savaşma geleneğine yeni bir halka daha ekledik. Adana ve Ankara'da destanlaşan "Umudun Adı" duvarlarına kanla yazma geleneği, İstanbul Bağcılar'da yoldaşlarımız tarafından doruğa çıkarıldı.

İstanbul Bağcılar'daki üstlerinde Menziri ve emrindeki faşist katiller süsü tarafından kuşatılan yoldaşlarımız kahramanca direnerek ve saatlerce çatışarak şehit düşmüşlerdir. Yoldaşlarımızın yarattığı destansı direniş, düşmanın tüm sahte zafer çıkışlarına, "yok etik, bitirdi" demagojilerine rağmen bir tokat gibi suratlarını da patlamış, korku ve paniklerle gizlemez hale gelmiştir. Katliamları TV kallerından ve basından izleyen tüm Türkiye halkları, yoldaşlarımızın direnişinde ZAFERE, binlerce halk düşmanı, işkenceci polisin telaş ve acizliğinde ise çaresizliğe ve yenilgiye bir

kez daha tanık olmuşlardır.

Hüseyin Arslan, Güner Sar ve Özlem Kılıç'ın kanlarıyla kızlaştırdıkları orak-çekili bayrağımızı yeni Hüseyin'ler, Güner'ler, Özlem'ler olup omuzlayacak ve her milliyetten emekçi haklarımızla birlikte geleceğe taşıyacağız.

Biz Sağmalcılar Cezaevi'ndeki Devrimci Sol tutsakları olarak; 4 Ağustos Perşembe günü faşist katiller tarafından kuşatıldıkları üstlerinde katledilen yoldaşlarımızı anmak, bize devrettikleri bayrağı omuzlamak ve yarattıkları onurlu direnişini selamlamak için:

4 Ağustos Perşembe günü akşam sayımını ve 5 Ağustos Cuma günü sabah sayımını vermedik. Ayrıca, gece havalandırmada ateş yakarak yoldaşlarımızın onurlu direnişini marşlarımızla ve sloganlarımızla selamladık. Bundan sonra da yoldaşlarımızın yarattığı direnme-savaşma geleneğinin kararlı takipçileri olacak, onların hesabını mutlaka soracağız. Karanlığın cellatlarını karalıyla gömecek yoldaşlarımızın adını, ülkemizin her köşesine altın harflerle kazıyacağız. ZAFER'lerini yeni ZAFER'lerle kucaklayacağız.

YAŞASIN BAĞCILAR DİRENİŞİMİZ!
DİRENECEĞİZ, SAVAŞACAĞIZ, ZAFERE YÜRÜYECEĞİZ!"

Devrim yürüyüşünü asla durdurmadı

Sivas'ın Zara İlçesi Kanlıcaır Köyü Otluçimen mezarında 16 Temmuz günü asker ve polis Meriye Devrimci Sol gerillaları arasında çıkan çatışmada 4 Devrimci Sol gerillası şehit düştü. Nihat Şahin, Gülnaz Sanoglu, Murat Kaymaklı birlikte şehit düşen, ancak ismi öğrenilemeyen dördüncü gerillanın Osman Sönmez olduğu açıklandı. Ahmet Karlangaç Kir Genlis Birliği'ne bağlı grubun komutan yardımcısı olan Osman Sönmez'in özgeçmişini yayınlıyoruz.

OSMAN SÖNMEZ (METİN)

(Grup Komutan Yardımcısı) (*)
1961 Gemlik Bursa doğumlu. Annesi Türk babası Gürcüydü. Türk kültürüyle büyüdü.

Anne ve babası öğretmenlikle yaşamını kazanan dar gelirli bir aileydi. Lise yıllarında devrimcilerle tanışmaya başladı. Devrimci olduğu yılları şöyle anlatır:

"... Kendi değişimini, gelişimini mücadele içinde somut olarak görüp yaşamak beni kavgaya ve hareketimeze her geçen gün biraz daha fazla bağladı. Kendime ve devrime, yoldaşlarımıza, halkımıza olan inancımı, güvenimi pekiştirdi. Bambaşka, yepyeni bir insan olarak hayata yeni gözlerimi açmış olduğumu düşünmeye başladım. İnsan olmanın ne anlama geldiğini kavramaya başladım..."

Devrimci olduğu andan itibaren kendisinin de ifade ettiği gibi harekete her gün biraz daha bağlanarak, her gün biraz daha gelişerek, düzenden kopuşu ve devrim, devrimci kavgaya her şeyiyle bağlanma sürecini yaşamıştır. Liseden sonra Üniversitesiye kayıt yaptırmış ama devam etmemiştir. Ülkesinin ve halkının sorunlarını kavradığı kendini düzene bağlayan her şeyden koptu.

O devrimci yılları hep dolu dolu yaşamıştır. Kavgaya, direniş, tutsaklık, yeniden özgürlük ve Sivas dağlarına kadar uzanan kavgaya yıllar... O, bu kavgaya yıllarında düşman karşısında hiçbir zaman yenilmemiş, diz çökmemiştir. Örgütünün, halkının onurunu hep yükseklerde tutmuştur. Yak-

laşık on kez gözaltına, işkenceyi yaşamıştır. Hiçbir biçimde düşmana tek bir örgütsel sır vermemiştir. Sır vermekle kalmamış, çevresindeki insanların direnmesi için çaba harcarak direnmeyi bireyselikten çıkarmıştır. Dahası direnmenin yalnız işkence tezgahları olmadığını, düşmanla gerektiğinde savaşılabilceğini göstermiştir. 1980'de Arslan An ve birçok yoldaşlarıyla birlikte Bursa'da gözaltına alındıktan sonra hücrelerde yargın çıkardılar; polis ancak birkaç hücre yandıktan ve büyük panikten sonra yangını söndürebilmişti. Çaresiz kalan işkenceciler onları hücrede tutmakta zorluk çekiyorlardı. Çünkü devrimcilerin çaresiz olmadıklarını biliyorlardı. Mutlaka seslerini duyuracak bir şeyler buluyor, insanları direnişe motive ediyorlardı, işkenceciler onları alalecele savcılığa çıkarmak zorunda kaldılar.

Yine korkuyorlardı. Bu kez de aleni bir şekilde kollarından birbirlerine zincirleyerek adliyenin kalorifer borularına kelepcelediler. Yine çaresiz değillerdi, kalorifer vanalarını açarak adliyeyi küçük bir göl haline getirdiler. Suçları daha da büyü-müştü. Artık ilk gözaltına alınma gerekçe-

si ikinci plana düşmüş, direnişte gösterdikleri tavırları ön plana çıkmıştı. Devlet malına zarar vermek, kundaklama, mukavemet iddialarıyla yargılanıyorlardı.

Osman'ın 7 yıllık tutsaklık hayatı da bu tür direnişlerle doludur. Başağmazdır. Bu direnişleri nedeniyle de ayrıca ceza aldı, tahliyesi geldiği halde çıkamadı.

Özgürlüğe kavuştuğunda onun için kavgaya kaldığı yerden başlamak olmuştur. Zaten mücadelesi hiç kesintiye uğramamıştır. Bursa'da, Marmara Bölgesi'nde, legal, illegal birçok görev aldı.

Hatalara da düştü. Ama o hatasını gizleyen, nedenini kendi dışında arayan ve düştüğünde kalkmasını bilmeyenlerden değildi. Eleştiride radikaldi. Başkasından önce en sert vuruşları kendisine yapmıştı. Onun devrimciliği gelp geçiş, kısa süreli devrimcilik değildi. Devrim yürüyüşünü asla durdurmadı. Yürürken öğrendi, öğretti...

Şehride büyümiş, şehir yaşamının alışkanlıklarını taşıyordu. Sivas dağlarına ayak bastığında "yapabilir miyim..." diye sormadı. "YAPMALIYIM, EN İYİSİNİ YAPMALIYIM" diyerek yürüdü. Ve uç yıl-

lık dağdaki gerilla yaşamı ona çok şey öğretti.

O, devrime ve halka karşı sorumluluğu, inançlıydı. Bir eleştiri-özeleştirli toplantısında şöyle diyordu:

"...sorgulanması gereken yalnızca yetersizlikler değil, devrime olan inanç ve terichlerdir. Neşter asil buraya atılmalıdır."

"Cürüüp, savrulduk, savaş perspektifinden uzaklaştık. Küçük dünyalar, her biri bildiğini okuyan dukaklıklar yarattık..." derken umutsuz değildir, "...bu süreci bilince çıkartabildiğimiz koşullarda yaşananları lehimize dönüştüreceğiz."

"...şimdi görev daha fazla cesaret, daha çok çaba ve daha büyük düşünme bilincidir..." yine yaşadığımız eleştiri-özeleştirli deneyimimizden çıkardığımız derslerin takipisi olmak, bundan sonraki süreçte - hareketin ya da bizden daha ileri arkadaşların müdahale olanakları olmadığı koşullarda da - yeniden aynı durumlara düşmememizin en büyük güvencesi olacaktır... Nesnel koşullar edebiyatı - en azından bilinçlerde - mahkum olmuştur.

Osman, dağ yaşamında darbe ihanetiyle birlikte eşinin ihanetini de öğrendiğinde onun kirlenmiş, bataklığa hızla giden darbeci beyini gördüğünde bu ilşkili reddütsüz koparıp atar, ve eşine şöyle der: "...birlikte olduğumuz haricinde ortak inançlarımız, ortak mücadele değerlerimiz vardı. Bunların ortadan kalktığı koşullarda birlikteliğimizin bir anlamı kalmıyor. Benim terchim kavgadan yana. Senin de terich ettiğin bataklıkta yolun açık olsun."

Osman yoldaş kavgası yolunda yeni görev ve sorumluluklara, yeni bir bilinçle başarırken 16 Temmuz günü özel bir görevle gittikleri Sivas-Zara-Kanlıcaır Köyü Otluçimen mezarında düşmanla girdiği çatışmada şehit düştü.

Halkın Gücü gazetesinin 3. Özel Sayısında, şehitlerinin Nihat Şahin'in, Ahmet Karlangaç, Kir Genlis Birliği Komutan Yardımcısı olduğu belirtilmiştir. Nihat Şahin bu görevin yanında aynı zamanda bu grubun da komutanıdır.

Çukurova halkı Toros şahinlerini yaşıyor

Adana (Mücadele)-Toros dağlarında 31 Temmuz 1993 tarihinde şehit düşen Ali Tank Koçoğlu ve Mustafa Sefer, Çukurova halkı ve Devrimci Sol Güçler tarafından perçinleştirilerek yaygın eylemlerle anılırlar.

Osmanlı'da Mezar Anması

Adana, Mersin, Osmaniye, Ceyhan Düzeyinde geçen kabbak bir grup 30 Temmuz günü Osmaniye'ye bağlı Cevdaliye kasabasında A. Tank Koçoğlu'nun mezarı başında toplanarak anma yaptılar. Anma heruz bitmeden, bir halk parçasının şehitlenmesinin tabahmül edemeyen yazaama ve siyel poliler saldırarak anması müdahale ettiler. Atalarında Adana büro müdahale ve Özgür Çukurova gazetesini sahibinin de bulunduğu 47 kişiye gözaltına aldılar.

Bunun üzerine, Adana Halkı ve Özgür Platform'un 1. Ağustos günü düzenlediği basın toplantısında, platform sözünü "Mücadele verip şehit düşen insanları cenazelerinden, halkın onları sahiplenerek anma yapmasından bile korkmaktadırlar." diyerek bir arıza sözünün "suç" sayıldığı ülkemizde, hal-

kimiza yönelik bu keyfi baskı ve saldırıları kınadıklarını belirttiler.

"Ali Tank Koçoğlu, Mustafa Sefer Yaşıyor"

Devrimci Sol Güçler tarafından şehit düşen Toros gerillaları anma amacıyla Adana'nın dört bir tarafında duvarlara yazılanalar yapıldı. "Ali Tank Koçoğlu Mustafa Sefer Yaşıyor Devrimci Sol Gacıyor", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür" şeklinde yapılan yazılamaların yanısıra aynı içerikli bildiriler dağıldı. 30 Temmuz akşamı Meydan, Mirazapeli, Yazıtar, Kiremitthane ve Aradolu mahallelerinde dağıtılan bildirilerde devrim şehitlerinin vavaççı kişilikleri anlatıldı. Aynı günlerde Gülbahçe'nde dolmuşlar durdurularak konuşmalar yapıldı ve halka devrim şehitlerinin örnek kişilikleri anlatılarak tek yarıpuk halinde mücadeleye çağrıldı. Konuşmaların ardından polis mahalleyi ablukaya alarak kimlik kontroli yapıp, "şüpheli" olduğu kim halle halkından birçok kişiye gözaltına aldı.

Ayrıca 31 Temmuz günü sabah saat 7.30 aralarında Mücahbir Bulvarı'na

Tank Koçoğlu

Vurulmuş bir ceylan ki Toroslar'da
Ölümü utandıra utandıra
Ölümsüz bir ilk olmuş Çukurova'da
Akdeniz dalgalı
Ye yaşam olabildiğince coşkulu
Onların elleri kan
Onların elleri çamur
Seninle dağlarında bir gökkuşağı
Açıyor geleneğin tomur tomur
Bir yüreğin alıp rengini
Bir yüreğin yeniden patlıyor
Sen uyu dost...

Mustafa Sefer

"Toros Şehitleri Ölümsüzdür"

Mersin (Mücadele)- Devrimci Sol Güçler adına gazetemizi arayan bir kişi, devrim şehitleri ve zamana ilgili yazılarını yaptıklarını bildirdi.

Mersin'in Demirtaş, Kiremitthane, Cumhuriyet ve Akkenti mahallelerinde

yapılan yazılamalarda, geçtiğimiz yıl Toros dağlarının Solive ilçesi başlangıcında gence olan A.Tank Koçoğlu ve Mustafa Sefer için "Toros Şehitleri Ölümsüzdür", "Toros Şehitlerinin Hasabını Soracağız" sloganlarının yer aldığı, Sivas'ta şehit düşen gerillalar için "Sivas Şehitleri Ölümsüzdür", "Devrimci Sol Gerillaları Ölümsüzdür" sloganlarının yazıldığı, ayrıca kampanyaya çerçevesinde zamana ilgili olarak "Zam, Zulum İşkence İste Faşizm" yazılamalarının yapıldığı belirtilir. ☐

Yaptığımız işle kaynaşabilmeliyiz

Bugün kitlelerin düzene karşı giderek yoğunlaşan tepkilerinden, inili ufaklı hoşnutsuzluktan söz ediyoruz. Devrime gebe olanların içinden geçtiğimiz vurguluyoruz. Bütün bu sap-tamalar, aynı zamanda bize de önemli görevler yüklüyor. Bunun altından kalka-bilmek ise daha güçlü olmayı gerekli kı-lıyor. Daha güçlü olmak ise, yaptığımız işe daha sıri sarılmaktan, onunla kelime-nin tam anlamıyla bütünleşmekten, programlı, disiplinli, özvenli olmaktan, hata, zaaf ve eksikliklerinize karşı acı-masız davranmaktan geçiyor. Böyle bir mücadelede yapılmayan, eksik bırakı-lan bir işin ya da yerinde ve zamanında yerine getirilmeyen bir görevin radikal bir biçimde sorgulanması yapıldığında, bu-nun altından çıkınan, çoğu kez yaşamı devrimleştirilemeyecek olduğunu görü-yünüz.

Hata, zaaf ve eksikliklerimizin üzerinde radikal bir tarzda giderek, onların gerçek nedenlerini bulma, yaşadığımız sorun-ları yalın halde dışınıerek, sonuçta sa-vaşın savaşmama ya da hangi boyutta savaşma isteginde olduğumuzu samini-ye açık bir tarzda değerlendirmeye ço-ğu kez bu sonuçları nedeni oluyor. Du-zenin toplumun her köşesine sındırmeye ciletliği alışkanlıklar, bizi de bir şekilde etkileyip, yapılması gerekenlerin ve yeni insanın önünde ayakbağı oluşturabiliyor. Sorun, mevcut statükoları yıkmak, hatta bunun da ötesinde, var olan düzeni de-ğiştirerek yerine başka bir düzen koy-maksa, yani devrimin esbisi olmaksız, bu her şeyden önce, devrimi hareketin tek tek bireyleri olarak bizlerin yaptığı işe ki-llenmesini zorunlu hale getiriyor.

Yapılan işe kilitlenme ise, duyguları-yla, düşünceleriyle, davranışlarıyla, kültü-rye, kısaca her şeyiyle devrimi yaşam tarzının küçüğünden büyüğüne yaptığı-mız her işe ve yaşadığımız her ana ha-kim olması demektir. Bu da, yaptığımız günlük, sıradan işlerden, içinde bulun-duğumuz yapının yaşadığı sorunlara, ilişkilere, politik ve ideolojik üretkenliğine kadar hemen her konuya kendimizi tam olarak verebilmek, bunları içimizde his-setmek, bunlarla bütünleşmek, alanım-zın ya da birimizin işleriyle bütünleş-

mek demektir.

Devrimci ilkelere bağlılık, devrimci değerlere karşı sarsılmaz bir inanç taşı-mak ve bu çerçevede tavizsiz, sağlam adımlarla iktidara yürümek, bu sayılan-ların önündeki engelleri pamparça et-mekle, onları kaldırmakla olur. Ge-leceği bugünden kazanmak, bir anlam-da bu konuda izlenecek ya da izlenmesi gereken kararlı tutumumuza bağlıdır. Bütün bunlar ise, terahimizi kesin ve bir o kadar da tereddütsüz yapmaka, bun-dan sonra da programlı ve disiplinli çalı-smakla olur.

Yoğunlaşmak Bir Sorumluluk Duygusudur

Devrimci bilinç düzenin çarpıklıkları-na karşı koyma gücü buldukça, ve ya-şamı da bu çarpıklıklara yer vermeyecek değer yargıları üzerine kurdukça ka-zanılıyor ve gelişiyor. Daha da ötesi, inançlarımız, değer yargılarımız ve ha-yatı devrimci anlamda değiştirmekte ne kadar ısrarı ve tutarı olduğumuza bağlı olarak, bilinç kendi yaşamımızı yönlën-diren aktif bir unsur haline geliyor.

Yüzeysel olarak ne kadar bilinci gö-rünürse görünsün, dışındaki gelişmele-rin akışıyla sürüklenen, düzenle oluşturu-duğu statülerin objektif ya da subjektif olarak görev ve sorumluluklarımızı ça-ğırtırmaya, onlarla birlikte götürülmeye çağırdığı bir yaşamın, bilinci, mücade-leci insan niteliğiyle bağdaşmayacağı açıktır. İçinde yaşadığımız düzen, şu ve-ya bu statüylü devrimci yaşam tarzına taşınma tehlikesini de içinde barındırıyor. Bu noktada yaşamımızı belirleyen pek çok gelenek ve alışkanlıklarda olduğu gibi, yaşam tarzımızı, çalışma sistemi-mizin kendisinde de düzenin empoze et-tiği alışkanlıklar farklı biçimlerde karşımıza çıkabiliyor. Gündelik hayatın gidişine kendini kapırmış, onun küçük ayrıntıları, hayatın küçük zorunlulukları tarafından sürüklenen bir yaşam, çalış-ma hırsıyla donanmış, bunu günlük ya-şamının her noktasına yansıtmış, müca-deleci, kararlı, kafasını yaptığı işle büt-ünleştirmiş bir insan tipinin önündeki en önemli engellerdendir.

Bilinci insan iradesinin, statükoları parçalamada görev ve sorumlulukları-ndan başka bir şey düşünmemede, önü-ne koyduğu hedeflere kararlı ve inatçı bir şekilde varamada önemli bir güç oldu-ğu biliniyor. Programlanan ya da sapta-nan bir işin, onu adım adım hayata geçi-ren kararlı bir disiplinle, ondan başka bir şey düşünen devrimci yaşam tarzıyla ele alındığı süreçte, mücadele somut adımlar üzerinde yükseltiliyor. Aldığı bir işi ne zaman yaptığı ya da yapacağı belli olmayan, "yapıyorum, bitiriyorum, belirli bir mesafe aldım ama henüz so-nuca ulaşamadım, sonuna geldim ama bitiremedim, başka işler araya girince bi-raz geçikti..." vb. gerekçelerle sürekli ge-riden gelen bir insanın görev ve sorum-luluklarını aksatmayı eğilim haline getiri-dığı açıktır. Gerekçesi her ne olursa ol-sun, zamanında ve yerinde yapılmayan bir iş, görev aldığımız kolektif mekaniz-mannın bir yanını sürekli olarak aksar ha-le getirmekten başka bir şey değildir. Farkından olumandan ya da farkında olup da o an için herhangi bir nedenin cazibesinin yeniliye uğratıldığı bu çalı-

ma biçimi, sarf edilen sözler, öne sürü-len gerekçeler ne olursa olsun, "sonuç alın" ilkesini mücadelesinin her noktası-na nüfuz ettiremeyeceği doğru orantılı-dır. Sorumluluk bilincinin düzeyiyle doğ-rudan ilgilidir. Sorumluluk bilincinin eksik olduğu bir yerde, görevine yoğunlaş-maktan, yaşamın her anını devrimci iliş-kilerin hakim olduğu bir tarzda düzenle-mekten de söz edilemez. Devrimci soru-luluk bir yaşam biçimidir. İçinde bulun-duğu yapıda üzerine düşenleri eksiksiz yerine getirebilmektir. Yine içinde bulun-duğu yapının istenilen nitelikte ve dü-zeyde işletilip işletilememesinde neder-leri sürekli olarak kendi dışında arayan, bir memur zihniyetiyle değil, rayında git-meyen her işi sadece tespit etmekle de-ğil, bunu mecrasına çekmek için aktif ve organik bir biçimde içinde bulunduğu ya-pıyla bütünleşmek demektir. Bu noktada çoğu zaman tanık olduğumuz, "ben za-manında söylemişim", "ben aslında gör-müşüm", "ben aslında görüyordum ama ifade etmedim" vb. demek, üzerimize düşen sorumluluğu azaltmaz, çünkü ko-lektif mekanizmalar işleri çekip çevir-mek, yönetmek yanında, aynı zamanda birbirlerinin de eksiklerini tamamlamak ve daha da önemlisi, tek tek üzerine dü-şenleri emek, inat ve sabırla yerine ge-tirmektedir. Bunlar, bir anlamda sorum-luk bilincinin somut göstergelerindendir. Bizler, bulunduğumuz yerlerdeki meka-nizmalarda bu görevleri yerine getirme-dığımızda, bunları bütün sonuçta dev-rimci hareketle mal olan, onun ideolojik, politik ve pratik çzgisini olumsuz etkile-yen özellikler gösterir.

Yapılan İşe Yoğunlaşmak Boşa Enerji Harcamamaktır

Devrimci mücadele süreci, ilgili ilgili olarlar için altına girilen, pratik işler içinde kaybolmanın, yapılan işlerde te-mel, tali, öncelikli ayrımı gözetememe-nin değil, yapılması gereken esas işlerin üzerinde yoğunlaşmayı gerektirir. Unut-mamalıyız ki, asıl mücadele bir yarıyla bu cepheye verilir. Sadece çalışmak, or-talıkta görünmek ya da fiziki anlamda günün su ya da bu bölümünü yaptığımız işle geçirmek değil, beynimizin her nok-tasını yaptığımız işe verebilmektir. "Bo-şa geçen her zaman fazulü harcanan enerjidir" ilkesine sıkı sıkıya sarılabil-mektir. Burada boşa geçen zaman deyişi, sadece mekanik olarak yorumlanma-malıdır. Zamanın boşa geçmesi, hiçbir iş yapmadan ya da koşturmadan, çalış-madan oturmaktır değildir. İnsan "alıştığın-da", "koşturduğunda" da zamanı boşa geçirebilir. İşte görev ve sorumlulukları-mızla ya da yaptığımız herhangi bir işle tek vücut olabilmek, bu noktada önem kazanır. Çünkü, üzerine düşen görevler-de disiplinli olmayan, programlı çalışma-yı, düzen içi her türlü ilişkiyi ya da işini bunlarla birlikte yürütmeye çalışan birinin zamanı tam anlamıyla değerlen-dirdiğinden ya da enerjisini fazulü yere harcamadığından söz etmek zordur. Böyle bir durumda düşünülmesi ya da sorgulanması gereken şey alışkanlıklar ve yaşam biçimidir. Bu konuda bizlere ayakbağı olan statüler öylesine sinsice karşımıza çıkar ki, çoğu zaman eksik-yanış yapılan ya da yapılmayan bir iş için gündeme gelen eleştirilerin bize dü-

şen yanlarını bile göremeyebilir, hatta üzerimize alınamayabiliriz. Burada doğru olan, bu tür durumlarda öncelikle yap-madığımız, yerine getirmedığımız ya da üzerinde yeterince yoğunlaşmadığımız işlerin gerçek nedenlerini yaşam tarzı-mızda ve içinde bulunduğumuz ilişkilerle birlikte sorgulamaktır. Çalışma yerimiz neresi olursa olsun, sahip olmamız ge-reken militan kafa yapısı, bir anlamıyla da aldığımız pek çok işin zamanında, yerinde ve gerektiği gibi yapıp yapı-lmaması, yapmamız gereken şeylerin gerisinde kalıp kalmamakla, hatta za-manı işe göre değil, kendine ve ailesel, çevresel bütün düzen ilişkilerine göre ayarlayıp ayarlayamayayla da yakından ilgilidir. Çünkü zamanı boşa geçirmeme-nin, enerjimizi fazulü harcamamanın en önemli panzehirlerinden biri olan militan kişilik, sadece sağa sola koşturup, oraya buraya gitmek değil, bu kişiliğin gerekti-ği tüm nitelikleri ve özellikleri her hü-cremize sindirebilmektir. "Yapılmaz", "ol-maz" demektir. Ya da "şu kadar, bu kadar zamanda bu iş olmaz" diye dü-şünmemektir. Bu konuda yapılan eleşt-i-rileri motivasyonu düşürücü değil, yük-seltici tarzda yorumlayabilmektir.

Göreve kilitlenme, yapılan işe yoğun-laşma sadece pratik işlerin pesinden koşturmak değil, sorunlara ve yapılması gerekenlere geniş ve 360 derece pers-pektifle de bakarak, yönlendirip yönete-bilmek, işleri organize edebilmek, bulu-nulan yerin eksiklerini, buradaki insanla-rın olumsuzluklarını yerinde ve zama-nında müdahalelerle kapatabilmektir. Yapılacak işleri derli toplu, sistemli hale getirmek, bu işleri her şeyin üzerinde tu-tan bir sorumlulukla sahip olmak, şu ya da bu biçimde kaytarmamak, işlerin rayı-na otumasında önemli bir adımdır. As-lında, bilinci ya da bilincişiz olarak za-manın boş yere harcanması, yani zama-nında ve gerektiği gibi yerine getirilme-mesi, küçük burjuva ruh halinin boş ver-mişliği, düzen ilişkilerinin bir yansıması-dır. Bu yansımanın ortadan kaldırılması için de, rayına oturmayan işlerde herke-sin tek tek kendini sorgulayıp nedenlerini bulması ve bir daha bunu tekrarlaması gerekir. Sürekli olarak tekrarlanan olumsuzluklar, yapılan işe hakkını ver-meme ya da zamanında yapmama, "sis-temli ve düzenli" bir hal aldığında, ne yaptığımız iş üzerinde yoğunlaşmaktan, ne de içinde bulunduğumuz yapıların geliştirilmesinde üzerimize düşenleri ye-rine getirdiğimizden söz edilebilir.

Pek çok karmaşıklık, başansızlığın, planlanıp programlanan ama istenildiği gibi hayata geçmeyen işler altında bu ne-denlerin payı oldukça büyüktür. Mevcut işleri bir bütün olarak değerlendirmekle beraber, yapılacak olanlar arasından önem ve aciliyet derecelerine göre bir sı-ralama yapmak, bu sıralamanın nasıl ve ne biçimde gerçekleştirileceğini somutla-mak, neyi ne zaman nasıl yapacağını daha baştan bilmek, bugünün işi yani ne-yi bırakmamak ve bunu da kararlılıkla uygulamak kesin sonuçlara ulaşılmasın-da, yoğunlaşmada, yapılan işlere kendi-ni tam olarak vermede atılması gereken temel adımlardır. Bunu gerçekleştirdi-ğimizde, devrimci mücadele içinde yük-lendiğimiz görevleri yerine getirmekten bizi kimse alıkoymaz.

Aldığı bir işi ne zaman yaptığı ya da yapacağı belli olmayan, "yapıyorum, bitiriyorum, belirli bir mesafe aldım ama henüz sonuca ulaşamadım, sonuna geldim ama bitiremedim, başka işler araya girince biraz geçikti..." vb. gerekçelerle sürekli geriden gelen bir insanın görev ve sorumluluklarını aksatmayı eğilim haline getirdiği açıktır. Gerekçesi her ne olursa olsun, zamanında ve yerinde yapılmayan bir iş, görev aldığımız kolektif mekanizmanın bir yanını sürekli olarak aksar hale getirmekten başka bir şey değildir.

Mümtaz Hoca artık "muhalif" değil

Kabinede kriz yarattı, bir büyük gazete "sımdı yandık" manşetle hedef tahtasına koydu, Refah "Kendisi aslen milli görüşçüdür, ancak içinde bulunduğu partinin ülkeye hiçbir yarar sağlamıştır" dedi, vb... Derken ortaklık duruldu. "Hoca'nın Dışişleri Bakanlığı kesinleşti. Anayasaya aykırı **özeleştirme yasasını anayasaya uygun hale** getirerek ve ilk kabine toplantısında da onaylayarak herkese rahat bir soluk aldırdı. Çünkü anlaşıldı ki, "hoca" da kendinden evetleri gibi oturduğu koltuğu tanyordu ve bu koltuğun gereklerine göre davranıyordu.

Mümtaz Soysal, muhalif görüntüyle bir kesim tarafından övülüp, göklere çıkartıldı; bir kesim tarafından da yerden yere çalındı. Kimisi "şahin" olarak nitelendirildi, kimisi de bozguncu. Ki kesim de varlığıyla Mümtaz Soysal'ı düzenin dışında göstermeye çalıştı. Oysa gerçekte düzenin dışında değil, ta içinde. Görünüşte, kimileri tarafından okşanan, kimileri tarafından törpülenmek istenen birkaç sıvıllığı olan bir politikacı. Soysal, bugüne dek hep anti-emperyalist, anti-Amerikancı olarak bilindi. Zaten gazetelerde yer alan eleştiriler de asıl olarak anti-emperyalist tavra karşıydı. Ancak bundan sonra artık emperyalizme aykırı bir politika izlemeyecek, iktidara iktidar içerisinden herhangi bir muhalefet yükseltmeyecek, Pentagon ne diyorsa o olacak yine. Kısacası Mümtaz Soysal muhalefet olmayacak, onaylayacak.

Buna şaşmamak gerekiyor. Çünkü geçmişte de bu tür dönüşler yaptı. Sosyalist bilinen kimliğine ve 12 Mart'ta cuntacılar tarafından ağır işkencelere uğramış, eleştirilmesi gereken 12 Eylül'e destek yazıları yazdı. 12 Eylülü, "Türkiye'deki bu rejim, Türkiye bir savaşın eşiğine yaklaşıyor, Türkiye'nin sokakları yünümüz duruma sokulduğu için iste-

maye istemeye, büyük bir özveriyle geldi." (4 Ekim 1980, Milliyet) sözleriyle savundu. Ve yıllardır tüm katliamlara, baskı ve terör yasalarına, emekçi hakkın sömürülmesine onay veren hükümet ortağı bir partinin içinde yer alıyor. Böyle bir hükümette bakanlık koltuğuna kabul ediyor.

Bundan birkaç ay öncesinde kabine kendisine de koltuk verileceğine dair söylentileri "ben suçlara ortak olamam" diye cevaplayan da kendisidir, özellikle soldan gelen eleştirilere karşı, "İnsanlar demez mi ki 'Hoca, hep dışardan gazeli okuyorsun, gel biraz da uygula' 'Sımdı bana bir fırsat veriliyor ve kendimi göstermem isteniyor' diyerek sunulan koltuğu kabul eden de...

Karayaön parti içinde kendi koltuğunu sarsanları koltuk vererek susturmayı amaçlıyordu. Mümtaz Soysal bu **teklifi kabul ederek muhalefetine** son verdi. Ercan Karakaş kabul etmedi. Çünkü yıpranmış bir hükümetin suçlarına ortak olarak siyasi yaşamına son vermek istemiyor. Mümtaz Soysal kendisini ucuza satmış oldu. Bilecek ve isteyerek, düzenin, iktidarın suçlarına ortaklık edecek, destek verecek. Ve bunca yıllık kariyerine gölge düşürecek, yıpranacak. Tüm bu tablo içerisinde ilginç

noktalardan biri, kimilerinin Soysal'a sadırılarının nedeniydü. Çekici Güç'ü eleştirmiş olmak, ABD'nin Irak'a müdahalesine karşı çıkmak, özleştirilmeyi eleştirmek çok korkunç suçlar olarak ilan edilip, Mümtaz Soysal topa tutuldu. En nihayetinde Soysal düzenin içinden birisi, düzenin bekası için çalışıyor. Ancak kendi içlerinden dahi olsa, en küçük bir eleştiriye ya da karşı çıkışa tahammülsüzler. Hep birlikte bağırıp eleştirerek, olması gereken noktaya çekiyorlar. Sivrilikleriyle tanınan Mümtaz Soysal'ın oturulduğu koltuğun gereklerine göre davranacağından kimsenin kuşkusunu yok zaten. Eğer öyle bir şey olursa, köpekbalıkları korusu sesini yükseltip Mümtaz Soysal'a kim olduğunu hatırlatır. Sımdı hepsi içinde yaşadıkları kırtızdan dolayı milli birlik ve beraberlik içinde aynı ritmi çalıyorlar. Her ne kadar PTT'nin T'sinin özleştirilmesine karşı iptal davası açsa da, bu Mümtaz Hoca'nın farklı bir ritim çaldığı anlamına gelmiyor. Ve bu karşı çıkış da PTT'nin T'sinin daha kabul edilebilir şartlarda yeniden satışa sunulmasını sağlıyor. Ve "kimsenin şüphesi olamamalıdır ki, bakanlık koltuğuna kabul eden Mümtaz Soysal, düzenin kavalını da diğerleriyle birlikte uyum içinde çalacak.

Düzen partilerinde "çokseslilik"

Düzen emekçi halk kitlelerine bir şeyler sunabilecek güçte olsaydı, sol etkiledi partilerine daha fazla hareket imkanı tanıyabilseydi, hepsi tek telden değil de, farklı telden çalıyor görünüşü sağlanabilirdi eğer, yani yasadıkları kriz bu derece çözümsüz bırakmasaydı oligarşiyi; düzen partilerinin bu derece kokmuş olduklarını fark etmeyebilirdik belki. Hepsi birbirinin aynı, ama isimleri farklı partiler bu koltuk kavgasında birbirlerini ideolojik olarak çürütemiyorlar, emekçi halka farklı alternatifler sunmıyorlar. MGK'nın politikaları hepsini belirliyor. Kürt sorununda aynı yerleri düzeniyorlar, hepsi özleştirmeden yana, iktidara geldiklerinde uyguladıkları birbirinin aynı. Bu teşhir olumsuzlukta ancak diğerlerinin yozluklarını, beceriksizliklerini, çıkar kavgalarını öne sürüp, kendilerini aklamaya çalışıyorlar. Ancak bu tür kavgalar yalnızca partiler arasında oluyor. Partiler kendi içlerinde de bir hengame yaşıyor. SHP ve DYP'nin teşhir olumsuzlukları, bu partilerin içindeki çatışmaların en büyük nedeni. Parti içi muhalefet yaparak kendini aklamaya çalışıyor SHP'deki kutsal byan, DYP'de bakanlık elde edemeyenler Tansu Çilleri verryanıyor. ANAP'ta kurulan kutsal ittifak Mesut Yılmaz'ı toparlayıcı ve partiye iktidara getirebilecek bir lider olarak görmüyor. DYP ANAP'ın, ANAP DYP'nin milletvekillerini çıkar vaat ederek kapmaya çalışıyor. SHP'deki muhalefet DYP'ye koltuk değnekliği yapması olmaksın, halkın gözünde sol düşünceden işte uzaklaşarak teşhir olmaksın rahatlaş. Ancak bu muhalefeleri susturmanın yolu da koltuk vermek ya da en azından vaat etmek.

"Birinin söylediği ötekini tutmuyor
Her kafadan bir ses çıkıyor"
Bunlar hararla gürele, milletvekili satın alma, paye verip susturma içerisinde düzen partilerinin ha-la-pür melalini en iyi bu pop şarkısının sözleri açıklıyor. Hiçbiri elle tutulur bir eleştiri yapmıyor birbirine. Eleştiri yapıldığı zaman da bunun karşısında sunulan bir alternatif yok. Ancak bir kuru gülrüklü, bir laf kalababığı ortahğı kaplams. Pavlasamadıklarının ne olduğu açık. Örneğin Esat Kıratoğlu, Tansu Çiller'i savunurken "Menfaat bozulmaları Başbakanı çindiklemeye çalışıyor" diyor. Bu söz bir itibar tırslında; "Daha önce menfaat sağlıyorduk, yamhasımızdaydı. Sımdı sus payı vermiyoruz, bize küstü" anlamına geliyor. Bakanlık vaat edilener Tansu Çiller'in mal varlığını araştırılmaması için oy veriyorlar, bakanlık düşü gerçekleşmeyen yeniden sırtını dönüyor. Dürmadan muhalefet eden sırtı sıvazlanarak, mevki verilerle susturuluyor. ANAP'lı milletvekilleri kendilerini sunulacak olmaların değerlendirmek için DYP'ye geçmeye hazırlanıyorlar, hütle partileri kuruluyor, transferler, kafakolar, yağmalanan arpaıklar vb. toz dumannın kaynağı. Ortaya bir sofru kurulmuş. Sofrada emekçinin alın teri, geleceği, üretilen değerleri yani koskocaman bir ülke var. Politikacıların hepsi bu sofraya istihla yanasmaya çalışıyor. Tek başına yanayabilecek güçte değilse, bir çıkar grubunda yer alıp "birlikten kuvvet doğar" deyip ataga geçiyorlar.
Ülkemizde düzen partileri içerisinde yer alıp da "onurlu politikacı" diye bilinen tek bir isim dahi yok. Hepsi de suyun başını tutup kendi tarlalarını daha fazla su aktırmayı hayal ediyor. Hiçbirinin ülkenin geleceğine ilişkin bir fikri yok. Halka hizmet etmek gibi bir kaygıları da yok.
Düzen kokmuş, düzen partileri kokmuş, politikacılar kokmuş. Ahlaksızlıkta özdesleşmiş "düzen politikacıları" hepsinin ortak kimliği dir artık.

40 Haramilerin saltanatı

Onları gazetelerden, televizyonlardan, seçim dönemlerinde miting meydanlarından tanıyoruz. Kimi **muhalefette, kimisi iktidar partisnin** içinde, kimisi TUSİAD'da. Adları resmî olarak politikacı, milletvekili, bakan, başbakan, içişleri, sanayi gibi sıfatlarla süslenmiş de, yaptıkları talandan, hırsızlıktan, dolandırıcılıktan, kaçağçılıktan, sömürden ibaret. Hemen hepsi hakkında bir yolsuzluk, hırsızlık, rüşvet iddiası mutlakla var. Ancak suçlarının açığa çıkmasından hiç gıcırımıyor, utanmıyor. Aynı rahatlık, aynı açgözlülükle devam ediyorlar bizleri sömürmeye. Yedikleri önlerinde, yemediklerini İsviçre'de, Amerika'da kötü günler için biriktirecek günlerini gün ediyorlar.

Trilyonlarca liralık krediler alıp batırıyorlar, ihaleler rüşvetle satılıyor, devlet bankalarından aldıkları teşviklerle garden partiler, balolar düzenliyorlar, ülkeyi emperyalizme peşkeş çekiyorlar, hayali inşaatları köşe dönüyorlar ve tüm bunları yapabilmek için hakkın parasını işçiyne ve memura yedinmiyorlar. İçinde yaşadıkları bu sefahat alemi, bu ba-

olantıklık, pis kokusu ve hastalık yayan sinekleriyle her geçen gün daha fazla kayıyor. . Bizim geçekondularımız başımıza yıkılırken, onlar trilyonluk villalar yapıyorlar kendilerine. Kriz atıyor deyip fedakarlık istiyorlar utanmadan, işten atıyorlar, ancak gazetelelerde açıklanan kârları kızıle ters orantılı artırıyor.

Onlar halk düşmanları, düzenbazlar, soyguncular; kendileri de biliyorlar bu bezirgan saltanatının sürdük devam etmeyeceğini ki, Ame-

rika'daki mal varlıklarıyla ailelerinin geleceğini güvence altına alıyorlar. Bizim alın terimizden İsviçre bankalarına milyonlarca dolar ve mark yatıyorlar.

Bu han-ı yağma istihlaya yedikleri günlerin sonu geliyor. Bir gün mutlake yedikleri burunlarından tili mi gelecek. Sonsuza dek karşılarda "şarabını vermek için üzüm gibi ezilen" bir halk bulamayacaklar. Ve bir gün halkın adaleti karşısına dikildiğinde, bu saltanatın hesabını vermekten kaçamayacaklar.

Dünden bugüne... D'sini bulamayan DİSK

DİSK arayış içinde. Çünkü sınıfın litikasına boyun eğmiş olan bu yönetici-ekonomik-demokratik ve siyasal çıkarları, dışarı çıktığında atacakları ileri bir rını temsil etmede DİSK tutarı bir kimsiye adım olamazdı. İşçiler 12 Eylül'den sonraki kavuşamadı, kavuşturulamadı. Bu tutar- yıllarda düzenlenen ilk mitinglerde DİSK'e sızık kendini açık olarak 12 Eylül cun- sahip çıkar, "DİSK Açılış, Malları Geri tasi ve cezaevlerinde alınan tavırda da Verisin" diye haykırırken, DİSK gösterdi. Son süreçte ise DİSK'in açılış- yöneticileri bunu umursamıyor, hatta nın üzerinden üç yıl geçti. Buna rağmen "DİSK deneyimi yanlış" diyebilyordı. DİSK'in kimliği ve geçmişten farklı olarak Toplumsal muhalefetin içinden çekilerek nasil bir çizgi izlemesi gerektiğine ilişkin kapı ya da SHP'ye attılar ya da ticarete çekilmeler bitmedi. Bu çekilmeler su sı- gömüldüler. Ne zaman ki, mahkeme rada sürmekte olan DİSK 9. Olağan Ge- DİSK'e beraat karar verdi, o zaman ortaya ne Kurulunda da sürüyor.

DİSK'in adında devrimcilik vardı. An- yüklediği ağır ekonomik, demokratik, siyasal cak işçi sınıfının bu anlayışta bir sendikal sorunlar vardı. Sınıf çelişkileri daha mücadele istemine gereği gibi yanıt ve- yoğundu. DİSK'iler bütün bunları remedi. DİSK, tabanında sürmekte olan görmezden gelecek, "Çağdaş sendi- dirençsizlerde işçilerin tepkilerini hep sağa kaçıltarak dem vurmaya başladılar. Açıl- çekme, bu tepkileri yumuşatma çabası dıktan sonra Ören'de yapılan toplantının çıktı. DİSK'in pratikteki tek olumluluğu, sonuç bildiğine bu anlayış egemenli. Ve işçilerin ekonomik istemleri konusunda, bu anlayışın altında, şimdi DİSK'e olan nısıp oranda domula ulaştırarak devrimci muhalefet yaptığını söyleyen bir toplu sözleşme mücadelesi vermes- sendika yöneticilerinin (Çetin Uygur, Doğan di. Tabii sınıfın genel çıkarları açısından Halis, vs.) imzası da vardı. DİSK'in buna olumluluk denirse. Reformist, reviz- "çağdaş sendikacılık" anlayışın altında ise yonist anlayışın tepedeki hakimiyeti, şu görüş yatıyordu: Değişen yeni dünya DİSK'in Türk-İş'ten yeterli bir mesafede düzeninde sınıflar arası gelişmeler değişmiştir. Bir sınıfın diğer sınıfla dö- şmesi yerine, uzlaşarak bir arada ya- şması gerektiği. DİSK yöneticilerine psikolojisi içinde kendi ayaklarıyla düştü- göre, devrimcilik bunu gerektiriyordu. Ve ler. Gerektiği cezaevleri, gerekse de mah- dün olduğu gibi bugün de, "devrimciyiz, keme salırlarında insan onuruna yakı- sosyalistiz" demekten geri kalmıyorlardı.

şan devrimci bir tavırdan uzaklar. Sıra vurulmuş saçları ve tek tip elbiselerle kim, DİSK'i Nereye Götürmeye Çalıyorkı? DİSK'in 9. Genel Kurulu, DİSK'in ge- şki yönetimi yargılarına hesap verdiler. Elbette cezaevlerinde teslim alma po-

DİSK'in mücadele tarihinden

Türk-İş'ten geçici olarak ihraç edilen Maden-İş, Basın-İş, Gıda-İş ve Lastik-İş'in 17 yöneticisi bir araya gelerek 13 Subat 1967'de DİSK'i kurdular. 1968 yılı Temmuz ayı başında 1000 kadar Derby Lastik Fabrikası işçisi sendika seçme özgürlüğü talebiyle fabrikayı işgal etti. Bu anlayış sendika seçmede referandumu savunan DİSK'in görüşüydü. 8 Temmuz'da yapılan referandumda, 300 üyesi olduğu ileri sürülen DİSK Lastik-İş'te 940, 1163 üyesi olduğu söylenen Kauçuk-İş'te 6 oy çıktı. Bu durum DİSK'e büyük prestij sağladı. Sendikal hakların budanmasına yönelik olarak hazırlanan 274 ve 275 sayılı yasaya karşı DİSK 15 Haziran 1970'te "Faşizme İltifat Eylemi" düzenledi. İşçilerin yaygın olarak ve radikal bir şekilde katıldığı bu eylemlerden DİSK ikinci gün geri çekilerek, işçilere "İşyerlerine dönün" çağrısı yaptı.

DİSK'in birçok üyesi ve yöneticisi 12 Mart cuntacılarına gözaltına alındı, işken- cedan geçirdi ve tutuklandı.

1973 genel seçimlerinde DİSK, CHP'yi destekleme çağrısı yaptı. DİSK, 1974 Kıbrıs çıkartılmasından sonra, harekati destekleyen bir muhtıra yayınlıyarak, kurulan savaşta foruna işçilerin bir yemine vermesini istedi. 16 Eylül 1975'te yasalastırılma hazırlığı yapılan "DGM'lere Hayır" gösterileri düzenlendi. Dört gün süren eylemlerde hayat durma noktasına geldi. 16 Mart 1978'de yedi devrimci öğrencinin katledilmesi karşısında, DİSK 20 Mart'ta faşist saldırı ve cinayetleri protesto için iki saatlik iş bırakma eylemi yaptı. Türkiye'nin dört bir yanında çarklar durdu, makineler sustu. Elektrik ve sular kesildi. Trafik kilitlendi.

5 Ocak 1979 yılında DİSK, Kahramanmaraş katliamını protesto için işçileri saat 11'de 5 dakikalık saygı durusuna çağırdı.

Ecevit hükümeti 1979'da 1 Mayıs'ın Taksim'de kutlanmasını yasakladı. DİSK yöneticileri 1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'nda olacağız" açıklamasını yapınca sendi- kalan basıldı ve DİSK Genel Başkanı ve yöneticileri gözaltına alındılar. 12 Eylül cuntası DİSK'i kapattı. Yöneticilere teslim olma çağrısı yaptı. Bu çağrıya uyan DİSK yöneticileri kuşalları önünde uzun kuyruklar oluşturuldu. 16 Temmuz 1991'deki duruşmasında DİSK'in beraatine karar verildi. 20 Ekim 1991 genel seçimlerinde SHP'ye olan inancını açıklayan DİSK, aynı zamanda SHP'nin desteklenmesini istedi.

DİSK yöneticileri kongre ve toplantılarda "çağdaş sendikacılık" anlayışı ile DİSK'i hem teorik hem de pratik olarak geri çekme çabası içine girdiler. DİSK, 992 1 Mayıs'ın'ı Hak-İş ve Türk-İş'te beraber Ankara'da salonda kutladı.

leceği açısından büyük önem taşıyor. Kendisine devrimci-demokratın diyenler, genel kurulda ya kendi pratiklerini sorgu- layarak devrimci demokrat olmanın, sınıf ve kitle sendikacılığının hangi politikalar- dan geçtiğini görecektir, ya da DİSK'in iyice Türk-İş zeminine olumasına seyirci kalacaktır.

İşçi sınıfı DİSK açıldığında, "DİSK gerçekten DİSK olmak istiyorsa, önceki DİSK'i aşacak politikalar üretmeli" anla- yışında idi. Oysa DİSK "çağdaş", icazetçi, bir pratik ile daha genlere gitti, işçilerin birikmiş aiddaten ve menkulileri üzerinde koltuk kavgası yaptı. Bugün de DİSK üzerinde yeni oyunlar var. Bu oyunlar DİSK'in 9. Genel Kurulu'na koltuk oyun- ları olarak yansıyor. Bir yanda DİSK'in su anki tutumunu fazlasıyla devrimci bu- lan Özcan Keskeç'in, diğer yanda kendile- rine Devrimci Demokrat Platform adını veren muhaliflerin grubu.

Özcan Keskeç'in Düzene Uygun DİSK Arayışı

Özcan Keskeç'i işçiler başından beri DİSK içerisindeki sağcı çıkışlarıyla tanı- maktadırlar. O konuşmalarında sendikal birliktin söz ederken, hep Türk-İş'e ka- yıtsız şartsız bir olmayı kastetti. Çağdaş sendikacılık en çok onun görüşüydü. Bu nedenle DİSK'in mevcut tüzüğünü dahi fazla radikal, günümüzde göre fazla devri- mci bir tüzük olarak görmek. Sosyal- İş Genel Başkanı olan Özcan Keskeç'in DİSK genel başkanlığına aday olacağı açıklandı. Genel başkan olmasa bile, Keskeç'in, yönetimde yer alma ve DİSK'in tüzüğünü değiştirme yönünde çalışmalar yaptığı da biliniyor. Örneğin, tüzük maddesindeki, "Faşizme, cuntacı- ğa, oligarşiye, baskıya, zulme ve işken- ceci tüm rejim ve dikta yönetimlerine karşı mücadele" yerine, parlamenter de- mokrasiyi öneriyor ve "her türlü şiddet kullanımına karşı çıkmayı ve meşru bir tutum izlemeyi" esas alıyor.

Bu temel görüşlerden de anlaşılacağı kadarıyla, Özcan Keskeç'in, kimliğini pratikte henüz bulamayan DİSK'i iyice yı- yıp biteceği, düzenin alkışlayacağı bir noktaya getireceği açıktır.

Kongreci "Devrimci Demokrat Platform"

DİSK'in genel kurulundan önce bir araya gelen Dev-Sağlık-İş, Deri-İş, Lim- ter-İş, Keramik-İş, Nakliyat-İş, Yeraltı Maden-İş, Hürçan-İş, Türkçe-İş ve Asis sendikaların genel kurul için "Devrimci Demokrat Platform" adıyla bir oluşum kurdular. Platform sözcüsü Dev-Sağlık-İş Genel Başkanı Doğan Halis, bu oluşu- mun amacını şöyle betimledi: "DİSK'teki devlet güdümü, sınıf uzlaşmacı ve bü- rokratik sendikal anlayışları yönetimden uzaklaştırmak, mücadeleyi bir DİSK yö- netimi oluşturmaktır." Bu sözler elbette gü- zel, ancak güzel ve samimi olmayan, bu sendikaların şimdiye kadar bu uğurda gerekeni yapmadıdır. Bunlar, Ören'de üç yıl önce alınan kararlara seslerini çı- karmadılar. "Amacın işçi, bu yönetimi ve anlayış mücadelesi ile değiştirmek" de- diler. Ancak yerlerinde saydılar, işçi sını- fının dayatıcı sorunları ve talepleri var- ken, bunlar kılınan kıpırdamadılar. Şimdi ise, kongre öncesi "devrimci" oldular.

Bu platform genel yönetimden en az üç devrimci-demokratın yer almasını ister- ken (Genel-İş, Tekstil, Birleşik Metal-İş sendikalarından), 18 sayfalık bir de dek- larasyon yayınladı. Deklarasyonda "DİSK'in sınıf ikelelerinden taviz verile- yeceği" açıklandı. İşçiler ise kendilerine devrimci-demokratı diyenlerin bu kong- re muhalefetinde değil, kongre ve öncesi süreçte de ispatlaması gerektiğini bi- linci içerisinde.

Devrimci Demokrat Platform'un, Tekstil Başkanı Rıdvan Budak'ı aday göstereceği sanılınca, Rıdvan Budak'ın yapısı bu platformun amaçlarıyla açığa çıkıyor. Çünkü Rıdvan Budak genel başkanlığa aday olacağını açıklayan Ge- nel-İş Genel Başkanı İ.Hakkı Onal gibi SHP'ye olan yakınlığı ile tanınıyor. Bu- nun dışında Rıdvan Budak'ın bir patron olma yolunda işverenlerin de icazetini almış bulunuyor. Kendi işkolunda işve- renlere yakınlığı ile tanınıyor. Hatta Sa- bancı'nın Adana'daki işyerlerinde yapa- nı örgütlenmede Sabancı'dan destek aldığı da biliniyor. Geçmişte ve bugün Tekstil'de direniş kınılığı ile tanınan Bu- dak', bu platformun desteklemesi ikyüz- lüklük değil midir?

"Devrimci Demokrat Platform"da yer alan sendikaların DİSK'i mücadeleci kim- liğe kavuşturması yolunda 9. Genel Ku- rul öncesi pratikler bu konuda umut ver- mekten, bunun dışında gerek K.Neboğ- lu, gerek İ.Hakkı Onal'ın aday olmasının DİSK'in yerinde sayması demek olacağı açıktır. Özcan Keskeç'in ise bundan daha ötesi olarak, DİSK'in andındaki devrim- cilğin dahi kaldirılmasına yönelik bir ça- ba sarf edileceğidir.

İşçi Sınıfı DİSK'i Sahiplenmelidir

DİSK olumluluklarıyla, daha çok da olumsuzluklarıyla işçi sınıfı inindir. DİSK, grev kırıcılığına karşı işçilerin işyeri öne- llerinde sopaları beklemesidir. DİSK, De- mirdöküm, Singer işgalleridir. DİSK, "DGM'lere Hayır" mitingleri, "NATO'ya Hayır" sloganlarıdır. Evet, geçmişte DİSK işçisi budur. Kafaları geçmişte re- formist, revizyonist anlayışlara endeksel olanlar ise bu olumluluğu dünden bu ya- na kemirerlerdir. İşçiler, yeniden açıld- ında DİSK'in kendisini aşmasını bekler- ken, onlar hem anlayışlarıyla, hem de eylemsizlikleriyle DİSK'i daha da geri gö- türdüler. Geline aşamada ise, neredey- se cenaze namazını kılmaya hazırlanı- yorlar. Hayır! DİSK, işçi sınıfının devlet sendikacılığına olan bir tepkisiydi. Dün olduğu gibi bugün de, bu tepki geliştiril- meli, birikimlerin kongre salonlarında bo- ğulmasına izin verilmemelidir.

Devrimci-demokratların bugün DİSK kongresinde yönetime aday olacak bir güce sahip olmaması kimseyi karamsar- lığa düşürmemelidir. Bu politikaların sınıfın çıkarları temelinde, yarıları düşünerek hayata geçirmeye başladığımızda, DİSK gerçek kimliğine kavuşacak, eskiyi aşar- ak yaşayacaktır. Devrimci-demokrat iş- çiler bunun sabrı ve kararlılığıyla hareket etmeli, asıl mücadelenin farklı sendika şemsiyeleri altında bulunsu da, bütün iş- çilerin mücadele birliğinde yattığını bi- melidirlir.

Samsun'da Savcıdan küfürlü tahrik

Samsun (Mücadele)- Samsun Cumhuriyet Sava yardımcısı İsmail Erbey, makamına dilekçeyle bayıran Mecit Süren'i tar-taklayıp, hakaret etti.

Mecit Süren Samsun Cezaevi'nde yatmakta olan kardeşini görebilmek için 29 Temmuz Cuma günü savcılığa yazılı bayıru-ruda bulundu. Savcı ise Mecit Süren'e saldırarak hakaret etti. Olay adliye koridorlarına da taşdı. Kendisine küfür edilerek tahrik edilme istendiğini belirten Mecit Süren gazetemize bir açıklama yaparak bu durumu protesto ettiğini belirtti.

Bu olay ilk değildi. Cumhuriyet Bayırsavcılığı'nda görevli Savcı İsmail Erbey bu tip davay-lara daha önce de bayırmıştı. Pek çok insana hakaret ve kü-fürler yaptırarak tahrik etmiş sonra da polise teslim etmişti. Geçtiğimiz yıl gazetemizin Sam-sun Temsilcisi Fatma Halıya Tungan, gazetemizin okuru Ca-ner Kılıç ve Özgür Karadeniz gazetesi Samsun Temsilcisi Mus-tafa Kurmalı'ye karşı da aynı yöntemi izleterek siyasi polise teslim etmişti. Ve saldırı korido-runda, onlara insanın gözü b-nünde, direnen insanlara polis-lerle birlikte tekme-tokak sal-dırımı, küfür etmişti.

Nuriye San Ankara'da cezaevindeki tutsaklara destek vermek için açlık grevi yapan ve SHP Genel Merkezini işgal eden bir TİYAD'lı anayla açlık grevi bittikten sonra görüştük:

"Evladlarımızla birlikte direndik, kazandık"

Yozgat, Aydın ve Buca'da direnen tutsakların aileleri olarak bir araya gelmiştik. Açlık grevini İHD'de sürdürüyorduk. Ancak Yozgat Cezaevi'nde direniş ölüm sınırına yaklaşmıştı. Acele bir şeyler yapmamız gerekiyor. Hep birlikte SHP Genel Merkezi'ne git-meye karar verdik. Bu girişimimiz son-uç verdi. Yozgat Cezaevi'nde anle-ma sağlanmıştı. Yozgat'taki tutsak-ların aileleri bu olayın üzerine gitmeyi düşündüler. Biz ise Buca ve Aydın ce-zaevlerindeki sorunlar çözülmemen-den SHP'deki işgale ve açlık grevimize son vermeyi dü-ğünmüyorduk. Tartıştık. Kimi aileler Yozgat Cezaevi'ndeki durumu bakıp geleceğiz dediler, ancak gelmediler. Bizi yalnız bıraktılar. Ama biz üç beş kişi de kalsak sorun çözüle-ne dek direniş sürdürmeye kararlıydık. Buna göre davrandık.

Fikri Sağlık aracılığıyla Adalet Bakanlığı müstefarıyla, Cezaevleri Genel Müdürü Zeki Güngör'le görüşmeler yap-tık. Ayrıca Mustafa Timisi, Cevdet Selvi, Onay Alpago, Meh-met Gülcüoğlu, Yehit Süpürmez, Mustafa Kul, Mehmet Keri-moğlu ve SHP avukatlarından Şerif Felekoğlu ile bir dizi görüşmeler yaptık, ancak sonu bir sonuç alamadık. İstek-lerimizi tüzük dışı olarak nitelendirilirken, bir yandan da bi-zi Genel Merkez binasından çıkarmaya çalıştılar. Bizim ısrar-ı ve tutarlı tavırımız sonucu direnişimizi polis zoruyla kırmaya çalıştılar. Bulunduğumuz odanın kapısı üzerimize kilitlendi, tecrit edilmek istendik. Ancak bunu da boşa çı-kardık. Evlatlarımız kazandı. Onların zaferini duyur duyuruz biz anılar birbirmize sarıldık, birbirimizi kuttadık. Evlatları-mızla birlikte direndik, kazandık. Anayız Haklıyız Kazana-cağız. ☺

Tutsakların direnişi zaferle taçlandı

Cezaevlerindeki açlık grevi direnişleri bir kez daha devrimci tutsakların zaferiyle sonuçlandı. Uzunca bir süredir tüm ülke çapındaki cezaevlerinde bir saldırı kampanyası başla-tan idare öncelikle tutsakların siyasi kimliklerini yok etmeye çalıştı. Siyasi temsilciliği tanı-mak istemedi, yayınlara, mek-tuplara yasak koymaya çalıştı, tutsaklara çatıldaki hoparlör-lerden mehter marşları dinletti. Sudan gerekçelerle tutsakların bulunduğu koşullara saldırarak onları dayaktan geçirdi. Koşullardaki tutsakların dü-zenlediği panoları devrim şehit-lerinin fotoğraflarını, resimlerini parçaladı. Bu saldırıların yanı-sıra görüş yasağı, hastaneye, mahkemeye çıkışlarda onur-suz üst aramaların dayatıl-ması, fiili saldırılar vb. ile tut-saklar sindirilmeye, susturul-maya çalışıldı.

Bu saldırılar ükenden dört bir yanındaki cezaevlerinde, Bu-ca'da, Aydın'da, Konya'da, Yozgat'ta, Malatya'da, Çankır-ı'da ve daha niceceinde başla-tılan direniş duvarına çarparak parçalandı. Çünkü tutsaklar 12 Eylül sonrasında egemenlerin zindancılık politikasını yerle bir etmenin onurlu geleceğini ya-ratmışlardı. Onurlu olmanın in-sanca yaşam haklarının savu-nularak korunmasını tek ko-

Aileler cezaevlerindeki tutsakları direnişlerinde yalnız bırakmadılar. Onlar da tutsaklarla birlikte açlığı paylaştılar.

gütunun direniş ve mücadele yolunu yaşayarak öğrenmiş ve göstermişlerdir.

Süresiz açlık grevleri en son Aydın ve Buca'da sona erdi.

Ankara'da SHP'yi işgal ederek, açlık grevi yapan tutsak ailelerinin bir kısmı Aydın ve Buca'da cezaevi idareleriyle görüş-mek için Aydın'a gitmişlerdi. Aile-le rin idareyle yapı-lan görüşmele-rin ardından 30 Temmuz Cumar-tesi akşamı salı-

lerinde Aydın Cezaevi'ndeki di-ynadı.

reniş amacına ulaşarak sun- test. Diğer cezaevlerindeki saldı- günde yapılan açıklamada erdi. Buca Cezaevi'ndeki açlık raları protesto ve tutsakların di-

grevi ise 2 Ağustos günü tut renişini desteklemek için Sağ- olarak bu ve benzer olaylar sakların taleplerinin kabul edil malcular Cezaevi'ndeki CKB karşısında üzerimize düşen so-

mesiyeye sona erdi. Evlatlarımız sahip çıkmak, açlık grevi Aydın Cezaevi'ndeki biliyor, bu konuda kamuoyunu tepki onların üzerinde devlet terö- açlık grevinin bitirilmesi üzerine göstermeye çağırıyoruz." dendi.

rünü bertaraf etmek için evlat- 31 Mart günü sona erdi. GKB

Sivil faşist saldırıların boşa çıkartacağıız

Konya'da sivil faşistler yükselen devrimci mücadelenin önünde set oluşturmaya çalışıyorlar. Konya poli-siyle iç içe olan bu grüv, Konya'daki devrimci demokralara birçok kez sal-dırlar düzenlediler. Konya'da açılan her yeni mevzi, bu çetenin tehdit mek-tuplarıyla karşılaştı.

Konya'da gazetemizin okuru Meh-met Eker de sivil faşistlerin saldırısına maruz kaldı. 2 Temmuz gecesi saat 23.00'de Mehmet Eker yolda yürürken yanına gelecek tanıdığı bir kişinin adını veren ve konuşmak istediğini söyleyen bir kişi okumuzu Eroğlu Li-sesi'nin arkasındaki ıssız yere götür-dü. Bu sırada arkadan gelen birisiyle birlikte sivil faşist olan bu iki kişi oku-rumza "Kendine dikkat et, senin he-sabını görürüz" diyerek saldırdılar.

Mehmet Eker'in vücudunun çeşli yer-lerinde darp sonucu ezilmeler ve yaralanmalar oluştu. Kendisine karşı dü-zenlenen saldırıyı gazetemize ileten okurumuz, sivil faşistlerin devrimcileri sindirmeye yönelik bu saldırılarının boşa çıkartacağını, baskıların hiçbir zaman mücadelenin önünde engel olamayacağını belirtti.

tutsaklarının destek açlık grevi 14 gün sürdü.

Cezaevindeki açlık grevleri kazanımla sonuçlanırken dev-rimci tutsaklara yönelik saldırı-lar yer yer yeniden gündeme geliyor.

Çankırı Cezaevi'nde diğ gü-venlikten sorumlu askerlerin hastaneye ya da mahkemeye çıkan devrimci tutsaklara yöne-lık saldırıların tehdidi ve keyfi uygulamaları yoğunlaşıyor. Son bir uygulama olarak tut-saklar askerlere kelepeçelene-rek götürölmek isteniyorlar. Cezaevi idaresi ise "Bu olay-dan biz sorumlu değiliz" diye-rek saldırıların meşrulaştırmaya çalışıyor.

Askerlere kelepeçelene-rek götürölmeyi reddeden siyasi tutsaklar tedavii olamıyorlar. Çankırı Cezaevi'ndeki Devrim-ci Sol, TKEP, PKK tutsakları bir açıklama yaparak cezaevi idaresinin ve diğ güvenliğin keyfi baskıların protesto ettiler. Ve bu keyfi uygulamaya sona erene dek hastaneye gitmeyeceklerini belirttiler.

Ayrıca Ankara Merkez Ka-palı Cezaevi'nden Devrimci Sol tutsakları adına bir açıklama yapan Nevzat Şahin bir süre önce Urfa Cezaevi'ndeki bir bayan tutukluya görevliler tara-fından tecavüz edilmesini pro-testo ettiklerini belirtti. 29 Temmuz

testo ettiklerini belirtti. 29 Temmuz 31 Mart günü sona erdi. GKB

Yerel basında yeni bir ses Özgür Çukurova

Adana'da devrimci-demokrat basına yeni bir soluk daha katıldı: Özgür Çukurova, iki sayfa 30 Temmuz'da yayınlanan ve 15 günlük periyoda çıkacak olan gazete Çukurova halkının sorunlarına eğilmeyi, emekçilerin sesi olmayı hedefliyor. Adana büromuzun görüşüğü Özgür Çukurova çalışanları ilede gazeteyi haftalık çıkarmayı düşündüklerini belirttiler. İlk sayılarında Çukurova halkına kendi sesleri olacak Özgür Çukurova'yı desteklemeleri çağrısında bulunuyorlar:

"Çaresizliğin, çözümsüzlüğün insanları boğmaya başladığı dönemde "umut" olarak çıkıyoruz karşınıza. Yeniliş, umutluluk, yarınların mustucusunuz.

Özgür Çukurova'yız. Bütün arkamızda ne semayie grupları, ne de uluslararası tekelci sermayedardır var.

Yeni bir gazeteyiz. Bilgi-saygılarımız ve banka hesaplarımız yok ama haklılığımızdan aldığımız güç var yüreğimizde.

Sesimiz sesinizde görülecek. Çukurovalı işçi, köylü, memur, öğrenci kardeşler, yaşadığınız tüm sorunları bizimle paylaşın. Çözüm yollarını birlikte arayalım. Yanı başımızdayız...

Gelin gazetemize dört elle sarılalım. Tek ses, tek yumruk olalım. Güç ellerimizde

Bir darbeci prototipi; Necdet

Necdeti ırsat döneminde tanıdık, "Üstün yetenekler" ve "derin bilgisi" ile tam da dönemin iltifatlarına cevap verebilecek bir cezavezi eskisiydi. İçeriden çıkmadan önce kendini tanıtmaya başlamıştı bile. Çektiği garip fotoğrafları kendini tanıyanlar varsa tanısın diye diğer cezavezilerine gönderdi. Fotoğraflı alıntılar sanki plajda dolaşmış gibi sortila poz veren bu garip tipe bakıp "Bu da kim ya-hu" diye birbirlerine sorarlardı.

Beklenen gün gelip Necdet dışarı çıkınca, hareket herhangisi bir konuda bilmediği hiçbir şey olmayan bir adama kavuşmuş oldu. Bilmediğiniz bir şey olursa fazla düşünmeden ona sorabilirsiniz. O mutlaka bilirdi. Sorulan, sorulmayan bütün sorulara cevap vermek için saatlerce konuşmak onun işiydi. Konuşmaktan duramazdı.

İllegaliteyi, sokağı, kuraları çok iyi biliyordu. Bunlar zaten onun yaşam biçimiydi. Bunları sonradan öğrenmemişti. Doğuştan biliyordu. Örneğin çok pahalı elbiselerin, çok lüks lokanta ve pastanelerin içinde olursanız illegal olunuzdur. Aksi takdirde polislin dikatini çekersiniz.

Lüks bir lokantada verilmeyen, spor bir arabaya gidilmeyen bir randevu durması tabii can sıkıcı bir durumdur bu, ama artık çaresiz sokakta buluşmak gerekiyordu. Ama o, bu can sıkıcı randevunun da puf noktalarını biliyordu. Gelecek olan yoldaşın güzergahına girmesini bekler, mutlaka ondan sonra sokağa girerdi. "Randevularla verilen saatte ve belirlenen tarzlarda girin" kuralı belki hareketin kadroları için geçerliydi ama Necdet için önemli yoktu. O, farkı bil kadroydu. O, bir darbeci adaydıydı. Darbeci olmak her kadronun harcı değildi. Aykırı olmak gerekirdi. Yine, sokağa giren arkadaşın arkasından yetiştirince bu tam Necdet işi bir buluşma olurdu. Kendini sağlama almak sadece onun hakkıydı. Onu randevu saatinde bekleyen, geçitlikçe bin bir türlü soruyla çevreyi kontrol eden ve uzaklaşan yoldaşın durumu Necdet'i ilgilendirmezdi. Kendisinin artık gelmeyeceğini düşünüp beklemek süresini doldurarak güzergahı terk eden arkadaşla farklı noktada ve zamanda yaklaşıp, sürpriz yapmasını çok sevdi.

Güvenlikten anladığı sadece kendi güvenliyi idi. Aslında bunun için hiç kimse ile görüşmesini daha doğru olurdu ama serde devimlik pardon darbecilik vardı, kafası bu kadar çalışıyordu.

Bir örgüt adamı olmanın ne demek olduğunu çok iyi bildiğinden, araba kullanırken yoldan geçen sarhoş zevk olsun diye çarpıp, kedileri ezmeye çalışır, arabayı mağazanın vitrininden içeri sokup bırakırdı. Az sonra bu eserini seyretmek için tekrar vitrini yerle bir olmuş mağazanın önüne gelirdi. İllegalite gereği yolda başka arabalarla yarışır, atraksiyon yapmaya çalışırdı. Her konuda olduğu gibi direksiyon konusunda da uzman idi (Bu uzmanlığı ile kedii köpek ezdikçe mutlu olurdu. Çünkü o, bir sadıstı).

Hareketin olanaksızlıklar içinde bulunduğunu en sıkıntılı günlerinde bile pahalı elbiseler, lokantalarda brakılan yükü bahşılar, hep Necdet'in illegalitesi içindi. Bütün rahatına düşkün özelliklerini, zaaf ve eksikliklerini tatmin etmenin yollarını bulmuştu. Hareketin bütün olanakları onun için harcama idi, illegalite gereği Marlboro içerdii. O kadar sık, pahalı kuyfate dolaşan biri başka sığa-

Necdet bütün ülkede resimleri asıldığı için (bu resimleri ondan başka duyan, gören olmadı ama önemli değil o öyle söylüyordu) çalışma koşullarının kalmadığını öne sürüp yurtdışına çıkmak istiyordu. Daha önce herkese öve öve anlatıldığı illegalite anlayışı, uyanıklığı, cesareti anlatılan onu kurtaramıyordu. Hem zaten Avrupa'da işler pek iyi gitmiyordu. Oraya birisinin çekidüzen vermesi gerekiyordu. Tabii ki, hareket bu iş için Necdet'ten başkasını bulamazdı. Mümkün değildi.

ra içmezdi herhalde, illegalite kuralına uydu mu tam uymayıyordu. Her şeyin en lüksünü alıp yerli ucuza sigara içmek olmazdı. Profesyonel bir adam bu tür küçük ayrıntıları unutmamalıydı. Cebindeki son paralarını Necdet'in güvenliği için onun Marlboro'suna kapıran bir arkadaş artık bu duruma isyan edince hemen "burnu sürtülecekler" listesine alındı. Necdet'in illegalitesini bozmaya kimin ne hakkı vardı? Otobüse binmek için para bulamayan, aç yatıp kalkan kadrolar bir yana, o bir yanaydı. Eh, bu kadar da olurdu. Hareketin kadroları onun kadar bilgili, yetenekli olmadığı ve olamayacağı için, tabii ki tüm olanakları Necdet'e feda olacaktı. Nasıl olsa gün gelir harekete borcunu öderdi. Gerçekten de günü geldiğinde ırz düşmanların, hırsızların, kalın kafalıların yanında yer alıp harekete kurtararak bu borcunu fazlasıyla ödedi. Bugün de hala hareketi kurtarmaya devam ediyor.

Kurtarma huyu fedakarlığından geliyor. Eskiden beri böyleydi. Bir kille ilişkisinin evinde güzel bir müzik seti mi var, "bu set gecekonduya gitmezdi." Çelişkili bir durumda, evde genel görüntüyü bozdugu için ev bu müzik setinden kurtulmalıydı. Tabii bunu yapacak tek fedakar kadro Necdet'ti. Evi müzik setinden kurtarıp, orayı doğal görüntüsüne kavuşturur ve çaresiz müzik setini kendi oturduğu o lüks semtteki daairesine taşırdı. Tabii ki, illegalite gereği Necdet nelere katlanıyordu.

Çok cesurdu. Onun için bir operasyonda erkekliğiğın onda dokuzu kuralına harfiyen uydı. Sakatlığı yüzünden ve aynı zamanda önem olarak bir evde uzun müddet kalması gerekiyordu. Kalacağı ev bir aile eviydi. Gece gündüz geleni geçeni gözler, sokakta hep polis arardı. Polis fobisine girmişti ve asablaşmış yerinde duramıyordu. Evdekiler onu sakinleştirilmeye çalışırlarsa buna dayanamaz "Ben korkak mıyım" diye onlara çıkışırdı. Hem sürekli polislin kendisini aradığını, resimlerin şehnin dört bir yanına yapıldığını, artık Türkiye'nin hiçbir yerinde çalışamayacağını anlatır, hem de camin önünden ayrılmazdı. Tabii bunları hep kuralar gereği yapardı.

Polis korkusundan sokağı gözlemliyordu zaten. Ama o koşullarda bile istihbarat çıkarmaktı. Akşama kadar kaç sivil geçti, kaç bizi timden hemen anlar, her aşamı bunların dokümanı yapırdı. Tabii o koşullarda bile camin önünden

ayrılmayıp istihbarat çıkarmasını evdeki aile anlamıyordu. Ailenin tek gördüğü Necdet'in polis korkusundan gece uyuyamaz olduğu, giderek davranışlarının değiştiğiydi. "Polis her an evi basabilir." Devamı bunu söylüyordu. Asablaşmış, tepkisel, huzursuz bir halde günlerini penceresinin önünde geçirirken kibirinden ve çok bilmişliğinden bir şey eksilmedi. Korkaklığını gören ev halkını susturmaya çalıştı. Neyse ki bütün Türkiye'de resimlerinin asılıp, dağılmasına rağmen (!) evi polis basmadı. Bu kadar meşhur olup da tanınmamak adına gidiyordu. Hem polis fobisinden ölüp ölüp diriliyor hem de camin önünden ayrılmıyordu. Nihayet bir gün onu eve yerleştiren arkadaş bazı oportünistlerin kendisini camdan görüp fark ettiklerini söyledi. Ayrıca "Cezaevinde tanındığını ve pek sevmediğini" de belirtti. Hala düşünürüz sevdiği oportünistlerden olsaydı ne olacaktı? Eve çağırmı davet edecek?

Görev yaptığı arkadaşlarına karşı da kaba ve sektek yaklaşırdı. Kazzara kendini bir uyarıcı olsa ona düşman kesilirdi, ukala, terbiyesiz biri bir dil vardı.

Akdağlara bağırır, hareket eder, sorumluluk perdesine sığınır, insanları ezzerdi. Bu konularda kendisine yapılan hiçbir eleştiriyi hareketle iletmezdi. Ne var ki hareket kendisini iyi tanıyordu.

İlende bu dönemin muhakemesi yapıldı. Cezza altyığında kendini en iyi tanıyan Niyaz'ların, Sabotajların yalan söyledığını ifade etme cüretini de gösterdi, onu yanlış anlamışlardı, kuralıara bağlılığını, fedakarlığını, kahramanlığını karşılığı böyle mi olmalıydı. Neyse ki hareket o günlerde henüz bu kadar vefasız değildi Necdet bütün ülkede resimleri asıldığı için (bu resimleri ondan başka duyan, gören olmadı ama önemli değil o öyle söylüyordu) çalışma koşullarının kalmadığını öne sürüp yurtdışına çıkmak istiyordu. Daha önce herkese öve öve anlatıldığı illegalite anlayışı, uyanıklığı, cesareti anlatılan onu kurtaramıyordu. Hem zaten Avrupa'da işler pek iyi gitmiyordu. Oraya birisinin çekidüzen vermesi gerekiyordu. Tabii ki, hareket bu iş için Necdet'ten başkasını bulamazdı. Mümkün değildi. Hareket ise polis fobisinden başına bir iş gelmesin, bu haliyle bir zarar vermesin diye onu yurtdışına görevlendirmenin hazırlıklarını yaparken, o halindeki Avrupa'yı kurtaracağı günün geldiğini düşünüyordu. Kurtarmak onun işiydi. Ama 13 Eylül sabahı horul horul uyurken hareketin başkaları tarafından kurtarıldığından haberi yoktu. Duyduğunda çok kızdı. Nasıl kendisinin haberi olmazdı. Hareketi mutlaka o kurtarmalıydı. Önce ırz düşmanlarıyla işbirliği yaptı ve sırası gelince hareket bir kere daha kurtardı.

Biz yine o günlere dönelim. Yurtdışına çıkma hazırlıkları bitmişti. Ama çok cesur olduğundan dışarı adımını atmamak istemiyordu. Adeta utanmasa Avrupa'yı buraya taşıyın diyecekti ama buna onun da aklı yalmıyordu. Yapılan pasaportu beğenmiyordu. Sorumsuzun bu duruma kızarak "Bu kadar pımpırıklenmen yeter. Elindeki pasaport bu iş için uygundur." demesiyle bu süreç onun kafasına yatmasına rağmen noktalandı. Evden ayrılacağı gün, bütün ev halkı onun illegalitenin kuralına sonuna kadar uyması sayesinde Avrupa'ya gittiğini biliyorlardı. Sefer hazırlığı içinde olan Necdet "Madem an-

laşmışlar, vedalaşmakta sakınca yok" di-yordu.

Ev halkı ise ondan kurtulmanın, ellerinden bir kaza bela çıkmadan göndermenin sevinciyle onu yollu ettiler ve Avrupa'daki yoldaşlar için üzülmemekten kendilerini alımadılar.

Yollu edildiğinin ertesi günü eve geri döndü, beyazda bu defa da geçiş içinde kendine yardımcı olacak kişinin "tipini beğenmemiş, tipinden gıcık kaplığı için" seferini iptal ettirmiş. Bu davranışı ile birçok şeyi riske sokması onu hiç ilgilendir-miyordu. Varsa yoksa kendi güvenliğiydi. Neyse sefer sırasında kimsenin içinden gıcık kapırmaması için zar zor ikna edip 2. sefere çıkartıldı ve Avrupa'yı kurtarmaya gitti.

Fakat Avrupa kurtarıldan geçilmiyordu. Mafya Necdet, buna canı sıkılırsa da belli etmedi, onun da zamanı gelecekti.

Düşman, hırsızlar 13 Eylül sabahı hareketi ve memleketi kurtarmak için koruma ve kollama işyanına başladıklarında Necdet yatağında uyuyordu, ilerde haberi olduğunda "Ben size hareketin nasıl kurtarılaacağını göstermiş" diye düşündü ama ırz düşmanlarıyla işbirliği yapıp rübe almak da hoşuna gitti.

Onun iç düşmanlarıyla kol kola olması ise kansının hoşuna gitmiyordu, onu iç düşmanlarından kurtarmak için o da Avrupa'ya çıktı. Kansının da kurtarıcı olarak katlanmasını anlaşılan. Ne de olsa körle yatan şaşı kalkardı. Böylece Türkiye'yi "bir beladan" mutlaka kurtaracaklardı.

Karısı Avrupa'ya çıkp "Necdet iç düşmanlar ile dolaşmaz" dedi, ama Mafya Necdet bu duruma çok kızdı. O tam bir kazak erkeklik. Kadından akıl almazdı. Kadın dediğin evde oturur, çocuk büyütürdü. Kurtarıcılara akıl vermek, hele ikna etmeye kalkışmak affedilemezdi. Böylece Necdet nasil bir kazak erkek olduğunu dosta düşmana göstermiş oldu. Zaten bu bütün kurtarıcılarda ortak bir özellikti. Tüm koruma ve kollama işyanına katılan asiler, erkekliklerini ispat etmek için birbirleri ile adeta yarışa girerler, bu yarışta sadece 1. İbrahim tal topladı.

Kontranın çocukları ile işbirliği yapan bu ikinci kurtarıcılar her şeyi kurtarmaya devam ediyorlar ama eski işbirlikçileri de artık kendilerine "darbeci" diyor. Yani kim kimi kurtardı, kurtarılanlar ne oldu, ambalar neden su alıyor, canını kurtarmak için devlete sığınanların olduğu bir yerde, fareler niye kaçmasın, asil kapitanlar neden bu kadar çok, hangi gemide yine isyan oldu, yoksa sandıklar mı, kim gemiyi karaya oturttu, Şener'e İbrahim bu gemiyi kurtarmasını şimdi, niye gemiyi bırakanlar hemen çokuk sahibi oluyor, bu gemi yoksa Nuh'un gemisi mi, kendilerine kişilik kazandırılanlar ki kitap okuyunca, açık denize çıkmak istemiyorlar mı, neden, kurtarıcılara güvenmiyor mu... Bütün bunları tabii en iyi kurtarıcılar, koruma ve kollama işyanına katılanlar bilir, biz anlamayız. Ne diyelim, böyle kurtarıcılar düşmanlarımızın ve de "dostlarımızın" başına...

Biz yine Mafya Necdet'e dönelim. Sahi Mafya Necdet 2. İbrahim'i de yollu ettikten sonra şimdi ne yapıyor? Yoksa kendisi de mi yollu oldu? Kansı ve çocuğuyla nelerde, nasıl yaşıyor? Çocuğunu nerede nasıl büyütüyor? Şimdi neleri kurtarmakla meşgul? Mafyacılık onun sevdiği ve bildiği tek işti.

Yemen'de emperyalizmin "zaferi"!

Bundan iki ay önce Kuzey Yemen'in saldırısıyla başlayan, Güney Yemen'i yutma hareketi sonuçlandı. Bu hareketin örgütlenilmesinde emperyalizminin parmağının olmadığı, yaşanan gelişmelerin Yemen'in kendi iç gelişmelerinden kaynaklandığı gibi bir hava yaratılmaya çalışıldı da, gerçek böyle değildir. Tam aksine, tüm gelişmeler emperyalizmin "Yeni Dünya Düzeni" atağı çerçevesinde yaşanmıştır. Güneyli kaynakların yenilgiden sonra "Kentteki askerlerin teslimiyle ilgili görüşmeler ABD himayesinde yapılıyor" açıklaması bu gerçeği kanıtlamaktadır.

Sovyetler Birliği'nin parçalanmasıyla birlikte emperyalizm dünya halkları üzerinde etkinliğini, özellikle de petrol bölgeleri üzerindeki sömürü ve egemenliğini artırmaya yöneldi. Öte yandan bu gelişime paralel olarak Sovyetler'in etkisindeki birçok demokratik-sosyalist ülke kendi özgüçlerinden yoksun, uzlaşmaya eğilimli, sağa savrulan bir politik hatta kaydı. Sosyalist-demokratik ülkelerin bu zaafının da etkisiyle emperyalizm, sömürü ve egemenliği dışında kalan ülkelere saldırılarını artırdı. Emperyalizmin saldırılarını bu süreçten ilibaren siyasal, askeri değişik biçimlerde atarak devam etti.

Yemen Demokratik Halk Cumhuriyeti de bu gelişmelerin dışında kalamadı. Kendi içinde taşıdığı zaafının da etkisiyle kısa sürede emperyalizmin etki alanına girdi. Emperyalizm ve Arap Birliği'nin dayatmalarıyla Kuzey Yemen ile önce 1988 yılında "Politik ve Ekonomik İşbirliği", 1990'da da "Birlik Anlaşması" imzalandı. Ancak, bu birleşme toplumun birbirleri içinde eriyip kaynaşmasını sağlamadı. Her iki toplum birleşmeden sonra da ekonomik-siyasal-kültürel birçok yönleriyle iki ayrı toplum olarak yaşamaya devam etti.

Emperyalizm Yemen halkının yaşadığı bu sorunları, Güney'in Kuzey içinde eritilmesine iyi bir zemin hazırlama olarak değerlendirdi. Kuzey Yemen ile ilişkileri geliştirdi. Bu süreçte Kuzey

Yemen egemenleri emperyalizmden güç aldıkça birleşme anlaşmasının gereklerini reddederek, Güney'i savvasız-silahsız teslim almayı, ülke zenginliklerini emperyalizmin ile paylaşmayı amaçladı. Ancak gelişmeler karşısında tüm eksik ve zaaflarına rağmen, daha fazla tahammül edemeyen Güney Yemen Demokratik Güçleri tavırlarını ayrıma biçiminde belirlediler.

Emperyalizm ve Kuzey Yemen bu ayrıltığı Güney Yemen topraklarını Kuzey topraklarına katmak için fırsat olarak değerlendirdi. Bu temelde başlayan Güney'i yutma hareketi emperyalist ülke ve kuruluşların sahte barış ve silah bırakma çağrılarını eşliğinde, defalarca ateşkese rağmen, Güney Yemen bütünüyle işgal edinceye kadar devam etti. Kendi çıkarları zedelediğinde sudan bahanelerle onbinlerce askeri istediği yere çıkartarak emperyalizm, bu kez Yemen'de olup bitenlere seyirci kalmış, göstermelik çağrılarla yetinmiştir.

Emperyalizm Daha Çok Petrol, Daha Sağlam İşbirlikçiler Arıyor

Ortaçağ zengin petrol yatakları ve stratejik yönüyle emperyalizm her dönem önem verdiği bir bölge olmuştur. Ancak sosyalist blokun varlığı koşullarında -özellikle Sovyetler Birliği'nin etki ve gücünden kaynaklı- bu bölgede kendine yerleince sömürü ve egemenlik kallerını yaratmıştı.

Sovyetler Birliği dağıldıktan sonra bu durum değişti. Emperyalizm adım adım karşısındaki güçleri dize gelmeye yöneldi. Bu süreçte bölge devletlerine şiddet ya da baskı yöntemleriyle geri adım atıldırı.

Güney Yemen ise bu gelişmelerden emperyalizm ve Arap Birliği'nin zorlamasıyla Kuzey'e birleşerek payına düşeni aldı. Güney Yemen'i bölge devletlerinden ayıran önemli bir özellikti vardı. Bu özellikle çok uzun olmasa da demokratik-sosyalist bir geçmişe sahip olmasıydı. Güney Yemen geçmiş sosyalist birikimi-

Güney Yemen'in kaybetmesinin, "yutulmasının" ardında, özgüçüne, halkına güvensiz bir önderliğin belirleyici rolü vardır.

nin de etkisiyle emperyalizmin birleşme görüntüsü altındaki Güney Yemen'i yutma oyununu geç de olsa anladı. Üzerine yapılan hesaplan kavrıldığına, bu oyunun bir figüranı olmaktan kurtulmaya, tekrar geçmişteki demokratik Yemen olmaya çalıştı. Bu yönelim elbette olumlu bir adımdı. Ne var ki Güney Yemen, emperyalizmin sömürü ve egemenliğinden çıkmak için atığı bu adımda geç kalmıştı.

Sınıflar mücadelesinde tarihsel haklılık ve ilerlilik uzun erimde ne denli önemliyse; politikada kısa erimde güç olmak da o denli önemlidir. Demokratik Yemen Güçleri ne yazık ki, bu yasağı değiştirerek güçten yoksundu. Bu yüzden Sovyetler Birliği dağıldıktan sonra emperyalizmin elde ettiği güce ve taktiksel üstünlüğe yenik düştü.

Bu gelişmelerle emperyalizm, sömürü ve egemenliğini pekiştirmesinin önündeki Güney Yemen'i ortadan kaldırıncan, öte yandan da Kuzey Yemen ege-menlerine savaşta verdiği destekle iyi bir işbirlikçisi olması yolunda önemli adımlar attırmıştı. Nitekim, Kuzey Yemen hükümeti Güney'i yenmesinin ardından Yemen Planlama ve Kalkınma Bakanı Abdülkerim El-İryani tarafından BM Genel Sekreteri Butros Galili'ye gönderilen mektupla, emperyalizme bağlılığını ifade ederek işbirlikliğini kanıtlamıştır. Arap Birliği ise

emperyalizmi, uzlaşmaya dayalı bir politik hat benimsenmesi bugünlere gelişini kaçırmaz kalmıştır. Bununla birlikte birlik sürecinde zaman zaman sosyalist-ilerici ögelere savunması olumlu olmakla birlikte yetersiz bir tavrıdır. Emperyalizmin, Güney'i, Kuzey aracılığıyla yutma amacı anlayış ayrılıklarında ise geç kalmıştır. Emperyalizm artık Güney Yemen'in zaafını görmüştür. Bu noktada medyasıyla, tank-topu-tüfeği ve de bölgedeki işbirlikçileriyle Güney Yemen'i yutma oyununu sahneye koymuş ve oynamıştır.

Yemen'de sahneye konulan oyun bir kez daha, emperyalizmin şiddet üretmeden sömürü ve zulüm düzenini sürdüremeyeceğini ortaya koymuştur. Bununla birlikte halkların geleceğinin belirlenmesinde doğru devrimci önderliğin olmazsa olmaz önemde olduğuna da açığı kartmıştır. Bugün Güney Yemen halkının içine sokulduğu durumda, özgüçüne ve halkına güvensiz önderliğin büyük payı vardır. Bu eksiklik, Güney Yemen önderliğinin önce emperyalizme uzlaşmasına, gelinen aşamada da Güney Yemen'in yutulmasına yol açmıştır. Şimdiye kadar yaşanan onlarca örnek göstermiştir ki; emperyalizme uzlaşma halklara zulüm ve sömürden başka bir şey getirir. Bu gerçeğin bir kez de Güney Yemen'de kanıtlanması, emekçi halkların kurtuluşunun M-L önderliklerle olacağını bilincilere kazmıştır.

Yemen halkının emperyalizme ve onun uşaklarına karşı verdiği onurlu bir mücadeleyi tarih vardır. Bu tarihte anti-emperyalist, bağımsızlık bilinci ulusal onuruna sahip çıkışı, engin gerilla savaş deneyimi hala belleklerde canlılığını korumaktadır. En önemlisi de M-L doğru devrimci önderliklerin mücadeleden çıkacağını bilmesidir. Yemen halkı her ne kadar bugün doğru devrimci önderliğin eksikliğini yaşasa da, bu eksikliğini giderecek dinamikleri fazlasıyla taşımaktadır.

Yemen halkının emperyalizme ve onun uşaklarına karşı verdiği onurlu bir mücadeleyi tarih vardır. Bu tarihte anti-emperyalist, bağımsızlık bilinci ulusal onuruna sahip çıkışı, engin gerilla savaş deneyimi hala belleklerde canlılığını korumaktadır. En önemlisi de M-L doğru devrimci önderliklerin mücadeleden çıkacağını bilmesidir. Yemen halkı her ne kadar bugün doğru devrimci önderliğin eksikliğini yaşasa da, bu eksikliğini giderecek dinamikleri fazlasıyla taşımaktadır.

Yemen halkının emperyalizme ve onun uşaklarına karşı verdiği onurlu bir mücadeleyi tarih vardır. Bu tarihte anti-emperyalist, bağımsızlık bilinci ulusal onuruna sahip çıkışı, engin gerilla savaş deneyimi hala belleklerde canlılığını korumaktadır. En önemlisi de M-L doğru devrimci önderliklerin mücadeleden çıkacağını bilmesidir. Yemen halkı her ne kadar bugün doğru devrimci önderliğin eksikliğini yaşasa da, bu eksikliğini giderecek dinamikleri fazlasıyla taşımaktadır.

ETA savaşa devam ediyor

İspanya'da Basque bölgesinin bağımsızlığı için mücadele eden ETA, silahlı eylemlerini sürdürüyor.

ETA tarafından, 29 Temmuz günü başkent Madrid'te bir generelin arabasına düzenlenen bombalı saldırıda arabada bulunan generelle birlikte iki koruması da öldü.

İspanya Savunma Bakanlığı Servisine Dairesi Genel Müdürü olan General F. Vaguellas'ın öldürülmesi, "İspanya'da silahlı mücadele ve ETA bitti" diyen "sosyalist" hükümeti de çok etti.

Orduya yönelik silahlı eylemlerini yoğunlaştıran ETA, 1 Haziran'da yine bir genereli vurmuştu.

Nijerya'da grevler ve gösteriler sürüyor

Nijerya'da General Sani Abacha'ya karşı Temmuz ayı başında başlatılan genel grev gösterileri sürüyor. "Demokrasi İçin Kampanya" adıyla oluşturulan ve basın petrol işçileri ve sendikalarının çektiği hareketin yönlendirdiği grevler Nijerya'da hayatı büyük ölçüde etkiliyor.

Genel grevin hedefleri arasında işçilerin ekonomik durumlarının düzeltilmesinin yanı sıra askeri cuntanın yönetimden çekilmesi, geçen yıl yapılan seçimlerden sonra tutulanan muhalefet lideri Moshood Abiola'nın serbest bırakılması da bulunuyor. Geçen yıl yapılan se-

cimlerde, muhalefetin adayı önde gitmesine rağmen, seçim sonuçları açıklanmamış ve Abiola tutuklanmıştı.

Temmuz ayından bu yana süren grevlerle birlikte Lagos ve İbadan gibi Nijerya'nın büyük şehirlerinde kitlesel gösteriler de sürüyor. Gösterilerde, askerler ile halk arasında yaşanan çatışmaların en şiddetlisi 18 Temmuz günü Lagos'ta gerçekleşti. Kibreye saldıran askerler yirmi den fazla insanı katlettiler.

Muhalefet lideri M. Abiola'nın 28 Temmuz günü yapılan mahkemesini protesto eden göstericilere polis saldırması sonucu üç kişi ölü-

ken birçok kişi de yaralandı. Ülke-deki greve öncülük eden iki büyük petrol sendikasının temsilcileri cuntanın tutumunda bir değişiklik olacağına inanmadıklarını belirterek yönetime görüşmelere katılmayacakları açıkladılar.

Dünyada petrol üretiminde önemli bir yere sahip olan Nijerya'da grevin petrol işçilerinde odaklaşması, dünyada petrol sıkıntısına neden olurken, ülke ekonomisini de önemli ölçüde etkiliyor. Nijerya'da yaşanan bu durumu yakından takip eden ABD "arabuculuk" yapmaya soyunarak iki tarafı da etkisi altına almaya çalışıyor.

Yeni yasaya karşı İngiliz emekçileri alanlarda

İngiltere ve Galler bölgesinde ceza yasalarının, polisin yetkilerinin genişletilmesi ve insan hakları ihallerini mesrulaştırma amacı değiştirilmek istenmesine İngiliz halkı büyük tepki gösterdi.

Ekim'de yürürlüğe girmesi düşünülen "yeni ceza yasası" ile polise geniş yetkiler veriliyor. "Yasayla birlikte polis istediği insanı gerekçe göstermeksizin sokak ortasında arayabilecek. Gözaltına alınanlar "konuşma hakkına" sahip olmayacak, polis istediği tutukluyu avukatı olmadan sorgulayabilecek. Yasada ayrıca, grev gözcülüğü, yürüyüş, gösteri vb. eylemliklerin yapılmasını yasaklayan maddeler de, belediye evlerinde yaşayan evsizlerin sokaka atılması için belediyenin polis güçlerini kullanma yetkisi ve 10 yaşındaki çocukları hapse alma yönündeki düzenlemeler de bulunuyor.

Majör hükümetini faşist olarak niteleyen İngiliz halkı, bu yasayla birlikte krizin suçlusu olarak kendilerine ve faturanın da kendilerine çıkarıldığını belirtiyorlar. İngiliz hükümetinin uygulamalarını on binlerce kişinin katıldığı yürüyüş, grev ve gösterilerle protesto eden işçi ve emek-

çilerin en büyük eylemiyle 24 Temmuz günü Londra'da gerçekleştirildi.

İçlerinde sosyalist ve çevreci grupların da bulunduğu yaklaşık 60 bin emekçi Londra Başbakanlık binası önünde toplandılar. Başbakanlık binasının demir parmaklıklarına tımanarak içeri girmek isteyen göstericilerle polis arasında çatışmalar yaşandı. Mingide konuşan işçilerin ve çeşitli kesimlerin temsilcileri, Majör hükümetinin anti-demokratik uygulamalarına karşı birlikte dayanışma ve mücadele edilmesi gerektiğini vurguladılar.

Fransa'nın Ortadoğu oyunları ve Çiller

Emperyalizme bağımlılıkta ve yalıtılmakta sınır tanımayan Çiller, 21 Temmuz'da Fransa Başbakanı Eduard Balladur'un resmi davetlisi olarak Fransa'ya gitti. Elbette Çiller'in bir ay içerisinde Fransa'ya iki kez gelmesi boş yere değildi. Zira Çiller Fransa'ya geldiğinde Fransa'nın Ortadoğu'da peşisıraçılığı politikalarının ön adınımlı olduğunu.

Konuşulan yalnızca Ortadoğu politikaları değildi elbette. Fransa emperyalizmiyle Türkiye tekelci burjuvazisi Türkiye pazarını nasıl daha fazla sömürebileceklerinin problemleri de tartışıldı.

Çiller, Fransa ziyaretinde kabalcılık bir patronlar heyetini de beraberinde götürdü. Patronların Çiller'in beraberinde gelmesi ve daha ayaklarının tozuyla, Fransa'nın Ortadoğu'da peşisıraçılığı politikalarını ön adınımlı olduğunu.

Fransa, Türkiye'deki yatırım alanlarına girmek, aynı zamanda Türkiye'yi bir sığınak tahsis olarak kullanıp, Ortadoğu ve Orta Asya cumhuriyetlerinin pazarlarına girmek istiyor. Görüşmeler sonrası basına açıklamalar yapan Fransa Dışişleri Bakanı Alain Juppé, Başbakan Çiller'e yaptığı görüşmeyi olumlu değerlendirdi ve "Türkiye ile Fransa arasındaki ekonomik ve ticari ilişkiler mükemmel düzeydedir." diyor.

Fransa ziyaretinde özelleştirme konusunda da özel olarak değinirken, bu konuda bir türlü istediği başarıyı elde edemeyen Çiller, Fransa'dan yardım istedi. Özelleştirme konusunda Anayasa Mahkemesi her ne kadar iptal kararı çıkartırsa da Çiller Fransa'ya tekelcilerine bu konuda güven- ce verdi. Görülen odur ki, binler-

ce işçiyi işinden eden, sendikası- zı, örgütsüzlüğü ve yoksullu- ğu getiren özelleştirme Fransa ve diğer emperyalist ülkelerin sermayesiyle hayata geçirilmeye çalışılacak.

Türkiye Avrupa Birliği (AB) ilişkilerinin de görüşüldüğü ziyarete bu konuda da olumlu adımların atıldığı belirtiliyor. Fransa'nın AB'nin dönem başkanlığını yapacağı 1995'te, Türkiye-AB ilişkilerinin yoğunlaşacağını ve Paris'in Türkiye'nin Gümrük Birliği'ne girmesi için destek sunacağını açıklanması bunu gösteriyor. Böylece emperyalizm, Türkiye aracılığıyla Ortadoğu ve Orta Asya cumhuriyetleri- ne daha rahat ve emin bir şekilde girecek ve sömürsünü de katmerlendirebilecektir. Çiller bu konuda, "Fransa'ya Türkiye arasındaki ekonomide öngörülen bir dizi hedefe daha yakınız, işbirliğimiz Türkiye'nin sınırlarını aşacak şekilde genişliyor. Ekonomik işbirliğimiz Ortadoğu'da Yeni Barış Planı için yararlı olacaktır." diyerek emperyalizme daha fazla teslimiyetini adınımlarını attığını onursuzluğun dış politikaya haline getirilmesinin yeni ve son olmayan bir örneği bu da.

Ziyarete işlenen diğer bir konu da insan hakları ihalleri ve Kürt sorunu. Bu konuda Çiller'e baskı yapıldığı ve demokratik açılımlara gitme konusunun dayatıldığı gibi bir imaj yaratılma- ya çalışılsa da aslında tüm bunların bir göz boyamadan ve aldatmadan baret olduğu açık. Yakın süreçte Avrupa Konseyi'nde, AGİK (Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Konferansı)'te ve VVashing- ton'daki ABD kongresinde de gündeme getirilen bu konuda emperyalizmin asıl amacı, hem kendi kamuoyunun tepkisini yu-

muşatmak, hem de Kürdistan'da- ki ulusal kurtuluş mücadelesini eriterek Ortadoğu'yu "dikensiz gül bahçesine" çevirmektir.

Fransa'nın "insan hakları ihallerine son verilmeli", "Kürt sorununda siyasi çözüm yolları aranmalı" yaklaşımlarına karşı Çiller, yasalara var olduğunu ve aslında bu konuda yanlış izlenimler olduğunu açıklarken, "Insan hakları konusunda geleneksel olarak Fransa'nın Türkiye'nin yanında olduğunu görüyoruz. Türkiye'nin teröristlerle, PKK ile yaptığı mücadele ve Türkiye'nin toprak bütünlüğü konusunda Fransa ve Türkiye tamamen aynı görüşleri savunuyor." sözleriyle de Fransa'nın Kürt sorunundaki "duyarlılığı'nın demagogik yanını itiraf etmiş oluyor. Zaten aksi emperyalizmin doğasına aykırıdır. Emperyalizm doğası gereği sömürücü, katliamcı, baskıcı olduğu gibi bunu bin bir demagogi ve yalanla da gizlemeye çalışır.

Fransa bir yandan açık, sefalet, yoksulluk içinde olan halkları daha fazla sömürmek için Ruanda'yı işgal ederken, bir yandan da demokrasi havarisi kesilip, bunu "dünya barışı", "destek", "insani yardım" kılıflarıyla gizlemeye çalışmakta ve bu kıyızlı politikasının bir uzantısı olarak da Türkiye'ye insan hakları ve Kürt sorununda "öneriler" sunmaktadır.

Diz boyu demagogi, boğazına kadar ulusal onursuzluk... Olgar- şinin Çiller iktidarı tüm bunların karşısında emperyalizmden kızı- zını hafifletecek 3-5 dolar ve bi- raz "siyasi destek" istiyor. Ayda iki değil yirmi iki kez de gitse bu- lamıyor, bulamayacak. Çünkü emperyalizme asıl olan kendi çıkarlarının dayatılmasıdır. Çünkü taşıma suyla değirmen dönmaz...

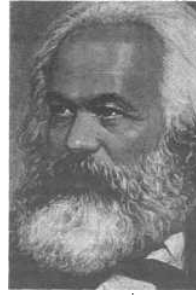
İsviçre'de Marks sergisi

Temmuz ayının başlarında İsviçre'de Neuchatel Etinografya Müzesi'nde "Marks 2000" adlı bir sergi açıldı. Serginin reklamı için, Neuchatel kentinin reklam panoları, Marks'ın büyük posterleriyle donatılarak, standlarda Marks'ın el yazma- sından bir mektup, 30 bin İsviçre Frangina (750 milyon lira) satışa sunuldu. Marks'ın yaşamını, eserlerini tanıtan bu sergi bir olumsuzluk gibi görünse de, öne çıkarılan Marks'ın ideolojik, felsefi, bilimsel çalışmalarının özü değil, biçimsel yanlarıydı.

Marks için sergi açan kapitalizm, Marks'ı tantirirken onun bilimsel dünya görüşünden çok, özel yaşamını ön plana çıkararak, görüşlerini geçmişte kalan fikirler olarak sunan bir yaklaşımla Marks'ı Marks olmaktan çıkarak, onu ideolojik olarak öldürmek ve sonra "sahiplenerek" kullanmak istiyor.

Burjuvazi, sosyalizmin önderlerine yönelik olarak, onları küçük düşürmekten, karalamaya kadar akla gelebilecek her türlü ahlaksızlığı yapıyor. Bu saldırılarla halkların bilincinden silmediği ve kurtuluş umudu olarak yaşamaya devam eden devrimci önderleri "öldürmenin" bir başka yolunu deniyor. Sosyalizm ideolojisinin, biliminin temellerini atan, mücadele eden devrimlerini zafere ulaştıran önderler bu yarılanı değil, biçimsel özellikleriyle öne çıkarılıp, burjuvazi tarafından kullanılmaya çalışılıyor. Böylece burjuvazi öldürmediği, unutturmadığı devrimci önderleri, düşüncelerinden, mücadelelerinden soyutlanmış halleriyle kapitalist sisteme entegre edilmiş bir şekilde dönüştürmek istiyor.

Örneğin; Küba devriminin iki önderinden Castro, demokrasi düşmanı, bir zorba olarak gösterilirken, Che'nin, enternasyo-

Marks için sergi açan İsviçre kapitalistleri, kapitalizmin tarihin çöplüğündeki yerini gösteren Marks'ı "öldürmek" için yapıyor görünüyorlar.

nalist, sosyalist kimliği unutturulmaya çalışarak, iyileşecek bir kahraman olarak "övgüye" boğulmasında olduğu gibi... Stalin'ler, Kim il Sung'lar canı, diktatör, katil olarak dünya halklarına lanse edilirken, Sovyet halklarının Alman işçilerine karşı 20 milyon şehit vererek sosyalizme ve Stalin'e sahip çıkışları emperyalizm için hiçbir şey ifade etmiyor. Kore halkı Kim il Sung'u milyonlarla uğurlarken, emperyalist medya bunu bir puta tapırma olarak sunmaya çalışıyor.

Emperyalizmin tüm bu çabalarına rağmen sosyalist önderler, tarihsel haklılıklardan aldıkları güçle ve emekçi halkların mücadelesiyle yaşıyorlar. Emperyalizm, kapitalist sistemin içinde kendisiyle uzlaşarak yaşayan "iyi sosyalistler" ararken, Marks'ı da müzelerle devretmeye çalışıyor. Ne var ki buna bir çaba bu. Emperyalizme karşı bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm yanları her türlü bedeli göze alarak yükselten devrimciler, -yani emperyalizmin gözündeki "kötü sosyalistler- Marks'ı, Marksizmi yaşıyorlar ve yaşatacaklar. Bundan kimsekin şüphesi yok.

Emperyalizmin önu açıldı

BM Güvenlik Konseyi, ABD'nin Haiti'ye askeri müdahaleyi öngören karar tasarrısını onayladı. İgal gün gün sayan ABD, Haiti'ye demokrasiyi getirmek için gerekli her türlü yöntemi ve araçları kullanılabileceğinden söz ediyor.

BM Güvenlik Konseyi'nde 31 Temmuz günü 12 oyla kabul edilen ABD önerisine, Brezilya ve Çin çekimser kaldı. Latin Amerika ülkeleri Meksika, Uruguay, Venezuela ve Küba da yaptıkları açıklamada müdahale kararını protesto ettiler.

Haiti'de yönetimi değiştirmek için BM tarafından uygulanan ambargo cunta yönetiminden çok sevli halkı etkiliyor. Ülkede açlık tehlikesi ile karşı karşıya kalan halk, komşu ülkelere kaçarken, binlerce Haitili küçük teknelerle okyanusa geçerken boğuldu.

ABD "arka bahçe"indeki Haiti'ye 1915-1934 yılları arasında işgalinden sonra ikinci işgalini başlatmak için son bir aydır savaş gemilerini, askerlerini bölgede hazır tutuyordu. BM onay kararıyla birlikte Clinton'un Haiti'ye "insan hakları" demagogisiyle bir saldırı gerçekleştirilmesinin olasılıkları arasında bulunduğu gözleniyor.

Ahmet Kaya; Sarkıları hangi dağlara?

12 Eylül sonrası toplumsal muhalefetin hız kaybetmesi ile doğan boşlukta "Ağlama Bebeğim" diyerek ortaya çıkan Ahmet Kaya, parçalarında sol söylemler kullanarak kendine ilerici, demokrat bir misyon biçmişti. Aslında Ahmet Kaya'nın türküler, 12 Eylül sonrası geleneksel sol saflarda hakim olan yenilgi ve yığılma psikolojisinin arabesk temalara güdülenilmesinden başka bir şey değildi. Çınlanın en küçük taleplere tahammül edemediği dönemde ortaya çıkmış olan Ahmet Kaya, aşıladığı yığılma nedeniyle cunta tarafından da hoşgörülle karşılanmış, hatta desteklenmiştir.

Devrimci sanatçıların, halkın sanatçılarının gözaltına alınıp işkencelerden geçirildiği, tutuklanıp cezaevine konulduğu, konserlerinin bir bir yasaklandığı bir ülkede yaşıyoruz. Oysa "büyük devrimci, sosyalist" Ahmet Kaya her gün ekranlarda boy gösteriyor. Her parçasında "tedirginliği" aşıyor; "dokunmayın! Dokunursanız siz de yanarsınız" diyor. Onun da başı beladan hiç kurtulmuyor. Halka umut dolu türküler söylediği için değil başına gelen bunca iş; kaçak Mercedes davaları yüzünden.

Her televizyon programında, her gazete röportajında Ahmet Kaya'yı devrimcilik üzerine nutuk atarken görmek mümkündür. Fakat Ahmet Kaya, insanların duygularını sömüren, devrimciliği de bunun için kendine kılıf edinen bir tacirden başka bir şey değildir. Ahmet Kaya'nın devrimciliği düzen carları içinde hapsolmuş, safları belilemek gerektiğinde de düzen carının dişlisi olmaktan çekinmemiş bir "devrimciliği".

Halkın düzene olan tepkisi günden güne büyürken, bu tepki alanlara ak-

maya başlarken, Kürt halkı bunca acıya, katliama rağmen direnmeye devam ederken, Ahmet Kaya da Tedirginliğinden kurtulmuş şarkılarını dağlara söylemeye başlamıştır. Çünkü yığılma aşısı tutmamıştır. Mücadelenin geldiği boyut, Ahmet Kaya'yı arayışlara yöneltmiştir. Marjinalliği, umutsuzluğu her zamanki boyutuyla işleyemedi. Ve Bunun için şarkılarını dağlara söyledi.

"Benim sorum dünden bellidir" diyen Kaya, bugün "sıkılı bir yumruk gibi giriyoruz hayata" diyor. Sıkılı bir yumruk gibi hayata giren Ahmet Kaya gibileri değil, her gün bedeller ödeyen, işkencelerden geçen, katliama uğrayanlardır.

Maya tutmuştur bir kez. Mücadele hayatın her alanında boyutlanarak sürüp gidiyor. Burjuvazinin istediği tepki-

nin örgütlenmesi, büyümesi değil düzen sınırları içine çekilip nötralize edilmesi, giderek de yok edilmesidir. Bu yüzden Ahmet Kaya bilerek ya da bilmeden burjuvaziye hizmet ediyor.

Çünkü, ne kadar radikallesse de şarkıları hala umutsuzluk yayıyor, hala mücadeleyi inkar ediyor.

"Şarkılarım Dağlara" kaseti Ahmet Kaya için bir "gömlek değiştirmek" niteliğini taşıyor. Ama kabuk yenilese de Ahmet Kaya yine bildiğimiz Ahmet Kaya. Arabeski sol söylemlerle bezeyip "özgün müzik" adıyla cebini dolduran Ahmet Kaya için yeni bir "özgürlük" vardı; o da dağlardı. Dağlar, ezilen halkların kurtuluş mücadelesinde bir mevdirdi, bir umuttur. Göğsünde barındırdığı birçok yığılma, haksızca verilen savaşta iyiden, güzelden yana saf tutmuştu dağlar. Öyleyse dağları anlatmak kimin hakkıdır? Ahmet Kaya, uğruna şehitler verilen, bedeller ödenen bir mücadeleyi anlatabilir mi? Mücadelenin ateşini yüreğinde hissetmeyen hiç kimse de anlatamaz. Zaten anlatmıyor da...

Ahmet Kaya'yı yığın ve korkak ruh halinden çıkartıp yüzünü dağlara dömesine sebep olan başta da belirttiğimiz gibi devrimci yurtsever mücadelenin halklarımızda karşılığını bulmasıdır. Bunun farkında olan Ahmet Kaya sinsi bir tüccar tavrıyla bu potansiyeli yakalamak niyetindedir. Kaldırdığı sol yumruğun ve "devrimci duygularla" seslenmesinin nedeni gündemde kalmak, geleceğini kurtarmak vb. kaygı-sındandır.

"Şarkılarım Dağlara" kasetinin ne kadar "umut dolu", ne kadar "radikal" ne kadar "özgün" olduğunu "Ağladıkça" isimli parçayı dinleyince daha iyi anlıyoruz. Rakı kokan arabesk bir söylem, Adnan Senses'le bütünleşmiş bir yorum ve yine bildik Ahmet Kaya umutsuzluğu. Kasetteki birkaç keskin ama altı boş slogan da Ahmet Kaya'yı Ahmet Kaya olmaktan kurtaramıyor.

Bir diğer dikkat çeken parça da "Saza Niye Gelmedin" isimli türkü. Kına gecelerinde söylenen bu türkü, bir ananın kızına sitemini içerir. Ahmet

Kaya ise oturak alemelerinde söylenen bir türkü haline getirmiş "Saza Niye Gelmedin". Bu türkünün televizyon klbinden görüntüleri ise Ahmet Kaya kişiliğinin ne kadar yozlaştığını, para uğruna halkın değerlerini nasıl dejenere ettiğini açıklamaya yetiyor.

Mücadele büyüyor; büyüdükçe de değerlerimizi, kültürümüzü kullanmak, dejenere etmek isteyenler çıkacaktır. Şehitler pahasına büyüttüğümüz mücadelenin bu tür tacirler tarafından kullanılmasına izin vermemeliyiz.

"Elbette büyük ve tehlikeli iş! Sana şunu da söyleyeyim, yalnız polisten değil, herkesten korumalsın. Kimseye bir şey söyleme. Babana da, en yakın dostuna da söyleme. Çünkü bu yaptığın iş 'en ciddi parti sırrıdır'. Ve parti sırrı ele veren her insan, parti önünde, arkadaşları önünde ve bütün Bulgaristan halkı önünde iki kat suç işlemiş olur. Seni darağacına da çekseler, parti sırrını yine korumalsın. Kimseye bir şey soma ve kimseye bir şey söyleme. Seni parça parça etseler bile susmalısın!"

Romanın kahramanı Petrak bu sözleri hiçbir zaman unutmadı. Daha çok küçükken yaşı bir Partizanın kendisine verdiği ilk dersti bu: Parti sırrını korumak...

Nazi işgalcileri ve faşist işbirlikçilere karşı partizan savaşının verildiği II. Emperyalist Paylaşım Savaşı günlerinde Bulgaristan'da geçen roman her devrimcinin, her yurtseverin düşmana karşı koruması gereken bir değeri anlatıyor; parti sırrını... Romanın kahramanı Petrak ve arkadaşları işkencede direnmenin, ölüm pahasına arkadaşlarını ve örgütünü savunmanın anlamını ortaya koyuyorlar kendi yaşamlarında

Devrimci tavrı ve yaşam üzerine yazılmış romanlar dışına olumlu bir katkı olan kitabın 3. baskısını YAR Yayınları yapmış, ilgiyle okuyacağınızı sanıyoruz.

MKM Çocuk Korusu Gülen Mezrobotan'ın "Dünyaya Barış" müzikali OKM de sergilendi

Mezopotamya Kültür Merkezi'nin "çocuk eğitimi" bölümünde yaşları 4-14 arasında değişen 100 çocuk tarafından oluşan GÜLEN MEZROBOTAN'ın Ji Dine re Aştı" (Dünyaya Barış) adlı çocuk müzikali, 30 Temmuz Cumartesi günü Ortaköy Kültür Merkezi'nde sergilendi. Sekiz aydır çalışmalar yürütülen "Dünyaya Barış" adlı çocuk müzikali iki perdeden oluşuyor. Müzikalde yer alan şarkılar Kürtçe, Türkçe, İngilizce, Fransızca, Yumanca, Arapça ve Alman dillerinden oluşuyor. Bu müzikalde Çin, Hint, Arap, Avrupa, Afrika, Yuman, Kızılderili, Türk ve Kürt halklarından çocuklar temsil ediyor. Farklı dillerden ve uluslardan çocukların oluşturduğu bu uyumlu ve güzel görüntü bir gül bahçesini andırıyor. Dünya çocukları Kürt çocuklarını ziyarette gelecek şimdiye kadar gecikmiş olan bir dayanışmayı sergiliyorlar. Birlikte oynanan değişik oyunlar savaş temsil eden çocukların gelisi ile bozulur. Çocuklar parça parça bölünür ve çığlıklar birbirine karışır. Bu çaba hem parçalanan o güzel

ülkeyi hem de dünya çocuklarının kardeşliğini bozma çabalarıdır. Geleceği temsil eden çocukların umut ve sevgi yüklü dansları savaşları kaçırır. Çocuklar tekrar bir araya gelir ve katliamlar protesto edilerek değişik dillerden sevgi, barış, dostluk ve kardeşlik şarkıları söyler.

Son sahnede müzikalde oynayan 28 çocuk yerel kayafetlerini çıkarıyor ve

beyaz giysileri ile barış simgeliyorlar.

Mezopotamya Kültür Merkezi çocuk korusu Gülen Mezrobotan bu müzikal çalışmasını birçok dünya ülkesinde sergileyebilmek için UNICEF'e başvurdu. Bu etkinliklerden elde edilecek geliri de tüm dünya çocuklarına armağan edecek.

Oyunu Rotında Yetkinler yazmış, Muhlis Asan ise yönetmenliğini yapıyor.

"SOSYAL PATLAMA" DÜŞLERİ...

On yıllardır "ayaklanma" bekleyenler, gerçekte bu ülkeyi, bu halkı tanımamaktadırlar. Ayakları belki bu ülkede, ancak kafaları başka ülkelerdedir.

Halkta bugün had safhaya varan ve oligarşiyi bile "sosyal patlama" tedirginliğine düşüren derin memnuniyetsizliği eylemleriyle açığa çıkarmak, halkın öfkesini düzene vurulan güçlü darbelerle döndürmek "ayaklanma" düşleri içinde yazıp çizerek olacak iş değildir. Sorun, milyonlarca emekçiyi kazanabileceğine inandırma ve onlara bunu olanaklı kılacak aracı, politik ve askeri örgütlenmeleri sanabilme sorunudur.

Yazın Sayfa 9'da

YEMEN'DE EMPERYALİZMİN "ZAFERİ"

Emperyalizm Güney'i Kuzey içinde eritti... Güney Yemen emperyalizmin oyununu görüp, yeniden geçmekteki Demokratik Yemen olmak için adım atıldığında artık geç kalmıştı... Güney'in kaybetmesinin, emperyalizm tarafından "yutulmasının" ardından, özgüçüne, halkına güvensiz bir öderliğine belirleyici rolü vardır.

- ✓ Nijerya'da grevler ve gösteriler sürüyor.
- ✓ İsviçre'de Marks sergisi
- ✓ Fransa'nın Ortaadoğu oyunları ve Çiller.

Yazın Sayfa 20-21'de

AHMET KAYA; ŞARKILARI HANGİ DAĞLARA

Arabeski sol söylemlerle bezeyip, "özgün müzik" adıyla cebini dolduran Ahmet Kaya, uğruna şehitler verilen, bedeller ödenen bir mücadeleyi, dağları anlatabilir mi? Mücadelenin ateşini yüreğinde hissetmeyen hiç kimse anlatamaz onları... Zaten anlatmıyor da... Yalnızca sinsi bir tüccar tavrıyla dağlardaki kaygıyı potansiyelini yakalamaya çalışıyor.

- ✓ Bir kitap: Parti Sırrı

Yazın Sayfa 22'de

Sivil-siyasi çözüm tasfiyeciliktir

Başta ABD olmak üzere emperyalistlerin Kürt sorununa ilgisi, son aylarda oldukça arttı. Oligarşinin askeri çözüm politikasının, bölge istikrarı açısından istedikleri sonucu yaratmayacağını gören emperyalistler, daha ince yöntemlere dayalı bir tasfiye planı öneriyorlar.

ABD Dışişleri Bakan yardımcılarında Shattuck'un sözünü ettiği sivil çözüm politikası, Kürt halkının bazı ulusal-kültürel haklarının karşılanarak, ulusal kurtuluş mücadelesinin halk tabanının daraltılmasını ve silahlı mücadelenin tasfiyesini öngörüyor. ABD bu politikaını ikilyözlü bir biçimde "insan hakları" ve "demokrasi" savunuculuğu yaparak tezgahlamak istiyor.

Emperyalist devletlerin kapılarında, Kürt halkının özgürlük talepleri doğrultusunda bir gelişme olacağını beklemek boş bir hayaldir. Esas plan emperyalist devletlerin desteği değil, halkların desteğini kazanma çabasıdır.

- ✓ Pragmatizm ve "İslami Çözüm".
- ✓ Habercilikte Özgür Ülke; pragmatizmin haberciliği.

Yazın Sayfa 6-8'de

Dünden bugüne D'sini bulamayan DISK

DISK 9. Olağan Genel Kurulu'nu yapıyor. Politikalar tartışılmıyor ve tartışılmayacak bu genel kurulda. Genel kurul birbirinden fazla farkı olmayan adayların yarıştığı bir işlevden daha ötesine sahip değil.

1967'de uzlaşmacı, sarı sendikacıya bir tepki olarak kuruldu DISK... Bugün reformist sendika ağalarının etkinliğiyle karşı çıktığı noktaya geri dönüyor.

Türk-İş'ten bir DISK sınıf mücadelesinin, milyonlarca işçinin ihtiyacı değildir. DISK ya yenilenecek, ya yok olacaktır. Her iki halde de süreç devrimci işçilerin sendikal mücadelede sınıf çıkarları doğrultusunda atacağı adımlarla, gerçek sınıf ve kitle sendikacılığının yaratılması doğrultusunda gelişecektir.

Yazın Sayfa 17'de

